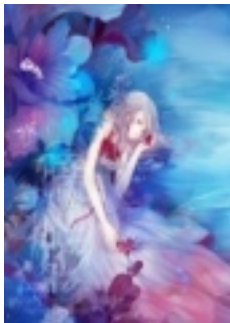

Hành Trình Cá Chép Vượt Vũ Môn

Contents

Hành Trình Cá Chép Vượt Vũ Môn	1
1. Chương 1: Nhã Nhạc	2
2. Chương 2: Xuyên Không	2
3. Chương 3: Đồ Sắt Tạng Kiếm Sơn Trang	7
4. Chương 4: Cơ Hội Đổi Đời	10
5. Chương 5: Huyền Long Chân Kinh	14
6. Chương 6: Duyệt Lai Khách Điểm	18
7. Chương 7: Cái Gì Gọi Là Cực Phẩm Mỹ Nam	22
8. Chương 8: Chuyện Ở Miếu Quan Công	26
9. Chương 9: Luân Hồi	31
10. Chương 10: Thần Y	34
11. Chương 11: Dương Đình - Vân Sơn	37
12. Chương 12: Thi Cốt Độc - Lạc Tồn Cổ	41
13. Chương 13: Phú Hộ Giang Nam	45
14. Chương 14: Đường Khuynh Ca	49
15. Chương 15: Thực Nhân Cổ	52
16. Chương 16: Sư Bá Là Nhai Thúc Phiên Bản 3d !!!	55
17. Chương 17: Gian Tình Của Sư Phụ Và Sư Bá (thượng)	59
18. Chương 18: Gian Tình Của Sư Phụ Và Sư Bá (hạ)	63
19. Chương 19: Ngoại Truyện 1: Một Đôi Bọ Cạp Dẫn Xuất Bí Mật Của Huyền Long Chân Kinh.	67
20. Chương 20: Ngoại Truyện 2: Đàn	71

Hành Trình Cá Chép Vượt Vũ Môn

Giới thiệu

Hắn - Ma giáo giáo chủ tà ác, âm hiểm, đối với nàng không ngừng dây dưa Hắn - Kỳ Lân vương gia,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hanh-trinh-ca-chep-vuot-vu-mon>

1. Chương 1: Nhã Nhạc

Nhã Nhạc, mồ côi cha mẹ từ nhỏ, được một tên xã hội đen bang Hồng Long nhận nuôi từ lúc năm tuổi.

Năm tuổi, nàng tiếp nhận mọi sự giáo dục hà khắc để trở thành xã hội đen, nhưng cuộc sống so với khi còn ở cô nhi viện thì khá hơn nhiều bởi vì cha nuôi nàng cũng có khá nhiều tiền.

Mười lăm tuổi, nàng theo cha nuôi đi đánh đông dẹp bắc...khụ, là tranh chấp, ẩu đả giành lãnh thổ với bang phái khác.

Nói đến cha nuôi nàng, đó là tay chân thân tín của bang chủ Hồng Long bang, theo bang chủ từ hồi bang mới thành lập, từng thay bang chủ đỡ một dao, nên khuôn mặt vốn bình thường lại càng xấu xí, nữ nhân hiền lương thấy hắn cũng phải hét lên ngất xỉu, mà nữ nhân ăn chơi nhìn thấy hắn cũng hét lên ngất xỉu _-_-.

Nhã Nhạc là trường hợp đặc biệt, vì trời sinh lãnh cảm, hay thần kinh quá thô hay không thì không biết, nhưng nàng đối với việc gì, vật gì cũng không có quá nhiều cảm xúc. Nhã Nhạc được hắn nhận nuôi cũng là vì khi hắn vừa bước chân vào cô nhi viện thì tập thể trẻ em cùng hét lên: “Quý a!!!” Rồi đứa thì khóc ngất đi, đứa thì trực tiếp ngất, mấy bảo mẫu cũng không ngoại lệ. Thế nên ngoại trừ viện trưởng mắt có tật mà tiếc tiền chưa mua kính ra thì chỉ còn Nhã Nhạc và hắn bốn mắt nhìn nhau một lúc. Sau đó Nhã Nhạc được nhận nuôi... Cái tên Nhã Nhạc là viện trưởng đặt cho nàng, sau khi được nhận nuôi cũng không đổi.

Ngoại trừ việc học đánh nhau và đi đánh nhau ra, cuộc sống của Nhã Nhạc cũng không có gì khó khăn, thậm chí so với người khác còn muốn sung sướng hơn. Bất quá Nhã Nhạc cũng không hài lòng cho lắm, cuộc sống nay sống mai chết không ổn định tí nào. Nhã Nhạc cứ thế cùng với một ít phiến muộn đập lên con đường huyết tinh mà trưởng thành.

Bởi vì cùng tuổi nên dễ nói chuyện, Nhã Nhạc được giới thiệu đi làm bạn với con gái của bang chủ, tên Tần Lam Hi. Tần Lam Hi hoạt bát, thân thiện, hào phóng và có phần chút xú, nho nhỏ lưu manh ngầm. Lần đầu gặp mặt cũng là Tần Lam Hi bắt chuyện trước, Nhã Nhạc cũng không cự tuyệt, thế nên cả hai cứ thế thuận lý thành chương làm bạn với nhau.

Đến người lớn cũng thấy kỳ lạ, hai đứa bé tính cách trái ngược đến một trời một vực như thế, vậy mà lại trở thành cặp đôi thanh mai thanh mai hơn chục năm trời, thân không dứt ra được, đến trường cũng như hình với bóng, thậm chí còn chẳng bao giờ xảy ra cãi cọ hay bất đồng ý kiến. Điều này cũng vì tính tình Tần Lam Hi vốn hào sảng, mà Nhã Nhạc cũng không câu nệ tiểu tiết, luôn lạnh lùng, lý trí, luôn luôn có tính thần phối hợp, hai đứa thanh mai thanh mai chơi với nhau như một cặp trúc mã trúc mã vậy. Bang chủ rất là hài lòng khi tìm được một người bạn hợp ý cho con mình.

Một ngày đẹp trời, Tần Lam Hi hậm hực gọi điện muốn Nhã Nhạc đến nhà chơi.

Vừa mở cửa phòng Tần Lam Hi, Nhã Nhạc đã thấy một vật thể màu hồng phấn không xác định nhanh như cắt lao về phía mình cùng tiếng hét: ”Nhã Nhạc a

”

Theo phản xạ vô điều kiện của cơ thể, Nhã Nhạc tức khắc nghiêng người sang bên né tránh, cũng tức khắc vươn tay ra cứu lấy khuôn mặt chuẩn bị hôn vào cửa của Tần Lam Hi. Tập mãi thành quen, Nhã Nhạc giờ đây cũng chẳng buồn thở dài như hồi đầu nữa.

Nhã Nhạc hỏi Tần Lam Hi: “Có chuyện gì mà trông khuôn mặt xinh đẹp của công chúa nhà ta như người phải rắm thế?”- Câu nói không giấu nổi sùng nịch. Đánh nhau ấy mà, đâu thể thiếu mấy câu chửi tục được chứ, Nhã Nhạc sẽ không chửi, nhưng là nghe nhiều thành quen thôi, Nhã Nhạc cũng rất ít khi nói tục, chỉ khi tâm tình thoải mái hoặc muốn trêu chọc Tần Lam Hi mà thôi.

Tần Lam Hi bĩu bĩu môi: ”Cậu mới ngủ phải rắm, cả nhà cậu mới ngủ phải rắm ấy >~

2. Chương 2: Xuyên Không

Bắt đầu từ ngày đó trở đi, sóng gió ập đến.

Trong bang không biết làm sao luôn có người cố ý gây sự, chia rẽ nội bộ, có người còn tự ý bỏ sang bang khác.

Bang chủ bệnh nặng, mọi sự vụ trong bang đều dồn lên đầu của cha nuôi. Còn Nhã Nhạc thì đi đàn áp những kẻ gây xích mích nội bộ. Bận tới mất tới mũi.

Một ngày, quản gia gọi điện cho cha nuôi Nhã Nhạc, nói bang chủ bị người hạ độc, hiện đang được cấp cứu, vẫn còn trong tình trạng nguy kịch. Vất lại tất cả công vụ, Nhã Nhạc cùng cha nuôi chạy bán sống bán chết đến bệnh viện. Trước cửa phòng cấp cứu chỉ có một mình lão quản gia đứng chờ, Nhã Nhạc cấp tốc chạy qua, gấp hỏi: “Lão quản gia, xảy ra chuyện gì?”

Khuôn mặt già nua của lão đã mất đi vẻ phúc hậu thường ngày mà nhiều hơn vài phần tiều tụy, trông lão như già đi cả chục tuổi. Lão quản gia đau khổ cất giọng trả lời, tiếng nói không khỏi mang theo vài âm nức nở: “Lão gia sau khi uống xong ly trà tiểu thư pha thì trúng độc.” Ngừng một lát, lại nói: “Đã xét nghiệm xong. Có độc dính trên thành ly trà. Mà ly trà chỉ có dấu vân tay của tiểu thư...”

“Không thể nào!!? Tiểu Hi bây giờ đang ở đâu?”

Nhã Nhạc không khỏi cảm thấy vô lý, Tiểu Hi cô ấy thương bang chủ như vậy, làm sao có thể làm ra chuyện tày trời này? Chắc chắn là có kẻ vu oan giá họa!!!

“Tiểu thư đang tự nhốt mình trong phòng, từ chối trả lời cảnh sát...”

Không đợi quản gia nói thêm điều gì, Nhã Nhạc đã chạy ra khỏi bệnh viện, lên xe phóng đến nhà Tần Lam Hi.

Bởi vì thân phận đặc thù, người hầu không ai dám ngăn cản nàng, một đường thông suốt đến trước cửa phòng Tần Lam Hi thì bị chặn lại. Nhã Nhạc đập cửa, gọi: “Tiểu Hi, Tiểu Hi, cậu có trong đó không?”

Bên trong cánh cửa truyền đến tiếng nức nở: “A Nhạc...hức”

Nhã Nhạc chấn động, Lam Hi rất ít khi gọi nàng như thế bởi nó rất giống tên con trai, chỉ khi nào tâm tình cô ấy chịu phải đả kích quá lớn...Nhã Nhạc càng điên cuồng đập cửa: “Tiểu Hi, tớ đây. Mau mở cửa!!!”

Cạch một tiếng nhỏ, cửa phòng mở ra, Tần Lam Hi lao vào lòng Nhã Nhạc khóc: “A Nhạc, tớ phải làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Baba bị tớ hại chết mất!!!Huhuhu...”

Nhã Nhạc ôm Tần Lam Hi vào phòng, nhìn ngó xung quanh rồi cẩn thận khóa trái cửa lại: “Tiểu Hi, Tiểu Hi, bang chủ chưa mất, độc cũng không phải do cậu hạ, cậu phải bình tĩnh, chúng ta sẽ điều tra ra chuyện này sớm thôi.”

Nhã Nhạc đặt Tần Lam Hi ngồi lên giường, còn nàng thì đi rót nước cho cô.

“...Độc là do tớ hạ.”

“Choang!!!” Cốc nước trượt khỏi tay Nhã Nhạc vỡ tan trên mặt đất. Thủy tinh lấp lánh dưới ánh đèn neon, diêm lệ đến gai mắt.

Nhã Nhạc chạy nhanh đến bên giường, nắm lấy đôi vai Tần Lam Hi lắc: “Cậu đang nói cái gì vậy? Cậu có biết là cậu vừa nói điều gì không?!!”

Tần Lam Hi bị nắm đến đau, hai hàng nước mắt trong suốt lại trượt dài trên đôi gò má xinh đẹp. Cô vừa khóc vừa nói: “A Nhạc, tớ biết, tớ không nói dối... độc là do tớ hạ... dù lúc đó đầu óc mơ mơ màng màng nhưng tớ vẫn nhớ rõ điều gì đã xảy ra. A Nhạc, tớ sợ lắm, hức hức,... Tớ không biết tại sao, nhưng lúc đó tự nhiên đầu óc tớ lại xuất hiện mệnh lệnh phải hạ độc baba, tớ chỉ tớ lại mất điều khiển và nghe nó sai sử, đầu óc thì mơ hồ, hức, giống như đó là suy nghĩ tận sâu trong tâm khảm của tớ vậy, đến khi tớ tìm lại được một tia thanh minh thì baba đã ngã xuống trước mặt rồi, huhuhu,... A Nhạc, có phải tớ bị tâm thần phân liệt không? huhu”

Nhã Nhạc rối rắm ôm Tần Lam Hi vào lòng, nhẹ dỗ: “Tiểu Hi, đừng sợ, tớ sẽ nghĩ cách. Chắc chắn không phải.” Tiểu Hi chơi với Nhã Nhạc bao nhiêu năm, không chuyện gì của cô mà Nhã Nhạc lại không biết cả. Tình trạng này, có khả năng giống như bị thôi miên vậy.

Lúc rảnh rỗi, Nhã Nhạc cũng đọc rất nhiều sách, biết được rất nhiều loại kỳ nhân dị sĩ là có tồn tại, kể cả người có khả năng thôi miên.

Nhưng lúc này vẫn chưa đủ chắc chắn, Nhã Nhạc cần đi hỏi một người. Nhã Nhạc đỡ Tần Lam Hi ngủ rồi lặng lẽ rời khỏi biệt thự, phóng xe về phía ngoại thành.

Nhã Nhạc đỡ xe vào bãi đậu, rồi theo chỉ dẫn leo lên núi. Khoảng hai tiếng sau, Nhã Nhạc đã leo lên được lưng chừng núi, thấy ngôi chùa độc nhất trên núi cùng một lão tăng đang đứng chờ trước cửa. Nhã Nhạc tiến đến chào, trong mắt một mảnh thành kính: “Đại sư, Nhã Nhạc có lễ.” Thời hiện đại, đến nhà sư cũng sa đọa, không ít người phá giới ăn thịt, còn có nhiều người đánh bạc thua phải mang chuông chùa đi cầm đồ. Nhã Nhạc cho rằng, có nhà sư như thế, dù chùa từ xưa có thiêng nổi tiếng cũng sẽ dần mất thiêng thôi. Từ bé đến giờ, Nhã Nhạc chỉ thờ kính mỗi nơi này, chỉ tin rằng lão tăng đứng trước mặt nàng đây mới thật sự đắc đạo.

Lão tăng cười từ ái: “Thí chủ đã đến rồi.”

“Đại sư, chẳng lẽ ngài đã sớm biết ta sẽ đến sao? Ngài đúng là Bồ Tát sống a. Nhã Nhạc lần này đến đây là có điều khúc mắc.”

“Thí chủ cứ nói.”

“Chuyện là...”

Lão tăng vừa nghe Nhã Nhạc kể chuyện, vừa dẫn Nhã Nhạc đi vào thiền viện trúc lâm trong chùa, nơi thiền tịnh bậc nhất.

“...Vậy thưa đại sư, Tần Lam Hi có phải bị trúng thuật thôi miên không?” Sau khi kể chuyện, Nhã Nhạc đưa ra nghi vấn.

Lão tăng cười tủm tỉm rót trà: “Không phải.”

“Vậy...” Nhã Nhạc rối rắm, nếu không phải Lam Hi bị thôi miên, chẳng lẽ nói cô bị tâm thần phân liệt?

“Nhân quả ba đời. Kiếp trước gieo nhân, kiếp này gặt quả, là chuyện thường tình của nhân gian. Kiếp này Tần Lam Hi giết người, chỉ là vì kiếp trước bị người hại chết, tâm sinh oán hận, đến kiếp này báo thù mà thôi.” Lão tăng đạm mạc nói ra.

Nhã Nhạc chấn kinh: “Này...” Chuyện này cũng quá khiếp nhân đi.

Nhã Nhạc chưa nói xong, lão tăng đã vung tay một cái, tủm tỉm cười: “Thí chủ nên tự mình đi xem.”

Nhã Nhạc lâm vào hôn mê, gục lên bàn trà.

Mở mắt, ánh trong mắt nàng là khung cảnh mịt mù âm u trong một cái động, bốn phía tối đen, thứ chiếu sáng duy nhất là những ngọn lửa tròn tròn di động trên tường. Y như Âm Phủ, nhượng nhân khiếp đảm a. Nhã Nhạc trầm suy nghĩ. Lại đánh mất quan sát xung quanh, trước mặt nàng là một con sông lớn chảy xiết dữ dội, một cây cầu bắc qua sông ước dài nghìn thước, gió tanh sóng xám, hơi lạnh thấu xương. Bên đầu cầu còn có một tảng đá lớn được mài một mặt nhẵn nhụi.

Chưa kịp tự hỏi, trong đầu Nhã Nhạc đã vang lên giọng nói từ ái của lão tăng: “Thí chủ, trước mặt thí chủ là Tam Sinh Thạch, có thể soi rõ tam kiếp của vạn vật. Thí chủ có thể hỏi nó.”

“Đa tạ đại sư.” Vị đại sư này đúng là Bồ Tát sống.

Nhã Nhạc tiến lên hỏi Tam Sinh Thạch: “Kiếp trước của Tần Lam Hi như thế nào?”

Mặt trên Tam Sinh Thạch xuất hiện hình ảnh một sơn trang tên Tàng Kiếm, vào một ngày đầu đông, phu nhân Tàng Kiếm sơn trang trang chủ sinh hạ một nữ nhi phần điêu ngọc mài. Ba tuổi mới bi bô biết nói. Năm tuổi cả nhà bị đồ sát...

Càng xem, Nhã Nhạc càng tái mét mặt mũi.

Sau khi xem xong một kiếp của Tần Lam Hi, Nhã Nhạc không khỏi tự giễu, làm thế nào mà quyền tiểu thuyết cầu huyết kia lại đúng vậy nhỉ. Phải, Tần Lam Hi chính là ‘Tần Lam Hi’, vai nữ phụ ngu ngốc trong quyền tiểu thuyết nàng vừa mới tận diệt. Thật trùng hợp. Ông trời thật biết trêu ngươi.

Nếu vậy, còn có 7 người nữa cần phải hạ sát thủ.

Lại hỏi: “Nhã Nhạc kiếp trước là ai?”

Mặt trên Tam Sinh Thạch xuất hiện một hình ảnh khiến Nhã Nhạc chấn động...

Nhã Nhạc tỉnh dậy, đã thấy lão tăng châm trà trước mắt, thông báo: “Thí chủ đã ngủ ba ngày.”

Ngoài dự đoán, dù ngủ ngồi ba ngày, thân thể Nhã Nhạc cũng không chỗ nào không thoải mái. Nàng phỏng đoán: “Đại sư, người đã cho ta xem đến, hẳn cũng có cách thay đổi đi?” Ý nàng nói đến là kiếp trước của Tần Lam Hi.

“Có thể. Nếu như có người chịu từ bỏ cuộc sống hiện thời nhập vào thân xác kiếp trước của Tần Lam Hi, thay đổi số phận của cô ấy.”

Nhã Nhạc biết, Tần Lam Hi sẽ chẳng bao giờ từ bỏ công nghệ thông tin để đến cổ đại cái gì cũng không có, nhập vào người biết trước số phận sẽ chết thê thảm đâu. Và lại, nếu đưa Tần Lam Hi về cổ đại, vậy thì thay đổi số phận để làm gì, cứ trực tiếp giết 7 người còn lại cho rồi. Nhã Nhạc không bao giờ muốn để cho Lam Hi phải mạo hiểm đến cổ đại, nơi giết người không cần đền mạng đó, nên nàng quyết định: “Đại sư, để ta.”

Đột ngột có điện thoại gọi đến, Nhã Nhạc bắt máy, đây là cuộc gọi thứ 51. Thấy Nhã Nhạc bắt máy, người bên đầu dây gấp gáp nói: “Nhã tỷ, tỷ đi đâu 3 ngày nay? Bang chủ tiểu thư sắp khai chiến với Cửu Ưng hội rồi. Tỷ mau mau về đến.” Bang chủ tiểu thư, chính là nói Tần Lam Hi.

“Cha ta đâu?” Nhã Nhạc gấp hỏi, nếu là cha nuôi, chắc chắn ông sẽ phản đối, Lam Hy cũng không thể gây chiến.

Người kia trả lời: “Đường chủ đã mang bang chủ đến Pháp chữa bệnh rồi. Tỷ mau đến ngăn lại tiểu thư đi. Địa điểm là tầng hầm tầng XXX, thời gian xx.”

Cửu Ưng hội, là tổ chức sát thủ lớn nhất hiện nay, dù có là lão đại hắc bang như bang chủ cũng phải nể mặt vài phần, trước nay quan hệ với Hồng Long bang chính là nước sông không phạm nước giếng. Sao lại...

Nhã Nhạc vội vàng cầm lên áo khoác, cáo từ rồi đi.

Nhã Nhạc còn chưa bước khỏi cửa, đã nghe thấy tiếng của lão tăng gọi lại: “Tần Nhạc thí chủ, người chắc chứ?”

Tần Nhạc, chính là tên của Nhã Nhạc kiếp trước, cũng là tên của thân ca ca Tần Lam Hi kiếp trước, chết khi Tần Lam Hi 5 tuổi.

“Đại sư, kiếp trước, mặc cho Tiểu Hi ngày ngày chạy theo ta gọi ‘Ca ca’, ta cũng chưa bao giờ quay lại xem nàng dù chỉ một cái liếc mắt, lòng luôn khinh bỉ và nhục nhã khi có mọi người như vậy. Tính cả kiếp trước, kiếp này nàng ỷ lại ta, phần thân tình này, ta nợ nàng nhiều lắm.”

Không đợi lão tăng nói thêm điều gì, Nhã Nhạc gấp gáp chạy xuống núi, dương quang chiếu lên khuôn mặt nàng tỏa ánh sáng chói lọi.

Nhã Nhạc phóng xe đến nơi tập kết. Chiến cuộc đã diễn ra từ lâu. Nhân số Hồng Long bang bị thương quá nửa, bên Cửu Ưng hội cũng chẳng khá hơn. Dù 2 bên ngang sức nhưng Nhã Nhạc cũng miễn cưỡng phát hiện một số người Hồng Long bang vì bất mãn cuộc chiến không lý do này đã âm thầm chuyển mất.

Chết tiệt!!! Nhã Nhạc lao đến bên Tần Lam Hi, rút súng bắn chết 2 tên sát thủ Cửu Ưng hội định đánh lén, hét hỏi: “Lam Hi, cậu điên rồi sao? Sao tự đứng lại gây chiến?!!!”

Tần Lam Hi yếu ớt cười, trả lời: “Vì Hội chủ Cửu Ưng hội và đệ nhất sát thủ là 2 người tớ cần phải giết.”

Nhã Nhạc giật mình!!! Chết tiệt này 8 người sao đời nào cũng đại phú đại quý như thế? Đời còn thiên lý không O.o?!!

Nhã Nhạc liếc mắt sang bên kia chiến tuyến, kinh hoàng thấy tên đệ nhất sát thủ Cửu Ưng hội đang lẩn trong đám người bóp cò súng, nòng súng...hướng đến Tần Lam Hi.

Nhã Nhạc phản xạ nhanh như cắt đẩy Tần Lam Hi, hứng lấy viên đạn xuyên tim trước gương mặt cười nhạo của Cửu Ưng hội chủ.

Tần Lam Hi nước mắt giàn dụa lao đến ôm lấy thân thể Nhã Nhạc, không nói lên lời.

Một kẻ hét lên: “Cóm đến!!! Cóm đến!!!” Xã hội đen hai bên vô cùng ăn ý thu súng, xếp thành hàng theo hai đường hầm chạy trốn.

Nhã Nhạc nghe vậy, phẩy phẩy tay ra hiệu cho Tần Lam Hi mau chạy rồi cũng trút hơi thở cuối cùng. Tần Lam Hi ôm xác Nhã Nhạc khóc rống.

Một kẻ trung thành trong Hồng Long bang, chính là thiếu niên đã gọi cho Nhã Nhạc, không nỡ nhìn tiểu thư bị cảnh sát bắt, lôi Tần Lam Hi lên cùng chạy. Đầu óc Tần Lam Hi trống rỗng, trong mắt chỉ còn lại hình ảnh người bạn thân nhất vì đỡ đạn cho mình mà chết trong vũng máu, không nhìn thấy bất cứ thứ gì, mặc thiếu niên lôi kéo chạy. Rốt cuộc chạy ra khỏi tầng hầm, thể xác và tinh thần đã đến cực hạn, Tần Lam Hi ngất trong lòng thiếu niên.

Thiếu niên trong mắt lo lắng bế Tần Lam Hi lên xe chạy đến bệnh viện.

Cảnh này đã được một người, à không, đúng ra là một hồn quỷ thu vào trong mắt.

Nhã Nhạc nhìn theo xe ô tô đến khi khuất bóng, thầm niệm: “Tiểu Hi, cậu nhất định phải hạnh phúc,... muội nhất định phải hạnh phúc, nếu không, ca sẽ đem hạnh phúc đến cho muội.”

Nhã Nhạc nhắm lại mắt, giọt nước mắt đầu tiên trong đời chảy dài trên má. Vĩnh biệt, Tiểu Hi, cha nuôi.

Nhã Nhạc theo gió bay đến thiên viện lúc trước. Không ngoài dự đoán thấy đại sư Bồ Tát sống đang nhàn nhã châm hai ly trà. Nhã Nhạc dừng bước trước cửa thiên viện, thành kính chào: “Đại sư, Nhã Nhạc có lễ.” Nàng giờ đã là một quỷ hồn, nơi thiên tịnh như thế này, không thể lại bước vào nữa. Lão tăng cầm hai ly trà đi đến trước cửa, đạm cười hỏi Nhã Nhạc: “Thí chủ nên nhớ, ở nơi đó, số mệnh Tần Nhạc đã định chết năm 12 tuổi, tức là đến năm 12 tuổi, dù Tần Nhạc không chết, hắc cũng hết lộc ăn, cha mẹ mất, bạn bè mất, thậm chí không có cả một mảnh nhân duyên, có thể cả đời sống trong bệnh tật, muốn chết cũng chết không được. Dù nói là thay đổi số mệnh của Tần Lam Hi, nhưng Tần thí chủ kiếp trước cũng từng là người ở thời không đó, số mệnh của Tần Nhạc kiếp trước sẽ ảnh hưởng đến Tần Lam Hi thôi. Tần thí chủ không hối hận? Nếu bây giờ người đổi ý, ta có thể đưa người đi luân hồi, làm một kiếp người hạnh phúc hơn.”

Nhã Nhạc thần sắc kiên định, trả lời: “Tuyệt không hối hận.” Số mệnh như vậy, còn tốt hơn Tần Lam Hi kiếp trước gặp nạn lần. Không nhân duyên, nhận con nuôi là được. Không lộc ăn, tức là không kiếm được tiền, vậy làm sâu gạo là được. Bệnh tật, 8 người kia càng không có cơ hội hại nàng, cũng không ai nguyện ý dây dưa cùng một cái bệnh quỷ, càng tốt, đỡ phiền. Ít ra, dù sống khó khăn, đau đớn, cũng còn tốt hơn cả đời bị người lừa gạt, bị đem ra làm áo chống đạn, không dùng liền vứt xó.

Lão tăng thở dài, biết không thể khuyên hơn, nâng tay uống cạn một ly trà, rồi cầm chén còn lại rót nước trà xuống trước mặt Nhã Nhạc, nói: “Ngộ Trần kính thí chủ một chén, mạn phép tiễn thí chủ một đoạn. Bảo trọng.” Nhã Nhạc đạm cười: “Đa tạ. Đại ân đại đức của Ngộ Trần đại sư Nhã Nhạc cả đời không quên. Nguyên kiếp sau làm thân trâu ngựa để báo đáp.” Ngộ Trần đại sư vuốt râu lắc đầu: “Kiếp trước nhận ân huệ, kiếp này báo đáp mà thôi.”

Nhã Nhạc nhớ ra, hình như trong khoảng thời gian làm tì nữ tùy thân của Lâm Tuyết Nhi, Tần Lam Hi từng xả thân cứu một chú tiểu khỏi bọn lưu manh thì phải. Nhã Nhạc đạm cười, không nói gì thêm.

Nàng nhắm mắt, mặc cho lực hút kỳ dị kéo linh hồn nàng vượt thời không về tiền kiếp...

3. Chương 3: Đồ Sát Tạng Kiếm Sơn Trang

Nhã Nhạc mở mắt. Không ngoài dự đoán, thân thể đau nhức, xương cốt rã rời.

Một mùi ẩm mốc xộc vào mũi. Nhã Nhạc phóng mắt nhìn xung quanh. Nhờ ánh sáng từ 3 viên dạ minh châu khảm trên tường, có thể đoán đây là một mật thất bí mật chuyên dùng để chứa đồ, vì căn phòng không lớn không nhỏ, lại làm bằng đá, nửa căn phòng còn chất chồng những rương hòm mốc meo và bụi bặm, ngoại trừ chiếc giường bạch ngọc Nhã Nhạc đang nằm ra, nhìn chung là bẩn thỉu.

Nhã Nhạc xòe tay nhìn, là bàn tay của một tiểu hài tử khoảng 4, 5 tuổi.

Nhã Nhạc xác định bản thân đã xuyên vào cơ thể của Tần Lam Hi lúc nhỏ hồi còn đang ở Tàng Kiếm sơn trang, quyết định sẽ làm lại cuộc đời một cách triệt để.

Theo như nguyên tác tóm tắt sơ bộ, Tàng Kiếm sơn trang theo đánh giá đương thời chỉ là một sơn trang hạng trung trong giang hồ đâu đâu cũng thấy, không có gì đặc biệt hay ưu việt.

Tàng Kiếm sơn trang trong một đêm bị người đồ sát, trang chủ Tần Hiển, phu nhân Vu Lam, trưởng tử Tần Nhạc cùng chúng đệ tử, gia nhân không một ai sống sót.

Chỉ có nữ nhi Tần Lam Hi trước đó trốn kỹ, rồi được nhị đệ đệ của ông ngoại đã mất, tên Bạch Dật Quân, hiện là 1 trong 3 vị trưởng lão của Vu Thiên Cung, bí mật cứu đi.

Ừm, nếu như chỉ dựa vào trí nhớ mông lung ít ỏi của Tần Lam Hi 5 tuổi thiếu năng và những dòng giới thiệu vắn tắt trong truyện thì ai cũng sẽ nghĩ như trên thôi.

Vậy nên lúc đọc truyện, nhất là khi cực chú ý đến nhân vật ‘Tần Lam Hi’ này, Nhã Nhạc có khá nhiều thắc mắc.

Thứ nhất, nếu như chỉ là sơn trang hạng trung, thì Tần Hiển có thứ gì mà kẻ khác muốn có, đến nỗi phải đồ sát cả sơn trang cũng tìm không ra?

Thứ hai, nếu như chỉ là trang chủ của sơn trang hạng trung giang hồ đầy rẫy, thì làm cách nào vượt qua được bao thử thách khó khăn của tiền chủ Vu Thiên Cung aka nhạc phụ, còn nhỏ bập rể mấy chục tên tình địch cạnh tranh để rình Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân về nhà? Lại lấy đâu ra cặp dương chi bạch ngọc long phượng giá trị liên thành làm vật đính ước???

Aiz, về sau mới biết, hóa ra người đàn ông có bản lĩnh chính là người đàn ông có quỹ đen a.

Lại nói, Tần Hiển không chỉ là một người đàn ông có quỹ đen bình thường, quỹ đen thật sự của hắn nói phủ khả địch quốc cũng không ngoa. Chỉ xét riêng cái giường dương chi bạch ngọc ba người nằm còn thấy rộng bị vắt trống trơn trong cái kho mốc meo này tùy tiện xắt một miếng rồi tạc thành đôi ngọc long phượng cũng giá trị liên thành, tính chi đến mấy rương hòm chứa bảo vật với bí kíp võ học chất chồng cả nửa căn phòng kia? Tính tàng trữ thật khiến Nhã Nhạc khom lưng bội phục.

Nhã Nhạc có một chút ảo tưởng, nếu như số mệnh của Tần Nhạc không định chết năm 12 tuổi, Tàng Kiếm sơn trang không bị người đồ sát, hẳn cuộc sống của Tần Nhạc aka kiếp trước của nàng sẽ hiển hách lắm đây.

Bất quá, ảo tưởng vĩnh viễn chỉ là ảo tưởng.

Nàng, Nhã Nhạc, tứ cố vô thân, đã chết năm 22 tuổi, nay phụ hồn vào thân xác Tần Lam Hi trời định cả đời ngu ngốc, bị người lừa gạt, còn gánh thêm số mệnh Tần Nhạc đã chết năm 12 tuổi nữa -- ... Hai đề chết một, nếu lời đại sư là đúng thì đời này của nàng sẽ sống như một người đã ‘nhập thổ’, chỉ có linh hồn là còn vất vờ ở nhân gian: hết lộc ăn, bệnh tật bám thân, không duyên không phận --.

Nhưng không sao, chỉ cần còn sống thì vẫn có thể tìm cách khắc phục. Bình yên qua kiếp này, thay đổi cách chết của Tần Lam Hi là được rồi (^0^)//. Nhã Nhạc luôn biết cách tự an ủi bản thân như thế.

Xem xét tình trạng hiện thời cùng những hình ảnh từ Tam Sinh Thạch lúc trước, có thể phỏng đoán đây là thời điểm Tàng Kiếm sơn trang bị nhóm người áo đen bịt mặt võ công cao cường tấn công. Tần Lam Hi vì được phụ thân Tần Hiển giấu trong mật thất dưới gầm giường nên tránh thoát kiếp nạn.

Ba ngày sau đó, Tần Lam Hi vì quá đói mà mò ra mật thất, tình cờ gặp được thiếu niên Bạch Dật Quân đang hì hụi chôn cất người Tần gia.

Sau đó Bạch Dật Quân tìm ra được mật thất của Tàng Kiếm sơn trang.

Sau đó Tần Lam Hi được Bạch Dật Quân thu nhận.

Sau đó ...

Sau đó?!!

Kinh mạch đứt đoạn, vô duyên với võ học đã định rồi, người nghĩ Nhã Nhạc sẽ cam tâm tình nguyện đi làm tì nữ cho Bạch Dật Quân chỉ vì bảo toàn mạng sống sao?

Nếu là Tần Lam Hi lúc trước, đó hẳn là lựa chọn thông minh nhất. Nhưng giờ đây người lựa chọn lại là Nhã Nhạc a, là người đã làm đại tỷ xã hội đen 22 năm a. Kiếp trước của nàng còn là Tần Nhạc, dù chẳng đáng tính nhưng Tần Nhạc cũng đã có kiếp sống 12 năm làm đại hiệp tương lai trong giang hồ hiểm ác đó.

Người hiểu sao?

Đây chính là vấn đề SĨ DIỆN!!!

Đáng nói hơn, Nhã Nhạc từ bé đã là loại người độc ác ngầm, ăn không được sẵn sàng đập đổ. Người nghĩ Nhã Nhạc sẽ theo nguyên tắc dụ ngoan hai tay dâng bảo tàng nhà họ Tần cho tên Bạch Tiểu Nhân đó sao? Xì, nằm mơ!

Dù kiếp trước Tần Nhạc có thần tượng tên họ Bạch đó bao nhiêu đi chăng nữa, nhưng nàng chính là Nhã Nhạc, cảm tình kiếp trước đừng hòng ảnh hưởng.

Mà cũng vì biết trước kết cục của Tần Lam Hi, Nhã Nhạc thậm chí còn có chút phản cảm đối với Bạch Dật Quân.

Nói chung, so với việc ngồi đây đợi ba ngày ba đêm đến khi không thể chịu đói được nữa thì mò ra bên ngoài rồi đập lên vết xe đổ của Tiểu Hi, Nhã Nhạc quyết định ngay lập tức mò ra ngoài, dù sao phòng của Tần Lam Hi nằm ở hậu viện khá hẻo lánh.

May thì thoát được ra ngoài.

Không may thì bị bắt gặp rồi bị một kẻ vô danh tiểu tốt nào đó chém chết tại chỗ. Thế cũng hay, Tiểu Hi kiếp sau chỉ cần trả thù một người, không quá khó, cũng không cần mang tiếng sát phụ (giết cha). Nàng mà chết, mật thất sẽ chẳng ai tìm được ra.

Tàng Kiếm sơn trang bị đồ sát không một ai sống sót, nàng cũng muốn cho cả bảo tàng cùng bồi táng theo. Nhã Nhạc độc ác, tham lam nghĩ.

Nghĩ là làm, Nhã Nhạc lục trong đồng rương hòm tìm được một chủy thủ (dao găm) khá sắc bén, đơn giản và gọn nhẹ, giấu trong ống tay áo rồi lần mò đi ra ngoài mật thất.

Chui ra khỏi gầm giường.

Len lén đến bên cửa, khẽ khàng mở ra.

Xuân phong, à nhầm đao phong bất ngờ ập đến đánh ngã Nhã Nhạc lăn vài vòng trên đất.

Đạch, sao mà thiêng thế không biết!!!

Nhã Nhạc phun ra một ngụm máu, méo mặt chửi thề.

Chưa kịp vật vờ bò dậy, Nhã Nhạc đã bị một đại hán giấu mặt xách cổ ra ngoài.

Khung cảnh bên ngoài, trang viện đang chìm trong biển lửa giữa bầu trời đen kịt. Tiếng la hét, tiếng binh khí va chạm vang cả một góc trời. Xác người cùng tứ chi bách hài vương vãi trên khắp mặt đất và hành lang từ hậu viện đến khách phòng, hoặc có thể là toàn bộ sơn trang.

Cảnh tượng huyết tinh rừng rợn mà thê lương, khiến kẻ nào cũng không dám nhìn thẳng, kể cả Nhã Nhạc.

Nhã Nhạc nhắm lại mắt, cố gắng thoát khỏi nỗi ám ảnh từ kiếp trước, thầm niệm: ‘Chết thì thôi, chết thì thôi,...’

“Huych” Nhã Nhạc bị quăng vào khách phòng như quăng một túi rác. Xương cốt lại có cơ hội đồng thanh kêu răng rắc. Cổ họng cũng phối hợp phun thêm một ngụm máu tươi.

Đệch, cơ thể này mới có 5 tuổi (=__=+). Nếu là ở hiện đại, nàng mà không khiến cho tên này đi tù một gông vì tội hành hung trẻ nhỏ, cái tên Nhã Nhạc này sẽ viết ngược từ dưới lên!!! Nhã Nhạc đau đến nhe nanh nhếch miệng, vừa lồm cồm bò dậy, vừa chửi thề gã hán tử.

Bất quá, lại có một bàn tay túm lấy gáy áo nàng xách bổng lên, sau đó là một vật sắc lạnh kề ngay cổ.

Một lọn tóc bị cắt từ từ rơi xuống sàn.

Nhã Nhạc nhìn theo lọn tóc, thầm đánh giá cái vật thể sắc lạnh đó so với trường kiếm Nhật Bản Hồng Long bang mới nhập về tháng trước còn muốn sắc hơn gấp mấy lần.

Thôi, một nhát cắt cổ!!! Nhã Nhạc oanh liệt nghĩ.

Một giọng nói lạnh băng vang lên từ trên đỉnh đầu: “Tần Hiến, mau giao Huyền Long chân kinh ra đây, hay người muốn ngay cả đứa con còn lại cũng không giữ được?”

Nghe vậy, mấy chục tên hắc y nhân cũng đình chiến, mở ra một lối đi, nhượng Nhã Nhạc nhìn rõ phụ thân Tần Hiến kiếp trước đang bị bao vây ở giữa.

Trung niên nam nhân đứng đối diện nét mặt cương nghị, tinh thần khảng khái, trên thân chi chít vết đao kiếm đang ồ ồ chảy máu, nhìn thấy Nhã Nhạc trong mắt hiện lên đau lòng, cắn răng khó khăn nhả từng chữ: “Lưu... Đường Uy, Lưu mình chủ, còn cả võ lâm chính phái các người... một lũ chó chết. Tàng Kiếm sơn trang ta với các người vốn không thù không oán, vì sao các người phải ép ta? Thả con ta ra. Ta với các người liều mạng. Hộc hộc...” Tần Hiến lại phun ra một ngụm máu, thân mình lảo đảo, sắc mặt trắng bệch.

Không biết có phải do ảnh hưởng từ cảm tình kiếp trước không, đôi mắt Nhã Nhạc mờ đi một chút.

Một hắc y nhân bịt mặt hừ lạnh: ” Hóa ra người đã biết, vậy thì mau giao ra, chúng ta còn cho người chết tử tế.”

“Không-có.” Tần Hiến cắn hận nhả chữ.

“A di đà Phật, Phật môn không bao giờ dung tha cho kẻ nói dối. Tần thí chủ, người vẫn là nên giao ra chân kinh đi thôi. Cũng may võ lâm chính phái bọn ta nhận được tin trước, bằng không Huyền Long chân kinh rơi vào tay Ma giáo, hậu quả thật khó lường a.” Một tên hắc y nhân đầu trọc nói.

Phi, miệng nam mô bụng một bồ dao găm. Nhã Nhạc khinh bỉ nhất là loại tăng nhân này!!!

Một tên thanh niên hắc y khác tiếp lời: “Ngộ Sắc đại sư nói thật đúng đắn nha, kia Huyền Long chân kinh mà rơi vào tay Ma giáo thì võ lâm bạch đạo sống sao bây giờ? Tần trang chủ, vẫn là giao ra đi thôi...” Ngẫm một lúc, gã lại nói: “Mà tư vị của con người thật hảo nha, làm sao có thể dễ dàng thả đi đâu~”

Nhã Nhạc theo tiếng nhìn lại, đằng sau hắn là xác nam hài trần truồng không đầu, hạ thân sưng đỏ còn đang chảy máu.....

Ha, a a a, Nhã Nhạc suýt nữa thì quên, bản thân Tần Nhạc kiếp trước chính là bị tiên dâm hậu sát a... làm sao có thể quên... làm sao có thể... ahahaha...

Người hỏi Nhã Nhạc muốn chết nữa không sao?Đương nhiên là không.

Người hỏi Tần Nhạc có muốn báo thù hay không sao?Dĩ nhiên là có.

Đôi mắt Nhã Nhạc hần lên từng tia máu, cảnh tượng kinh hoàng của kiếp trước lại tràn ngập đầu óc. Nhã Nhạc lại nhìn gã thanh niên thêm vài lần, cố gắng ghi nhớ đôi mắt gã cùng ngọc bội khắc hình chữ ‘Tước’ đeo bên hông.

“Người...” Tần Hiến nộ khí công tâm, không nói nên lời.Ánh mắt co rút bắn về phía gã thanh niên như độc xà, rần rết, chỉ hận không thể xé được hắn ra làm trăm mảnh.

Còn khi chuyển qua Nhã Nhạc chỉ còn nồng đậm đau lòng cùng xót thương, thêm vài phần kiên định.

Nhã Nhạc nhìn Tần Hiển, đôi mắt lóe ra tinh quang yếu ớt, âm thầm tính toán:

Đâm vào yết hầu đằng sau, hấn nhanh hay nằng nhanh? Hấn nhanh. Chặt đứt tay cầm kiếm, hấn nhanh hay nằng nhanh? Nằng nhanh.

Aiz, đành phải giảm gánh nặng cho phụ thân kiếp trước thôi.

Nghĩ là làm, Nhã Nhạc nâng tay đến ngang ngực, cực nhanh chóng và lưu loát dùng chủy thủ trước đó đã giấu sẵn trong ống tay áo đâm thẳng vào động mạch ở cổ tay của tên Lưu Đường Uy. Chủy thủ sắc bén ngoài sức tưởng tượng, nhẹ nhàng đâm xuyên qua cả xương cốt.

Bắt đầu từ giây phút này trở đi, tay phải của Lưu minh chủ đã định nhẹ thì không bao giờ dùng được kiếm pháp, nặng thì tàn phế cả đời.

Chắc chắn, đúng là đồ quý hiếm mà. Có cái này thì hài tử 5 tuổi cũng có thể chặt xác người thành 8 khúc, y như cắt miếng thịt bò khô ấy. Nhã Nhạc cảm thán.

Lưu Đường Uy kêu ré lên như một con lợn, nới lỏng cổ tay. Chỉ chờ có thế, Nhã Nhạc tuột xuống chạy ra cửa.

Nhã Nhạc thầm đếm: 3, 2, 1. Rồi khẽ né sang bên. Y như rằng: “Roẹt!!!” “Không!!!”

Cùng với tiếng hét khàn giọng của Tần Hiển là một đường kiếm xé gió lao đến chém nát tấm lưng mỏng manh, gây yếu của hài tử 5 tuổi Nhã Nhạc. Huyết vụ văng tung tóe nhuộm đỏ một mảng sàn.

Nhã Nhạc thở phào. May mà tránh kịp, không làm tổn thương xương sống. Nhã Nhạc đã mất máu quá nhiều, khuôn mặt tái nhợt như người chết, hơi thở mỏng manh như có như không.

Quá mức chịu đựng của của một hài tử, Nhã Nhạc ngã sấp xuống vũng máu, bất tỉnh nhân sự.

Trước khi ngất đi còn nghe thấy tiếng hét khàn khàn của Tần Hiển: “Lũ rắn độc bất nhân bất nghĩa, ta liều chết với các ngươi!!!”

Nhã Nhạc nghĩ thầm: Ainha, Tần phụ thân, ta đã làm đến mức nửa sống nửa chết thế này là để cắt đứt uy hiếp, tiêu diệt con tin giúp người, cho người một con đường sống đó nha, còn không mau mau chạy đi...

Rồi Nhã Nhạc triệt để mất đi ý thức...

4. Chương 4: Cơ Hội Đổi Đời

Người là nữ chủ xuyên không. Người tỉnh dậy. Đập vào mắt sẽ là đỉnh giường đẹp đẽ. Nhìn xung quanh sẽ thấy khuê phòng trang nhã. Lắng tai sẽ nghe thấy tiếng chim hót líu lo ngoài vườn. Hít hít mũi sẽ ngửi thấy mùi trầm hương thoang thoảng. May mắn còn có thể nhìn thấy gương mặt lo lắng thâm tình của người thân của cái xác người nhập vào.

Nhã Nhạc là nữ phụ xuyên không. Nhã Nhạc tỉnh dậy. Đập vào mắt là cái gối bạch ngọc cứng đến nỗi ném cũng vỡ đầu cùng một đám nước dãi. Xung quanh liếc mắt cũng biết là thư phòng của Tần phụ thân Tần Hiển bởi nó tan hoang với một đồng giá sách ngổn ngang, trang sách thì rơi lá tả đầy đất.

Lắng tai thì nghe thấy tiếng cuốc đất ngoài vườn. Hít hít mũi thì ngửi thấy mùi tanh nồng của huyết dịch cùng mùi hôi thối của xác chết. Nói chung là tanh hôi đến cá ươn còn phải gọi bằng cụ!!! Xui xẻo hơn, Nhã Nhạc còn nhìn thấy Bạch Vô Thường phiên bản lão nhân đang tiến về phía mình.

Ainha, chẳng lẽ mình lại chết thêm một lần?!

Nhã Nhạc theo bản năng nhồm người dậy, vết thương trên lưng làm Nhã Nhạc đau đến nhúu chặt mày. Khốn kiếp, thân thể 5 tuổi này sao lại mẫn cảm như thế?!!

(Lời tác giả: Thật ra thì đứa bé nào cũng như thế thôi --)

Mà không đúng, chết rồi vẫn cảm thấy đau sao? Sao lần trước chết không thấy?

Bạch Vô Thường lão nhân đã đi đến bên giường, cất giọng từ ái nói: “Hài tử, ngươi đã hôn mê 3 ngày.”

Tin tức như sét đánh ngang tai.

Ba ...ba ngày? Vậy tiếng cuốc đất kia là của Bạch Tiểu Nhân sao? ==

Nhã Nhạc hơi có cảm giác tuyệt vọng, chạy trời không khỏi nắng a ...

Bất quá lão nhân này là ai? Sao không thấy có mặt trên Tam Sinh Thạch o.O? Nếu không phải Bạch Vô Thường, thì hẳn là Tuyết sơn phi hồ đi. Ngoài khuôn mặt từ ái hồng hào đến nỗi nhìn qua cũng biết là còn lâu mới chết ra thì toàn thân đều trắng a ==.

Nhã Nhạc cố nén cơn đau, mặt mũi nhẵn thành một đoàn, lễ phép hỏi: “Thứ lỗi cho Lam Hi ngu ngạo, không biết cao danh quý tánh của tiền bối là ...?”

Lão nhân ‘Tuyết sơn phi hồ’ vô cùng ngạc nhiên. Sao bảo tiểu thư Tần gia từ khi sinh ra thần kinh đã có vấn đề mà, thế nữ hài 5 tuổi nói năng lưu loát lễ phép này là ai đây?

Chả lẽ nói Tần trang chủ vì có bệnh luyến nữ [Daughter complex: Yêu con gái một cách thái quá] nên từ lúc sinh con ra đã muốn nó chết già trong khuê phòng, tung tin vịt bôi nhọ danh dự của con gái đây? Không thể nào! Hay là đứa bé 5 tuổi sau khi bị chém một nhát đao, vì mất máu nhiều quá mà thoi thóp còn nửa cái mạng, sau khi được cứu về, hôn mê 3 ngày liền hết ngu ngốc? Quá phi lý!

So với 2 lý do trên, lão nhân thà tin rằng hài tử Tần Lam Hi này vì tận mắt chứng kiến cái chết của người thân mà tạo thành ảnh hưởng, thần kinh vì quá sốc mà thành người thường hơn...

Ừm, có lẽ đúng là thế thật! Lão nhân tự thỏa mãn với suy luận của mình.

Miền man suy nghĩ qua đi, lão nhân mới quay lại trả lời vấn đề của Nhã Nhạc: “Lão phu là một đại phu, tên gọi Tương Kiến Hoan.”

Xì, tưởng ai...

Nhã Nhạc vì chờ hơi lâu, lại đang mệt mỏi, vừa nghe câu trả lời đã đập mặt vào gối định ngủ ngay.

“Cốp!” Một tiếng.

Giả sử ngươi là một người có gia cảnh bình thường, cuộc sống giản dị như bao người khác. Một hôm, có người tặng ngươi một chiếc giường Kingsize êm ấm mỹ lệ như đồ của hoàng gia. Ngươi vui sướng đến nỗi tin rằng mình có thể ngủ trên chiếc giường này đến hết đời cũng được. Rồi nhanh chóng lăn lên giường hưởng thụ giấc ngủ.

Và sáng hôm sau ngươi tuyệt vọng phát hiện cột sống của mình đã gãy thành 2 khúc... ==

Có thể nói tình trạng hiện giờ của Nhã Nhạc nhà ta cũng gần giống như vậy. Dù cột sống chưa gãy làm đôi vì cái giường nhưng cánh mũi cũng đỏ hồng lên vì cái gối.

Quá mất hình tượng, Nhã Nhạc thậm chí muốn cứ như vậy mà giả bộ ngất luôn.

Bất quá, Nhã Nhạc biết điều này là bất khả thi với một người đại phu tóc bạc đang đứng bên cạnh.

‘Khoan!!! Đại phu? Tương Kiến Hoan?!!’

Đầu óc Nhã Nhạc lần đầu tiên hoạt động với công suất cực lớn: ‘Rè rè rè ... Tỉnh!’ Cuối cùng cũng cho ra 1 kết quả làm Nhã Nhạc kinh hách không thôi.

Nhã Nhạc ngẩng phắt dậy, tròn mắt nhìn lão nhân ‘Tuyết sơn phi hồ’, hỏi: “Tương Kiến Hoan? Ngài chính là Y Tiên?!!” Aida!!! Đau quá! Động vào vết thương rồi!

Y Tiên Tương Kiến Hoan nha, chính là sư phụ của cái tên nam chính tiểu thần y chết bầm đó.

Lão Nhân vuốt râu cười đắc ý: “Chính là lão phu. Y Tiên chỉ là hư danh giang hồ gọi thôi.” Ha ha, đến 1 đứa bé 5 tuổi mới ngốc dậy cũng biết đến danh tiếng của ta... Y Tiên lão nhân trong lòng đắc chí đã cười đến trời long đất lở.

Nhã Nhạc vui vẻ tiếp lời: “Xin tiên bối thứ lỗi cho tiểu nữ thất lễ. Chỉ là Lam Hi quá mức kinh ngạc, không ngờ mạng nhỏ của tiểu nữ lại được Y Tiên tiên bối tự tay cứu về, lòng vui mừng khôn siết, tâm cảm kích vạn phần...bla bla...”

... Đến Nhã Nhạc cũng phải kinh ngạc, từ khi nào nàng lại ăn nói văn hoa đến nỗi da gà như thế?! Chẳng lẽ nói tể bào văn học nàng tận tâm nuôi trồng suốt 17 năm cuối cùng cũng biết nguyên phân phát triển rồi sao?! Thật đáng mừng, mà đáng mừng hơn cả là nàng đã gặp phải tình tiết khác với nguyên tác a, đó chính là cái phao cứu hộ cho nhân vật nữ phụ đó.

Lão thần y sớm đã vui như mở cờ trong bụng, từ ái nói: “Tần tiểu thư còn nhỏ tuổi đã biết khiêm cung hữu lễ, hiểu chuyện như vậy, thật là cái phúc của Tần gia. Tần trang chủ và phu nhân dưới tuổi vàng có linh, hẳn rất vui mừng.”

Nhã Nhạc không trả lời, ha ha, phúc của Tần gia sao? Dưới tuổi vàng? Tần phụ thân, vậy là người cũng không thoát được khỏi vận mệnh nghiệt ngã đó sao? A Nhạc, có phải cũng làm chuyện vô ích hay không?

Không khí trầm xuống. Biết là mình đã lỡ lời, lão thần y vội vàng lãng sang chuyện khác: “Tần tiểu thư, thật ra đi cùng lão phu còn có Bạch thiếu hiệp của Vu Thiên Cung nữa. Hẳn chính là nhị đồ đệ của ông ngoại tiểu thư, tên Bạch Dật Quân, hiện đang là Tam trưởng lão của Vu Thiên Cung. Tiểu thư còn nhớ hay không? À, vừa lúc hẳn cũng xong việc rồi.”

Cùng lúc vang lên là thanh âm thiếu niên trong suốt như tiếng suối réo rắt ngân vang: “Tần tiểu đệ, người tỉnh.” Bạch Dật Quân với phu nhân Vu Lam thân như tỷ đệ nên Tần Lam Hi theo bối phận cũng phải gọi thúc thúc.

Nhã Nhạc dù đau vẫn cố gắng nheo mắt nhìn xem người mới vào. Người hỏi Nhã Nhạc vì sao còn tò mò với khuôn mặt của Bạch Dật Quân sao? Vì Nhã Nhạc chỉ hỏi Tam Sinh Thạch cuộc đời của Tần Lam Hi, đâu hỏi mặt mũi nam chính như thế nào? Thế nên ngoài Tần Lam Hi, khuôn mặt người khác đều bị làm mờ cả, Nhã Nhạc nhận thức là nhờ tên đề trên mặt họ đó.

Bất quá, không nhìn thì thôi, nhìn rồi... thật sự là không dời mắt nổi. Bạch y phiêu phiêu, ngũ quan tuấn mỹ thanh lãnh như bạch ngọc. Cho dù hiện đại truyền thông vô cùng phát đạt, hết mỹ nam thần tượng, diễn viên, lại đến mỹ nam 3d, trong tranh vẽ, Nhã Nhạc đã xem chai mắt rồi. Bất quá, mỹ nam nhí 15 tuổi giống tiên đồng thể này thật sự rất hiếm a. Bạch Dật Quân không hổ là trích tiên mỹ nam nổi tiếng trong truyện. Thiếu niên đã thế này rồi, chắc.

Nhìn xem, cái khuôn mặt thánh khiết không nhiễm bụi trần kia, cái vòng eo thần thánh kia. Bạch Tử Quân trời sinh đã có khả năng khiến mọi tên S điên cuồng vì hắn. Khụ, người đang nghĩ Nhã Nhạc rất bệnh hoạn sao? Nhã Nhạc quả thật thi thoảng rất bệnh hoạn. -_-|||

Suy nghĩ bệnh hoạn qua đi, Nhã Nhạc đã đau đến lặng người, nhẹ nhàng cẩn trọng ngồi thẳng lưng dậy tránh động đến vết thương, quay lưng lại với tường nhà, khách sáo cười nói với 2 người đứng trong phòng: “Tương tiên bối, Bạch thúc thúc, đại ân đại đức của nhị vị Lam Hi suốt đời không quên. Chỉ là Lam Hi còn có điều thắc mắc. Không biết nhị vị đến Tàng Kiếm sơn trang là có việc gì?” Dù ở trên Tam Sinh Thạch đã nhìn thấy tất cả, nhưng mà khó dò nhất chính là lòng người, hiện tại lại gặp phải tình tiết mới. Chắc, thật trọng là hơn.

Bạch Dật Quân thăm giạt mình, nhưng vẫn lạnh nhạt trả lời: “Tiên sư trước khi giá hạc về Tây đã có tâm nguyện muốn ta nhận 1 trong 2 tiểu đệ làm đồ đệ thân truyền. Tháng trước ta mới qua tuổi thành niên, đã có thể nhận đồ đệ, liền thúc ngựa ngày đêm đến Tàng Kiếm sơn trang. Vào đêm của ba ngày trước ta vừa lúc đến Thủy Thành đã thấy Tàng Kiếm sơn trang bốc cháy, đáng tiếc khi đuổi đến nơi thì đã muộn. Tương tiên bối đây là ta gặp lúc ở ngoài cửa thành.” Nữ hài ngốc nghếch này từ khi nào thì có thể nói chuyện được bình thường như thế?

“Phải. Tần trang chủ với ta trước nay cũng kết một cái hảo giao tình. Vân sơn ta sống nằm ở ngoại ô kinh thành, giáp ranh Thủy Thành, từ trên đỉnh núi có thể thấy Tàng Kiếm sơn trang đang gặp hỏa hoạn, biết

có chuyện không hay, khi vội vàng phi thân đến thì gặp Bạch thiếu hiệp ngoài cửa thành. Tần tiểu thư, cô quá đa nghi rồi.” Nữ hài này... tai họa giáng xuống trong một đêm có thể khiến một nữ hài 5 tuổi trưởng thành đến độ này sao?

Nhã Nhạc cười đến chân thành nói: “Tương tiền bối nói gì vậy? Lam Hi chỉ đoán nhị vị đến sơn trang hẳn là có chuyện cần bàn với gia phụ thôi. Nhưng hiện tại sơn trang đã thành ra như vậy... Lam Hi chỉ nghĩ muốn hỏi xem nhị vị cần gì, nếu tiểu nữ có thể giúp được, liền tiện bề trả một phần ơn nghĩa thôi.”

Không, ánh mắt như vậy, câu nói như vậy, không phải là thứ một hài tử 5 tuổi bình thường có thể có. Bạch Dật Quân trầm nghĩ: “Vậy thì Tần tiểu diệt, theo di nguyện của tiên sư, người theo ta về Vu Thiên Cung đi thôi.”

Nhã Nhạc thủy chung vẫn giữ nụ cười ôn nhuận trên môi, chỉ có nàng mới biết nàng đã đau đến toàn thân đều ra mồ hôi lạnh: “Bạch thúc thúc, Lam Hi kinh mạch đã đứt đoạn từ nhỏ, vô duyên với võ học. Vu Thiên Cung anh tài nhiều như sao trên trời, một phế vật như Lam Hi quả thật không dám trèo cao làm thân đồ của Tam trưởng lão.” Bạch Tiểu Nhân a Bạch Tiểu Nhân, dù người khá là quân tử đấy, nhưng mạng nhỏ của ta, tài sản của ta cũng không thể giao cho người được. Theo nguyên tác người không trực tiếp giết Tần Lam Hi, nhưng người bắt quả tang Tần Lam Hi tại trận, còn cố ý tạo cơ hội cho bọn tình địch của người hại chết Tần Lam Hi. Theo nguyên tác lúc đầu khi người tìm thấy bảo tàng của Tần gia người cũng không vợ vét, nhưng sau người lại dẫn tình nhân và tình địch của mình đến vợ vét bảo tàng Tần gia. Cho nên Tiểu Bạch soái ca à, chị đây còn lâu mới trúng phải mỹ nam kế của em nhé. :v

Dĩ nhiên, trên đây chính là những lời độc thoại không ai biết của Nhã Nhạc.

Còn Tương thần y bên cạnh thì vuốt chòm râu trắng bạc, thầm gật gù khen Nhã Nhạc dù máu chảy đầm đìa sau lưng vẫn có thể cười tươi như thế. Nữ hài này rất được.

“Bạch thiếu hiệp, lão phu thấy lời của Tần tiểu thư đây rất đúng đắn. Đã không học được võ công, tiến vào Vu Thiên Cung thì không bằng cả tạp dịch. Chúng ta cũng không thể để lộ thân phận của Tần tiểu thư. Chẳng lẽ Bạch thiếu hiệp muốn Tần tiểu thư làm tì nữ hay sao?”

“Việc này...” Vì có thêm lời của Tương thần y, Bạch Dật Quân cũng không tiện khẳng định rằng đúng.

“Thế này đi, Bạch thiếu hiệp hãy cho Tần tiểu thư theo lão phu làm được nhân 3 năm. Ba năm sau nếu ta có thể đã thông được kinh mạch của Tần tiểu thư, thiếu hiệp hãy đến đón Tần tiểu thư về Vu Thiên Cung hoàn thành di nguyện của tiền cung chủ. Nữ hài 8 tuổi, xương cốt cũng chưa tính là quá rắn chắc. Nếu như không thể đã thông được, vậy thiếu hiệp hãy để Tần tiểu thư theo ta học y luôn, lão phu cũng có người để bầu bạn lúc về già.” “Việc này...” Bạch Dật Quân lâm vào suy tính.

Được... được nhân?! Chính là làm con chuột bạch thử thuốc đó hả?!! Ôi trời, thà làm tì nữ thêm vài năm rồi tự sát còn được chết một cách tử tế. Nhã Nhạc lau một ít mồ hôi lạnh trên trán, tiếp tục cười nói: “Tương tiền bối, chẳng phải ngài còn có một thân đồ đó sao?” Tên tiểu thần y đó đó, cô đơn cái gì?!

Y Tiên lão nhân làm bộ vô cùng đau đớn tiếc nuối nói: “Tên tiểu tử đó a, đủ lông đủ cánh đã học đòi tung hoành giang hồ, để lão già neo đơn này còm cõi ở lại, bay về Giang Nam mất rồi... Hừm, đúng là đồ đệ lớn như bát nước hắt đi mà!” [Bản gốc: Con gái lớn như bát nước đổ đi.] Bạch Dật Quân cùng Nhã Nhạc đồng thời đen mặt. No comment!

Y Tiên lão nhân lật mặt như lật sách, sáng mắt cầm bàn tay nho nhỏ của Nhã Nhạc dụ dỗ: “Tần tiểu thư, cô thấy sao? Làm được nhân của ta, lão phu sẽ đã thông kinh mạch cho cô. Tiểu thư yên tâm, ta sẽ không để cô có tật về sau đâu.”

Nhã Nhạc rung mình một cái. Lời dụ dỗ thật là... == Cảm thán qua đi, Nhã Nhạc không quản nguy hiểm hỏi thử: “Kinh mạch Lam Hi bẩm sinh đứt đoạn, ngài có thể đã thông được sao?” Tương thần y vô cùng kiên định nói: “Có thể!”

Nhã Nhạc dè dặt nhìn qua Bạch Dật Quân đang yên lặng đứng một bên. Bạch Dật Quân thanh lãnh nói: “Ba năm, có thể, ta sẽ chờ.” Nhã Nhạc kích động. Không phải vì tâm tình một người con gái được người con trai chờ đợi mà vì tương lai của nàng sẽ thay đổi, ít nhất là trong 3 năm tiếp theo.

Nhã Nhạc vui vẻ: “Vậy Tương tiền bối, 3 năm này đành nhờ vào ngài.”

Nhã Nhạc vui vẻ, Tương thần y cũng vui vẻ: “Đến giờ thay băng rồi.”

Nhã Nhạc lập tức méo mặt, khóc không ra nước mắt.

5. Chương 5: Huyền Long Chân Kinh

Cuối xuân, cỏ non mơn mớn, trăm hoa khoe sắc. Không gian đầy nắng và ấm áp ấy dù tràn ngập khắp nơi, cũng không thể lan đến hoa viên đã cháy rụi của Tầng Kiếm sơn trang.

Trong hoa viên nhuốm đầy tang thương và chết chóc đó, Nhã Nhạc, với dáng vẻ của nữ hài 5 tuổi, đang hí hụi khắc chữ lên một bia đá to đùng đằng sau 4 bia mộ của Tần gia.

Cuối cùng cũng xong, đã nghe thấy tiếng gọi của Tương thần y: “Nha đầu, xong chưa? Đến giờ cơm rồi.”

Nhã Nhạc đáp lại: “Tương lão, xong rồi.”

Hơn 1 tháng qua, ngoài việc phải dưỡng thương cho tốt, mà nói toẹt ra là ăn dầm nằm dề làm con sâu đục khoét cái túi tiền của Bạch Dật Quân nhanh hơn bất cứ tên quan viên tham ô nào bòn rút ngân lượng cứu tế, công việc chính của Nhã Nhạc là khắc tên 295 người đồ đệ và gia nhân của Tầng Kiếm sơn trang chỉ năng mới biết tên lên bia mộ.

Tầng Kiếm sơn trang tổng cộng 300 nhân khẩu, ngoài Tần gia 4 người, đồ đệ 8 người, còn lại là gia nhân. Trong 1 đêm 298 người bị sát hại, ngoài Nhã Nhạc, còn có đại đồ đệ tên Lý Tư Tĩnh đi lịch lãm rồi bật vô âm tín. Nhã Nhạc rõ ràng, đó là [kẻ phản bội].

Tin tức Tầng Kiếm sơn trang có Huyền Long chân kinh là tuyệt mật, ngoài hẩn ra thì còn ai có thể thông báo cho bọn danh môn chính phái lòng lang dạ sói đó đây?

Tần gia dù chưa có lịch sử lâu đời nhưng cũng là một danh gia trong giang hồ. Cả một sơn trang bị tàn sát trong một đêm, ngoài triều đình không muốn dính dáng đến ân oán giang hồ không tính, vậy mà trừ người Vu Thiên Cung mới đến vài ngày trước, không một môn phái nào bén mảng đến xem xét. Mấy kẻ kia thật biết ra tay đàn áp bùng bít a~!

Bất quá, vậy càng tiện cho việc giấu hành tung của Nhã Nhạc.

Thật trùng hợp là trong sơn trang có một tiểu nha hoàn tầm 6, 7 tuổi cũng bị thương ở lưng do một nhát kiếm, nặng nhưng sâu, được Tương lão phỏng đoán là chết tức thì vì bị thương lục phủ ngũ tạng. Thế nên vị thần y đáng kính của chúng ta đã kéo dài cái vết kiếm đâm đó thành vết đao bổ dọc khá sâu. Đặt nữ hài đáng thương đó vào một quan tài riêng rồi cho chôn cất cùng 3 người Tần gia. Bia khắc “Tần Lam Hi chi mộ”...

Dù đã nhìn không biết bao nhiêu lần, Nhã Nhạc vẫn có cảm giác mạo danh kỳ diệu =_==|||

Nhã Nhạc vừa ăn cơm trưa trong phòng khách sơn trang, vừa ngẫm nghĩ chuyện gia đình.

Cơm, dĩ nhiên là Bạch Dật Quân mua về rồi.

Mấy người của Vu Thiên Cung cũng thật tốt bụng. Vì biết Tam trưởng lão và Tương thần y sẽ sống tạm trong sơn trang mà không phải khách điểm nên cất công thuê người lau dọn sơn trang sạch bong không còn một vết máu. Dĩ nhiên, không tính đến bàn ghế cùng đồ dùng bị hỏng nhé. Bọn họ đâu có nghĩa vụ phải bồi thường cho sơn trang. Dù sao cũng chả ai ngu đi tốn tiền sắm đồ cho 1 nơi sắp thành nhà hoang cả.

Vì vậy, dù không tình nguyện cho lắm nhưng 3 người Nhã Nhạc vẫn phải ăn trong phòng khách, nơi đồ đạc lành lặn nhất. Bất quá, Tần gia 3 người chính là bị sát hại ở chỗ này. Thế nên Nhã Nhạc bị bức điên cả tháng trời bởi 2 đạo ánh mắt rõ ràng là hiếu cmn kì từ Tương lão và Bạch Dật Quân.

Dù vậy, Nhã Nhạc hiểu, nàng không được phép cho người khác biết về sự tồn tại của bản thân, kể cả những người của Vu Thiên Cung. Thế nên bất mãn thì bất mãn, Nhã Nhạc vẫn phải chui rúc trong sơn trang để dưỡng thương, vừa lẩn trốn kiêm luôn chức vụ giữ cửa.

Bữa trưa Bạch Dật Quân mua về khá thanh đạm. Ba người ăn loáng một cái là xong. Đang dọn dẹp, Bạch Dật Quân bỗng nói: “Mai là Thanh Minh, ta định sau khi thắp hương cho người Tần gia xong sẽ lập tức mang người của Vu Thiên Cung trở về.”

Nhã Nhạc cười thầm. Rốt cuộc cũng hết sức chịu đựng của tiểu quân tử nhà ta rồi.

Người nói xem. Một gia đình có 1 lão già râu tóc bạc phơ chỉ kém tay chân run rẩy cùng một nữ hài 5 tuổi đang bị thương và một thiếu niên 16 tuổi. Mọi việc dọn dẹp đương nhiên dồn hết lên đầu một mình thiếu niên rồi. Nói thẳng ra, một tháng qua, Bạch Dật Quân phải làm cu li miễn phí kiêm luôn chức chủ chi cho một nhà ba khẩu. Chậc, quả nhiên là quân tử, một tháng rồi mà vẫn chưa phát điên.

Nhã Nhạc thấy hần cũng đáng thương, không giữ lại làm gì. Tương thần y cũng nói luôn: “Nha đầu, vậy chúng ta sẽ xuất phát đến Vân sơn ngay sau đó. Người muốn mang theo cái gì thì đi thu thập hành lý đi.” Từ khi Nhã Nhạc nhận lời làm được nhân cho Tương thần y, lão ta cũng bỏ luôn lễ nghĩa, một nha đầu, hai nha đầu.

Nhã Nhạc cũng không kém cạnh, một Tương lão, hai Tương lão.

Nhã Nhạc gật đầu, lạch bạch chạy ngay về phòng. Khóa chặt cửa lại rồi chui xuống gầm giường đi vào mật thất. Nhã Nhạc liều mạng lật tung đồng rương hòm, rốt cuộc cũng lôi ra được cái rương chuyên chứa bí kíp võ công. Lại liều mạng lật tung một lần nữa, lôi ra 3 quyển sách.

Lăng ba vi bộ. Bộ pháp. Duyệt!

Thải vân truy nguyệt. Kinh công. Duyệt!

Một quyển không đề tên có hình 2 con rồng đen. Nội công tâm pháp. Duyệt!

Người hỏi Nhã Nhạc tìm bí kíp võ công để làm gì sao? Dĩ nhiên là để sau khi đã thông kinh mạch thì luyện luôn rồi. [Dù chưa biết có đã thông được hay không.]

Nữ hài 8 tuổi dù xương cốt không tính là quá rắn chắc nhưng để bắt đầu luyện võ công thì khổ gấp vạn lần luyện từ lúc 5 tuổi xương cốt còn mềm. Nhã Nhạc tự nhận bản thân từ bé đã là loại người thuộc trường phái thích suy nghĩ hơn hành động. Bản thân cũng rất hay tự suy nghĩ, tự tính toán, tự đánh giá, tự phán đoán và tự hoang tưởng. Sống trong một môi trường yêu cầu năng lực phản xạ và hành động cao như xã hội đen, Nhã Nhạc đã rất khổ sở để luyện tập khả năng phản xạ, thể lực và võ thuật đường phố.

Nhã Nhạc chịu khổ đã quen, nhưng đây là thân thể Tần Lam Hi ốm yếu còn nhược trí từ nhỏ, nghĩ bằng đầu gối cũng biết năng lực khổ luyện thấp gấp mấy lần người thường. Đến 8 tuổi mới bắt đầu học võ thì đến đời nào mới được xuất sư?!!

Tất cả là vì tương lai êm thấm sau này, khổ trước đời yên. Nhã Nhạc huyết khí phương cương, ý chí bùng bùng quyết tâm luyện võ.

Hành tẩu trong giang hồ hiểm ác, có thể không giỏi kiếm thuật hay quyền pháp, nhưng bộ pháp và kinh công không thể không thiếu, kể cả chỉ là hạng xoàng, vậy mới mong bảo toàn được mạng sống.

Hơn nữa, bí kíp võ học mà được Tần Hiển cho vào mật thất thế này, không là bảo điển thì cũng là mật điển. Tung ra giang hồ đảm bảo cũng là một hồi huyết tinh lưu quang.

Rõ ràng, ‘Lăng ba vi bộ’ và ‘Thải vân truy nguyệt’ là thứ không thể rời thân. Bất quá, muốn luyện bộ pháp với kinh công thì trước tiên phải học nội công a.

Đúng vậy, nội công chính là vương đạo!!! Hành tẩu giang hồ cóc cần biết quyền pháp người mạnh mẽ ra sao hay kiếm thuật người tuyệt diệu thế nào. Chỉ cần ta có nội lực thâm hậu, lực ra đủ nhanh, cách không đả vật, chưa cần biết đến quyền kiếm của các người có chạm đến ta hay không thì người cũng trọng thương mà kiếm cũng gãy làm mấy khúc rồi.

Do đó mới có tình trạng vì sao mà trong giang hồ thiếu niên anh tài tầng tầng lớp lớp xuất hiện như nấm mọc sau mưa nhưng cũng không thể nào vượt mặt mấy lão già hủ bại cầm đầu mấy môn phái lớn đấy.

Vì vậy, Huyền Long chân kinh, bí kíp võ công có thể khiến cho người tu luyện tích tụ nội công nhanh gấp 10 lần bình thường, chính là sự lựa chọn tối ưu nhất cho mỗi người luyện võ.

Nói đến Huyền Long chân kinh, thật sự chính là truyền kỳ a. Nói không ai không biết về nó cũng đúng mà nói không ai biết về nó cũng đúng.

Ai cũng biết về mặt lợi hại của Huyền Long chân kinh.

Bất quá họ không biết, cái gì cũng có cái giá của nó. Huyền Long chân kinh lúc đầu tu luyện không có vấn đề gì, nhưng cảnh giới càng cao càng dễ bị tẩu hỏa nhập ma.

Đó là còn nhẹ, nếu kịp thời còn có thể cứu về một mạng.

Mà khí hải của con người giống như một cái bình nước có hạn. Lớn cũng chỉ chứa được nội công tích tụ 70 năm là cùng.

Bởi vì nó giúp tụ khí gấp 10 lần bình thường, càng luyện nhiều, khí tụ càng nhiều. Dù người có hạn chế tu luyện đến mức tận cùng, chậm gấp đôi người khác, quá 10 năm, người cũng không tránh được hậu quả tất yếu là bản thân tự dẫn bạo, khí hải vỡ tan, thân thể nát như cám.

Bất hạnh thay!!! Bất hạnh thay!!!

Không phải Nhã Nhạc có tham vọng làm cao thủ đệ nhất võ lâm, không phải Nhã Nhạc không biết hậu quả khi luyện Huyền Long chân kinh, nhưng đây là quyền nội công tâm pháp duy nhất Nhã Nhạc đọc hiểu TTOTT.

Bởi vì Nhã Nhạc từng hỏi Tam Sinh Thạch, thế nên có thể nói Nhã Nhạc chính là người duy nhất biết rõ về nguyên nhân Tàng Kiếm sơn trang bị đồ sát.

Tần Hiến quả thật không biết có bảo vật trong tay. Mà dù có biết thật hắn cũng không thể giao ra. Bởi vì...

Nhã Nhạc lật lật mấy trang đầu của chân kinh. Không gì khác ngoài hình ảnh kỳ kinh bát mạch trên cơ thể cùng phương pháp vận khí vô cùng chi tiết, rõ ràng, mạch lạc.

Sang trang thứ 6,... đến trẻ lên 10 cũng biết đó là Đông cung đồ!Người hiểu sao?!! Đó chính là Đông cung đồ!!! =_=|||

[Giải thích nhâ nhận: Tranh phòng the của namxnam]

Từ trang thứ 6 đến gần hết quyển sách chính là ‘Đông cung đồ thất thập bát thức’ với toàn bộ các tư thế H ở mọi góc độ, kể cả với ngọc thủ và dây thừng - đồ chơi tình thú chuyên dùng để điều giáo thịnh hành nhất bấy giờ, chỉ thiếu mỗi nhân thú.

Hình vẽ vô cùng chân thật, trau chuốt và tinh tế.

Đảm bảo chương môn Hoa Sơn hơi thở dồn dập, chương môn Võ Đang mặt đỏ tâm khiêu, phương trượng Thiếu Lâm tụng kinh “Sắc bất thị không ...” ba ngày ba đêm không ăn không uống.

Kể cả Nhã Nhạc nhìn nhiều rồi còn thấy nóng mắt, không khỏi cảm thán trình độ nghệ thuật cao cấp của phong kiến xa xưa.

Như đã thấy, Huyền Long chân kinh 10 cảnh giới thật sự chỉ dài hơn 20 trang, đã bị Tần Hiến tàng cầm thư rồi đóng thành một quyển sách dày cộp hoàn chỉnh. Người nói, cho dù có biết thật, hắn có dám đưa bí kíp võ công tàng cầm thư cho người khác xem không?

Người hiểu sao? Đây chính là vấn đề về DANH DỰ GIA ĐÌNH.

Nghĩ đến đây mới nhớ. Khi đám nam nữ chủ đi vợ vét kho báu Tần gia, tên Ma giáo giáo chủ, tên có tính hươu độc chiếm dục mạnh nhất, đã đánh nhau với tình địch đến một sống hai chết để đoạt được Huyền Long chân kinh về tay, mưu đồ tu luyện rồi giết hết các nam chủ còn lại.

Đáng thương thay! Hãn luyện được nửa tháng thì tẩu hỏa nhập ma. Được nữ chủ dẫn các nam chủ khác đến cứu lại một mạng. Từ đó chung sống thuận hòa với các nam chủ cùng chia sẻ nữ chủ.

Lúc đầu đọc tiểu thuyết đến đó, Nhã Nhạc còn nghĩ tác giả quá hoang tưởng. Thế quái nào mà võ công ma đầu tu luyện đến vài năm mới tẩu hỏa nhập ma, hãn tu luyện nửa tháng đã bị rồi?! Cái này là khen giáo chủ thiên tài hay chửi thâm hãn ngu như con bò đây?

Giờ thấy một đồng Đông cung đồ ngay trang thứ 6, Nhã Nhạc mới vỡ lẽ ra rằng tác giả viết cũng rất chân thật.

Đây, nếu Tần Hiến thật sự đem Huyền Long chân kinh kèm Đông cung đồ đó ra mà không nghĩ đến hậu quả. Đừng nói chỉ có Tần gia bị đồ sát để bịt miệng, cả võ lâm cũng sẽ chôn cùng.

Bất quá, Tần Hiến còn chẳng biết đây là Huyền Long chân kinh.

Mười năm trước, đại ma đầu Vô Ngã tu luyện Huyền Long chân kinh xưng bá thiên hạ, đang luyện đến tầng thứ 9 thì tẩu hỏa nhập ma, tàn sát cả nửa võ lâm. Thế là chương môn mấy đại môn phái liên thủ truy sát Vô Ngã. Vì địch thủ người đông thế mạnh, lại đang bị suy yếu, Vô Ngã trên đường bỏ trốn thì xé bìa rồi vứt Huyền Long chân kinh vào hoa viên của Tàng Kiếm sơn trang lúc đó nhìn đi nhìn lại cũng chỉ giống phủ đệ của một phú hộ thông thường. Còn mình thì mất tâm mất tích.

Vào một ngày đẹp trời chim hót khắp nơi, Tần Hiến vừa mới dứt đầu mẻ trán bí mật tranh được bản cuối cùng của ‘Đông cung đồ thất thập bát thức’ không còn xuất bản. Đang suy nghĩ nên tìm quyển sách nào để tàng cất thư mà qua mất được phu nhân thì bắt gặp Huyền Long chân kinh mất bìa. Vốn chẳng bao giờ quan tâm đến võ học, võ công chỉ để làm màu, Tần Hiến hí hửng đem Huyền Long chân kinh chưa đọc một lần đi tàng cất thư rồi làm một cái bìa mới.

Vì thấy bìa trông quá hơi kì nên vào một ngày tức cảnh sinh tình, Tần Hiến lấy bút lông chấm mực Tàu vẽ lên đây 2 con rồng mà theo hãn thấy là đang làm chuyện ‘cá nước thân mật’ rồi để dưới gối, thỉnh thoảng đem ra xem. Một ngày phu nhân Vu Lam bắt gặp, thấy hình 2 con rồng xấu quá, bắt Tần Hiến vứt đi, Tần Hiến không nỡ, đành đem nó bỏ vào mật thất.

Trong quá trình vận chuyển thì bị tên đại đồ đệ bắt gặp, thế mới tạo nên cơ sự như ngày hôm nay.

Nhã Nhạc càng nghĩ mặt càng đen. Cuối cùng nàng cho ra một kết luận: Đôi khi người ta không chết bởi lòng tham hay sự thiếu hiểu biết mà vì những lý do rất vớ vẩn. Đây chính là ví dụ điển hình nhất! Đúng là chuyện làng dừ! =_|||

Người hỏi vì sao Tần Hiến tàng Đông cung đồ mà không phải Xuân cung đồ sao?... Vì Tần Hiến có một bí mật: Hãn là một tên đoạn tay áo [aka gay])). Sở thích bí mật của hãn là cải trang, dùng tên giả đi thu thập Đông cung đồ và lượn lờ khắp các Ngưu lang điểm. Nó trái ngược hoàn toàn với khuôn mặt đường đường chính nghĩa của hãn. Nhưng suy cho cùng hãn cũng chỉ là một tiểu công mà thôi. Nhã Nhạc và toàn thể hủ nữ, hủ nam có thể hiểu được.

Người hỏi vì sao hãn thích đàn ông lại đi cưới Vu Lam phu nhân sao? Chuyện đó có gì mà phải hỏi?! Chẳng phải lời tỏ tình kinh điển của tiểu công với tiểu thụ trong đam mỹ văn chính là: ‘Ta không thích đàn ông nhưng ta thích người’ đấy sao?!

Khụ, được rồi, thật ra đó chỉ là lý do lấp liếm thôi. Phu nhân Vu Lam từ khi sinh ra đã là Bisexual, người song tính cơ thể có 2 bộ phận sinh dục. Vu cung chủ vì nghĩ rằng nếu để cho Vu Lam làm nam nhi thì quá tổn hại đến tôn nghiêm nam nhân nên quyết định cho Vu Lam làm nữ nhi. Vu Lam càng lớn, khuôn mặt càng xinh đẹp âm nhu nhưng cơ thể càng có chiều hướng thiên về nam tính.

Điều này làm Vu cung chủ vô cùng lo lắng.

Cuối cùng thì lo lắng cũng thành sự thật.

Vào đại hội võ lâm 15 năm về trước, Tần Hiến vào nhằm phòng đúng lúc Vu Lam đang tắm. Đập vào mắt là bộ ngực phẳng lý, Tần Hiến nghĩ ngay đến việc Vu Lam nam cải nữ trang.

Gặp cơ hội ngàn năm có một, Tần Hiến lấy lý do chịu trách nhiệm, dùng chiêu tử triển lạn đầu [sống chết không rời], dù vẫn còn bí mật đi mua Đông cung đồ nhưng đã cố gắng không còn ra vào Ngưu lang điểm

nữa. Đến hai năm thì Vu Lam đỗ.

Không sai, đây chính là couple: anh tuấn thô bỉ công x tuyệt mỹ song tính thụ.

Còn về phần nhạc phụ khó tính, Tần Hiến chỉ cần một câu: Tôi biết giới tính thật của con gái ông. Thế là Vu cung chủ đổ.

Khụ, là nhanh chóng đem Vu Lam gả cho Tần Hiến. Một năm sau thì Vu Lam sinh Tần Nhạc. Tần gia cả nhà lớn bé già trẻ nam nữ gay less đều mừng vui.

Trên đây chính là lý do vì sao Nhã Nhạc gọi Bạch Dật Quân là thúc chứ không phải cậu. Dĩ nhiên, Bạch quân tử vẫn chưa phát hiện ra điều gì không đúng.

Suy cho cùng, đây là một trong những bí mật kinh thiên động địa nhất của võ lâm Trung Nguyên. Giờ chỉ có trời biết, đất biết, Vu cung chủ, Tần Hiến và Vu Lam dưới tuổi vàng biết, Nhã Nhạc, Tương thần y và các người biết. Ngàn vạn lần không thể nói cho người khác a

Nhã Nhạc chui khỏi gầm giường, nhanh chóng đem ba quyển sách đóng thành một tập, lấy bìa sách đã chuẩn bị từ trước bao ở bên ngoài. Đề tên “Tam thiên tự” [Ba nghìn chữ - sách võ lòng cho hài tử thời xưa y như sách giáo khoa bây giờ.]

Hành lý đóng gói xong!

6. Chương 6: Duyệt Lai Khách Điểm

Ngày Thanh Minh.

Bạch Dật Quân đứng trước đại môn của Tàng Kiếm sơn trang, cao giọng hỏi Tương thần y: “Tương tiền bối, ngài khi nào thì trở về Vân sơn?”

Tương lão cười khà khà, vuốt chòm râu trắng bạc: “Lão phu định qua Thanh Minh mới trở về. Một tháng này đã nhọc công Bạch thiếu hiệp chiêu cố. Lão phu vô cùng cảm kích.”

“Tương tiền bối đừng khách sáo. Một tháng qua cũng là vãn bối được ngài chiêu cố chỉ bảo...” Dừng một lúc, Bạch Dật Quân lại nói: “Nay Vu Thiên Cung đường xá xa xôi, lại sắp đến diễn lễ tấn nhậm trưởng lão, vãn bối không tiện phụng bồi thêm, mạn phép dẫn người của Vu Thiên Cung về trước. Xin cáo từ.” Bạch Dật Quân cùng 5 người Vu Thiên Cung đằng sau ôm quyền vái chào.

“Không tiễn.”

Đợi cho người của Vu Thiên Cung đi khuất, Tương lão nhân mới tùm tùm cười đóng lại đại môn Tàng Kiếm sơn trang.

Bạch y phiêu dật lướt qua tầng tầng lớp lớp đình viện đài các. Đến hậu viện, đã thay thành một thân áo xám mộc mạc dân dã. Khuôn mặt hồng hào, phúc hậu trở nên nứt nẻ, nhăn nheo, già nua đầy vẻ ưu thương cực khổ. Mái tóc trắng ánh bạc mượt mà trở nên xơ xác màu xám tro, được túm lại buộc thành lọn nhỏ một cách bừa bãi, đội thêm một chiếc mũ lá, tay cầm roi da.

Tương Y Tiên đâu không thấy, xuất hiện là một lão phu xe nghèo rớt mồng tơi.

Lão phu xe cười hàm hậu với tiểu hài tử lưng đeo hành trang, tay xách 3 lọ tro cốt đứng trước hàng bia mộ người Tần gia, nói: “Đã để tiểu thư chờ lâu.” Tiểu hài chỉ tay vào cây hoa mẫu đơn diêm lệ gần đó, hỏi lão phu xe: “Khởi giả bộ, Tương lão, cây hoa đó... ai trồng vậy? Xem chừng mới được vun hóm qua thôi.” Trong cái hoa viên gần như cháy rụi này, xuất hiện một bông hoa như thế, dù nhìn thế nào cũng thấy không hợp, hơi có phần chướng mắt.

Lão phu xe vuốt chòm râu xơ xác, trả lời: “Hình như là nữ hài 9 tuổi của nội viện Vu Thiên Cung. Tên Nguyệt Dao hay sao đấy...”

Tiểu hài tử nhú mày, giơ chân giẫm nát bông hoa.

Tương lão xuyết xoa: “Ây cha, nha đầu, người độc ác thật đấy.”

Nhã Nhạc mặt không đổi sắc trả lời: “Cho đến ngày ta trở lại đây, nơi này không nên xuất hiện bất cứ dấu hiệu nào của sự sống.”

Hừ, nữ hài 9 tuổi đến xem thăm cảnh của gia đình người ta làm gì? Chứ không phải là vì Bạch Dật Quân sao? Nguyệt Dao, Liễu Nguyệt Dao, nữ phụ yêu Bạch Dật Quân, kỳ tài võ học, sau này vì Tần Lam Hi không thể luyện võ nên cô ta mới thế chỗ làm thân đồ của Bạch Dật Quân. Nhã Nhạc không quên: Chính cô ta là kẻ lên mặt dày dọa Lam Hi gần chục năm ở Vu Thiên Cung, làm “điều kiện cần” để Lam Hi làm đường lối bước đi theo nữ chủ. [Tác giả: Còn “điều kiện đủ” là vì nữ chủ đã đối tốt với Lam Hy hơn người của Vu Thiên Cung nhé.]

Cho dù có chung số phận nữ phụ, cũng không đáng để Nhã Nhạc đồng cảm đâu. Trồng hoa ở hoa viên này sao? Thiện lương nhỉ? Cô ta dám nói trước mặt người khác cô ta không biết chỉ 3 ngày sau bông hoa đó sẽ tàn không? Cô ta dám thề với lão thiên gia cô ta không có chút gì gọi là mừng vui khi Tần Nhạc và Tần Lam Hi đã chết không?

Nhã Nhạc xoay người, lưng thưng đi đến cửa sau của Tàng Kiếm sơn trang. Tương thần y đi theo sau, hỏi với: “Nha đầu, người xác định mang tro cốt của 3 người đó đi sao? Vẫn nên chôn tại nhà thì hơn a.”

Nhã Nhạc đạm cười, không trả lời mà hỏi ngược lại: “Phụ thân ta chết thế nào?”

Ngẫm một lúc, Tương thần y trả lời: “Trang chủ trên thân có 180 vết thương vào phần mềm và kinh mạch, chết vì mất máu quá nhiều.”

“Vậy còn mẫu thân?”

“Phu nhân may hơn một tí, uống độc tự sát, thân xác được trang chủ bảo vệ đến hơi thở cuối cùng.”

“Tương lão, có một quy luật thế này, chắc hẳn ông cũng biết. Những người xấu mà võ lâm coi là độc ác, tàn bạo, khi giết người họ sẽ chẳng thêm giấu diếm thân phận, giết một cách công khai và rồi đi một cách đường hoàng. Đồ sát cả một gia tộc cũng chẳng cần che mặt. Còn những người tốt mà trong võ lâm người người tôn kính, khi giết người thường đến đi như chuột nhà trộm gạo, trang bị kín tận răng, tinh thần thà giết nhầm còn hơn bỏ sót. Giết hại một gia đình đến vài hôm sau còn phải ‘chim lợn’ đến dò xét. Đó chính là lý do vì sao ta nhờ ông dịch dung thêm ba cái xác nữa cho giống người Tần gia. Ta không muốn mồ của người nhà ta sẽ bị đào lên hay tro cốt của họ bị chôn ở nơi hoang vu hẻo lánh mà không biết khi nào sẽ nổi hỏa hoạn lần thứ 2 này.”

Lặng một lúc, Tương lão tiến lên bê hộ Nhã Nhạc 2 lọ tro cốt, hỏi mà như cảm thán: “Rốt cuộc thì Tần gia đã dạy cho một tiểu hài 5 tuổi như ngươi những thứ gì vậy?” Nhã Nhạc cười đáp: “Không biết được.”

Phải, vì không có nên không thể biết được. Tất cả kinh nghiệm này đều là Nhã Nhạc tích góp sau gần chục năm nghiền phim võ hiệp và tiểu thuyết cổ trang đam mỹ đầy chữ.

Trước cửa sau của Tàng Kiếm sơn trang đã đậu sẵn một chiếc xe ngựa rất giản dị, nếu không muốn nói là tầm thường. Nhã Nhạc trèo lên xe, xếp 3 lọ tro cốt ngay ngắn cho khỏi đổ. Tương thần y đánh xe đi sâu vào ngõ cụt.

Đến cuối ngõ, Tương lão nhân đẩy lùi một viên gạch, xuất hiện một thông đạo bên tường. Đó chính là công trình bí mật đằng sau kiến trúc đồ sộ của Tàng Kiếm sơn trang. Năm đó xây dựng Tàng Kiếm sơn trang, Tần Hiến là muốn để lại cho mình một con đường thoát. Bởi vậy, những “con chim lợn” đóng giả mấy bà thím bán trái cây trước đại môn Tàng Kiếm sơn trang mới không phát hiện.

Tương thần y đánh xe đi sâu vào thông đạo dài dằng dặc, lúc đi ra đã cách sơn trang hơn ba con phố. Xe ngựa bình dị thông thả nhập vào đường lớn, xuất thành hướng đến Vân sơn.

Xe ngựa đi trên quan đạo, đến trưa thì gặp một khách điểm. Nhã Nhạc vì xóc nảy mà lục phủ ngũ tạng lộn tung phèo, rốt cục cũng được thấy ánh mặt trời, không chán chường nhảy phắt xuống khỏi xe ngựa.

Chân vừa chạm đất, mặt Nhã Nhạc nhăn như khi ăn phải mắm tôm. Chết tiệt, vết thương vẫn chưa lành!

Tương thần y lại chui vào trong xe, xếp 3 lọ tro cốt cùng hành lý của Nhã Nhạc vào một chiếc hộp gỗ, gói lại bằng vải xanh thô rồi quay ra. Dúi luôn cho Nhã Nhạc 10 lượng bạc cùng một gói thuốc bột, dặn dò: “Người cầm số bạc này vào khách điểm thuê phòng đi, nhớ là đắt nhất cũng chỉ 2 lượng bạc 1 ngày thôi, mặc cả còn một nửa càng tốt. Đây là Mê Hồn Hương, phòng trừ bất trắc. Hành lý của ngươi đây. Nhớ nhé! Trưa mai ta sẽ quay lại đón ngươi.” Sau đó lão phu xe vừa huýt sáo vừa quay xe chạy về Thủy thành. Nhã Nhạc bị bỏ lại giữa đường mặt thộn ra như một con ngố.

Mất 5s để tiêu hóa hết lời của Tương thần y, Nhã Nhạc thở dài cất gói thuốc bột vào trong ngực. Nhã Nhạc rõ ràng, dưới bao nhiêu con mắt của cao thủ “chim lợn”, Y Tiên lão nhân hàng thật giá thật không thể dùng một cái là biến mất ngay được. Vậy càng khiến người khác sinh nghi.

Aiz, nàng vẫn là tự sinh tự diệt đến trưa mai thôi a.

Thân hình bé nhỏ biết thân biết phận thất tha thất thểu đi vào khách điểm ba tầng lầu có tên Duyệt Lai.

Dù vậy, Nhã Nhạc vẫn tức giận!!!

Phải, Nhã Nhạc triệt để tức giận!!!

Ở hiện đại, người từng thấy người nào cho một đứa bé gái 5 tuổi một đồng tiền để nó tự thuê phòng ở khách sạn chưa?!!

Nhã Nhạc từng thấy rồi đấy. Đứa bé đó chính là Nhã Nhạc chứ ai!

Duyệt Lai khách điểm dù dừng ở nơi hẻo lánh, nhưng là quan đạo duy nhất nối liền giữa Thủy thành và kinh thành nên lúc nào cũng tấp nập.

“Mời vào, mời vào. Khách nhân muốn dùng bữa hay...”

Nhã Nhạc vừa bước vào khách điểm, nụ cười chào hàng tươi tắn của tiểu nhị ca ca liền đóng băng. Câu nói chào hàng muôn thuở cũng bị ngắt giữa chừng. Tên tiểu nhị mặt thộn ra như bánh bao thiu. Nhã Nhạc nhìn mặt tiểu nhị mà tiếc hận không thôi. Không hổ là quy luật bất hủ của thế giới thịt vắn [Chỉ có xú nam được thuê hãm hại nữ chủ mới xấu], đến tiểu nhị còn dễ nhìn thế này, chắc, mỗi tội hình như đầu óc hơi có vấn đề thì phải. Trông như thằng ngốc, ha ha.

Nhã Nhạc quyết định tự mình đi đặt phòng với chủ quầy. Nhưng đây là một vấn đề vô cùng nghiêm trọng: Nhã Nhạc thậm chí còn không với được tới quầy =_=.

Nhã Nhạc hít sâu một hơi đè nén phần nộ, cao giọng gọi: “Chủ quầy, chủ quầy.” Tiếng gọi non nớt, nhu nhuyến của Nhã Nhạc làm không biết bao nhiêu người khách xung quanh tâm nhũn ra như cám.

Dĩ nhiên là chủ quầy cùng tiểu nhị cũng không ngoại lệ. Tiểu nhị tiếp tục ngẩn ngơ, còn chủ quầy dờ mắt khỏi bàn tính, nhìn ngó xung quanh nhưng không thấy ai. Nhã Nhạc đen mặt, gọi tiếp: “Bên dưới a.”

Chủ quầy rút cuộc cũng nhìn thấy Nhã Nhạc, chạy ra khỏi quầy, híp mắt cười hỏi: “Tiểu cô nương cần gì nha?”

Nhã Nhạc cũng cười đến híp mắt trả lời: “Ta muốn đặt phòng 1 ngày a, là phòng thượng hạng nha. Chỗ này đủ không?” Rồi đặt 2 lượng bạc vào tay của chủ quầy. Hắc hắc, không phải tiền của mình, không cần phải tiết kiệm. Ai bảo Tương lão dám bỏ mặc nữ hài 5 tuổi như nàng bơ vơ ở ngoài cơ (dù chỉ có 1 ngày), tiêu cho cháy túi lão.

[Tác giả: Vâng, mặc dù tuổi thật của chị là 22. =_=]

Chủ quầy vội vàng thu bạc, đáp: “Đủ, đủ. Chỗ này đủ rồi. Vậy tiểu cô nương đi cùng ai nha?”

Nhã Nhạc thần nhiên đáp: “Ta đi một mình.”

Không khí xung quanh yên lặng đến lạ.

Nhã Nhạc vội bổ sung: “Cha ta trưa mai sẽ đến đón ta nha.”

Không khí xung quanh tiếp tục yên lặng đến lạ.

Chắc, có vẻ giống gia đình không đủ điều kiện nuôi con nên vất ra đường cho tự sinh tự diệt ấy, Nhã Nhạc nghĩ thầm.

Quả nhiên, chương quầy đại thúc khuôn mặt có vẻ do dự.

Nhã Nhạc cười khinh một tiếng: “Chương quầy đại thúc, ta có đủ tiền ta vào khách điếm. Chẳng lẽ chỉ vì tuổi còn nhỏ nên ta không được coi là khách nhân hay sao?”

Câu nói sắc bén mang theo ba phần khinh thường, bảy phần khí phách. Nếu quên đi giọng nói non nớt, không ai có thể nghĩ đây là câu nói của của 1 nữ hài tử.

Chương quầy toát mồ hôi hột, quan sát một vòng thấy tơ lụa thượng hạng Nhã Nhạc mặc trên người cũng biết là nhân vật có bối cảnh không dễ chọc, vội vàng sắp xếp cho Nhã Nhạc vào ở phòng chữ Thiên rồi phân phó 1 tiểu nhị dẫn đường.

Thế mới nói, đi ra đường không nên mặc đồ quá đắt tiền. Nhưng khi muốn làm ăn mua bán gì thì phải ăn mặc sao cho sang quý, người ta mới nể trọng mình.

Trước khi đi, Nhã Nhạc còn ném thêm cho chương quầy 1 lượng bạc, đặt một bàn ăn trưa tại phòng. Thương thế chưa khỏi mà phải đứng lâu thật sự là đối quá.

Nhã Nhạc vừa lên lầu, khách sảnh tầng 1 liền lâm vào bàn tán xôn xao, đa phần là tiếng của nữ nhân, đặc biệt rõ ràng là tiếng xuýt xoa kích động của mấy dì, mấy thím:

“Uầy, người thấy gì chưa?!! Phấn điều ngọc mài... Con nhà ai mà để chuẩn thế không biết!!!”

”Ôi trời, lúc đầu ta còn tưởng là tiên đồng ngọc nữ hạ phàm chứ. Muốn nựng khuôn mặt đó quá đi
”

” Nghe giọng nói mà xem, thật sự là mát lòng mát dạ.”

“Kỳ này nữ hài đó mà bị bỏ rơi thật, dù có phải uy hiếp phu quân ta cũng sẽ mang nó về nuôi.”

“Kìa Vương phu nhân, Vương viên ngoại con cháu đầy đàn, vẫn là nên nhường cho ta nhận nuôi đi.”

“Này...”

Bla...bla...

Cánh nam nhân thì đa phần nghĩ thế này: Khí độ kia, tài trí kia, nếu con ta mà được một nửa như thế thì hay biết mấy... Haizz...

Còn về phần thiếu niên tiểu nhị trước còn ngẩn ngơ cùng chương quầy thì nghĩ rằng: Nữ hài này thật đáng kinh ngạc.

Khoảng nửa canh giờ sau, lại có 3 con tuần mã dừng chân trước cửa Duyệt Lai khách điếm. Vừa thấy 3 người ưu nhâ đi đến, chương quầy nhân lực 4.0 dùng tốc độ ánh sáng chạy ra cửa, cùng 2 tiểu nhị khom lưng hành lễ:

“Thiếu gia cùng nhị vị công tử đại giá quang lâm. Không biết chư vị hôm nay chỉ dùng bữa hay nghỉ lại?”

Khách nhân trong sảnh giật mình nhìn qua, không nhìn thì thôi, nhìn rồi là không dứt mắt ra được. Ba vị nam tử mới vào, da trắng môi hồng, mỗi người một vẻ, đẹp tinh xảo đến lạ lùng. Một người âm nhu nho nhã, một người tuấn mỹ đoan chính, một người mắt phượng doanh đầy mị khí. Mị hoặc nam tử cười như xuân phong, hào sảng nói: “Như mọi lần, ba phòng chữ Thiên.”

Khách nhân ăn uống trong sảnh đồng loạt hít sâu, phát ra âm thanh vô cùng quý dị. Nam tử đoan chính nhíu mày nhìn xung quanh, mọi người đồng loạt cúi gầm mặt tiếp tục ăn uống. Bất quá tại ai cũng vênh ra một chút, đảm bảo trình độ bất sóng âm thanh cao như tai chuột.

Chưởng quầy đại thúc mặt cương tại chỗ, áp ứng nói: “Thiếu gia, nhưng là... nhưng là nửa canh giờ trước đã có người thuê một phòng rồi a.” Âm nhu nam tử hòa ái nói: “Vậy thì Thượng Quan huynh, ta với đại ca 1 phòng, huynh 1 phòng nhé.”

Doan chính nam tử cũng lạnh lùng tán thành: “Cũng được.”

Bất quá mị hoặc nam tử lại phản đối: “Lăng huynh, Kỳ huynh, ta mời bằng hữu, sao có thể để chuyện như vậy xảy ra. Chưởng quầy, bồi thường cho người đó, rồi khuyên y chuyển sang phòng chữ Địa đi.”

Chưởng quầy vẫn áp ứng: “Nhưng là... nhưng là...”

Chưởng quầy đại thúc muốn khóc, hắn cũng là người làm ăn lâu năm, trước con mắt của bao nhiêu người làm sao có thể đuổi 1 nữ hài ra khỏi phòng mới thuê nửa canh giờ được. Không kể đến giờ có lẽ tiểu cô nương đó còn chưa ăn xong...

Số làm thuê bị đây dọa thật khổ a T~T

Mị hoặc nam tử cũng nhận thấy chưởng quầy có điều khó xử. Quả thật, đây là quan đạo nối liền với kinh thành, nhân vật lớn qua đây cũng không hiếm. Hắn cũng là thương nhân, cũng biết là làm ăn không nên đắc tội với người. Bất quá, dù nhân vật đó có bối cảnh lớn đến đâu, cũng không thể lớn bằng 2 vị bằng hữu của hắn a.

Thế là mị hoặc nam tử ra quyết định: “Vậy để ta lên nói chuyện với y.”

Chưởng quầy thở phào nhẹ nhõm: “Vâng, vâng. Để tiểu nhân dẫn đường.”

7. Chương 7: Cái Gì Gọi Là Cực Phẩm Mỹ Nam

Không chỉ bình phong tơ tằm, gỗ đàn hương, chén lưu ly tinh xảo, cả thư tịch, họa đồ tinh mỹ cũng không thiếu. Phòng Vip không hổ là phòng Vip.

Không những không gian rộng rãi, không khí thoáng mát, phòng ở bài trí thanh tao, đồ dùng chất liệu trân quý, mà phong cảnh bên ngoài cũng thật kì vĩ bao la.

Phía đông hướng đến kinh thành cao quý uy nghiêm. Phía tây là Thủy thành phồn hoa đô hội.

Trên là trời xanh mây trắng không bị ảnh hưởng bởi hiệu ứng nhà kính. Dưới là trùng trùng điệp điệp đồi núi xanh mướt không bị tàn hại bởi nạn chặt phá rừng.

Ôi ~ đây chính là vẻ đẹp nguyên sơ, đơn thuần con người hiện đại luôn luôn hướng tới mà không biết cả vạn năm sau có đến được hay không. Chắc.Nhã Nhạc vừa thưởng thức khung cảnh bên ngoài cửa sổ, vừa cảm thán không thôi. Trái ngược với tính chất sôi động của công việc, thật ra Nhã Nhạc từ bé đã là loại người hướng về vẻ đẹp cổ kính và trang nghiêm.

Một bàn sơn hào hải vị trước mặt, nhìn thì đẹp mắt, nhưng 10 món thì 9 món là đồ chay. Nhã Nhạc không quên, phải ăn kiêng xôi, thịt và hải sản 1 tháng để dưỡng thương, tránh để lại sẹo. Dù vậy, thói quen ăn uống cần nhiều chất đạm khi xưa vẫn ảnh hưởng khiến Nhã Nhạc không thể không cố gọi thêm một đĩa thịt gà rán giòn tan và thơm nức. Nhã Nhạc vừa nhìn thịt gà bốc khói nghi ngút, vừa uất hận cầm đũa gấp cù cái gọt thành hình con công kêu phượng hoàng đại hà ăn. Thảm nhũ, ăn bằng mắt cũng là ăn.

Ròng rã nửa canh giờ, vào cái lúc Nhã Nhạc không còn cưỡng nổi ham muốn của bản thân mà kiễng chân... nhoài người... vươn đũa tới đĩa thịt gà thì “Cộc cộc cộc, tiểu cô nương, ta là chưởng quầy, có người muốn gặp cô nương a.”

Nhã Nhạc đen mặt. Lão thiên gia hình như không muốn cho nàng ăn thịt thì phải.

Nhã Nhạc nhảy khỏi ghế, chạy lạch bạch ra mở cửa.

Cửa vừa mở, đập vào mặt không phải là mùi ngân lượng của chưởng quầy đại thúc, mà là xuân phong thán ba mang đầy hương hoa cỏ.

Nhã Nhạc nhìn chằm chằm 3 vị mỹ nam một lúc, sau đó nói một câu không đầu không đuôi: “Chư vị, chẳng phải tăng 3 còn 2 phòng nữa sao? Không đổi.” Rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại trước khuôn mặt đơ đơ buồn cười của 4 người.

Ba vị mỹ nam kia đúng là đẹp hiếm thấy đấy, nói là cực phẩm trong thiên hạ cũng không ngoa. Nhưng thời gian 1 tháng trời mặt ngấm bạn Bạch cực phẩm trích tiên cũng không phải vô ích, Nhã Nhạc chai mắt rồi. Điều Nhã Nhạc đánh giá là tơ lụa trân quý, đường thêu tinh xảo trên quần áo bọn họ họ kia. Chậc, thân phận cao quý, không quen không biết, khi không muốn nói chuyện, nghĩ bằng đầu gối cũng biết là muốn đòi phòng. Đùa à, cái giường ngủ đến 3 người nằm còn có thể lăn lộn. Chẳng phải 2 người ngủ chung là được rồi sao? Càng dễ phát sinh vấn đề tình cảm, họ đẹp như thế cơ mà. Làm sao có thể đòi phòng của một tiểu hài tử như nàng cơ chứ!!! Hơn nữa, thịt gà còn chưa được động đũa mà, chuyển đi chuyển lại mất ngon. Nghĩ rồi, Nhã Nhạc lại lạch bạch chạy đến bàn ăn bên cửa sổ thơ mộng, lại trèo lên ghế, lại cầm đũa, lại nhồi người, lại...

Thượng Quan Hạo, Vũ Thiên Lăng, Vũ Tích Kỳ lặng người, đại não ngừng hoạt động trong giây lát, chưởng quầy đứng đằng sau toát mồ hôi lạnh.

Nghe tiếng sập cửa, Thượng Quan Hạo mới bừng tỉnh, hỏi chưởng quầy: “Nữ hài đó là người thuê phòng này à?” Đúng căn phòng yêu thích của hắn a.

“Vâng thưa thiếu gia.” Chưởng quầy cung kính trả lời.

“Có ai đi cùng không?”

“Không thưa thiếu gia. Nhưng tiểu cô nương đó nói trưa mai phụ thân nàng sẽ đến đón.”

Không khí lâm vào trầm lặng, trong đầu ai cũng nghĩ đến một đáp án giống nhau: Bị bỏ rơi rồi.

Vũ Thiên Lăng khẽ nhíu mày nghi hoặc. Quốc gia của hắn còn có người nghèo đến nỗi phải bỏ rơi con cái sao? Mà nhìn quần áo cũng không giống lắm.

Vũ Tích Kỳ phe phẩy bạch ngọc phiến, tủm tỉm cười. Lành lợi như vậy, có thể đem về Vương phủ dạy dỗ thành mật thám.

Riêng Thượng Quan Hạo híp lại đôi mắt phượng, mỉa mai hoặc cười nói: “Khả ái như vậy, đem về phủ làm thê thiếp nuôi từ nhỏ rất tốt nha.”

Ba người còn lại trên trán đồng thời xuất hiện 3 đường hắc tuyến, chí lớn gặp nhau: Tên này luyên đòng!!! Biến thái!!!

“Cộc cộc cộc.” Tiếng đập cửa lại vang lên vào đúng cái lúc Nhã Nhạc đang há miệng định đưa miếng thịt vào mồm. CMN! Trời đánh còn tránh miếng ăn! Nhã Nhạc rửa thầm trong lòng, rốt cuộc vẫn đi ra mở cửa cho 4 người kia.

Tiếp đón bằng một nụ cười cực kì nhả nhặn, Nhã Nhạc hỏi: “Trưa trời trưa trật thế này rồi, chư vị tìm ta có việc gì a?” Nhã Nhạc đứng chặn tại cửa, tuyệt không có ý muốn mời người lạ mặt vào phòng.

Thượng Quan Hạo cũng đáp lại bằng một nụ cười vô cùng mỉa mai hoặc, nói thẳng: “Tiểu muội muội, căn phòng này đại ca đã đặt trước rồi, có thể nhường lại không?” Vấn đề về vật sở hữu, hắn tuyệt đối không nhường bất kì ai. Hừ.

Tên này mặt đẹp mà bất lịch sự ghê ta. Y như tên thương nhân mới nổi ngày trước từng giao thiệp làm ăn với nàng. Nói đến mới thấy đôi mắt 2 người thật giống a, cả khí chất phong lưu cũng giống nữa.

Bất quá Lam Hi hình như không thích tên đó lắm, Nhã Nhạc cũng không thích tên này, liền giả bộ hoang mang: “Kia... là chưởng quầy cho người dẫn ta lên đây nha, ta sao biết được căn phòng này đã có chủ a.

Ngân lượng cũng đã trả trước rồi...” Sau đó còn giả bộ cúi đầu vào góc váy, bộ dáng muốn bao nhiêu đáng thương có bấy nhiêu đáng thương, muốn bao nhiêu khả ái có bấy nhiêu khả ái.

Chương quỳ đại thúc run rẩy lấy khăn tay lau mồ hôi gáy, dừng cảm đối mặt với tia lửa điện phóng từ mắt phượng hẹp dài của bạn Thượng Quan. Ủy khuất nhìn, ý hàm trong mắt: Vì thiếu gia đến quá đột ngột mà, tiểu nhân đâu kịp chuẩn bị. Tất cả đều là trùng hợp a trùng hợp!!!

Thượng Quan Hạo lại tiếp tục nở nụ cười sát gái chuyên nghiệp: “Tiểu muội muội, chỉ là chuyển phòng thôi mà, trừ 3 phòng chữ Thiên ra, mấy phòng còn lại đều do muội chọn lựa nha.”

Nhã Nhạc do dự: “Kia...còn tiền phòng...?” Đùa à? Những 2 lượng bạc, phòng VIP thì Nhã Nhạc cắn răng trả đấy. Phòng thường sao? Muốn quýt sao? Mơ đi... Đã ai từng nói Nhã Nhạc hào phóng chưa? Hình như là chưa ai dám nói cả. Vì đây chính là vấn đề về danh dự và trình tiết của cộng đồng những người quân tử hào phóng đó.

Trong đôi mắt xinh đẹp của ba vị mỹ nam xẹt lên một tia tán thưởng. Còn nhỏ mà đã biết giữ của rồi...

Chương quỳ cũng vô cùng biết điều: “Tiểu cô nương, ta sẽ hoàn trả cô hết tiền phòng coi như bồi thường nha. Việc này cũng do sự nhầm lẫn đáng trách của ta. Ày, già rồi trí nhớ cũng giảm sút a.”

Nhã Nhạc sáng mắt, quên luôn cả lý do ban đầu vung tay quá trớn. Phúc lợi đến mà không biết hưởng thì là chẳng ngu. Cái này là kinh nghiệm sâu sắc Nhã Nhạc đúc rút ra từ cuộc đời 22 năm ngắn ngủi.

Bất quá, Nhã Nhạc mắt sáng nhưng không đến nỗi mờ. Hình tượng đã xây dựng là phải được duy trì đến phút cuối mới là cao nhân. Vậy nên Nhã Nhạc lại làm bộ do dự đắn đo một lúc, thẹn thùng ngại ngùng một tí, cuối cùng là: “Uh, cũng được.” Ngừng một lúc, lại nói: “Dù sao phụ thân cũng dạy phải luôn biết nhường nhịn người khác, nhất là đối với người nhỏ tuổi hơn a.” Sau đó nở một nụ cười tươi rói đáng yêu vô cùng, thiên chân vô hạn.

Thượng Quan Hạo vừa định vươn tay xoa đầu khen Nhã Nhạc ngoan đã bị câu nói tiếp theo dội cho một chậu nước lạnh. Nụ cười mỉa hoặc như yêu hồ triệt để đóng băng trong ít phút.

Vũ Thiên Lăng khoe miệng giật giật liên hồi.

Vũ Thiên Kì phe phẩy bạch ngọc phiến, quay sang chỗ khác vai run run liên tục.

Chương quỳ xanh mặt, vội vàng lần đi phân phó người thu dọn một căn phòng chữ Địa xa chỗ này nhất.

Nhã Nhạc coi như mắt diều tạt vào phòng lấy hành lý. Mắt liên tục liếc đĩa thịt gà. Tiếc lắm nhưng mà một người lịch sự sẽ không yêu cầu người khác mang đi mang lại bữa ăn đang dở của mình. Giống như việc bạn không thể cầm một bát cơm đang ăn dở mà chạy không không như chó dái ngoài đường ấy. So sánh có hơi kinh nhưng vô cùng xác thực. Thế nên Nhã Nhạc lại tự an ủi bản thân rằng đã ăn no rồi. Mà thật sự thì một hài tử 5 tuổi chỉ ăn được thế thôi.

Vừa ra khỏi cửa đã bị người chặn lại, Nhã Nhạc ngẩng đầu, là nam tử âm nhu giống nữ nhân, luôn tằm tằm cười, vô cùng ưu nhã. “Tiểu muội muội còn nhỏ tuổi đã thấu tình đạt lý như vậy. Không biết là dòng dõi thư hương thế gia nào, nữ danh là gì? Cùng ca ca đi ăn cơm nhé, ca ca đãi.” Ánh mắt trong suốt long lánh như Tây Hồ mùa thu, nụ cười hiền hòa ôn nhã như mưa phùn Giang Nam, khiến cho người khác không tự chủ muốn chìm đắm trong sóng mắt, nét cười đó.

Nhã Nhạc âm thầm đánh giá:

Tấn công: 90% thiên về ám toán

Phòng thủ: 95% có người bảo vệ

Âm hiểm: 90% là loại người miệng nam mô bụng một bồ dao găm.

Kết luận: 60% là 1 trong 7 nam chủ

Nhận xét: SINH VẬT NGUY HIỂM! 60% có thể gây chết người nếu dây vào. Cách giải quyết: Tránh càng xa càng tốt.

Mà sao trông mặt hần quen quá ta. Nhã Nhạc nghi hoặc nhưng nghĩ mãi không ra hần giống ai, hình như chưa gặp bao giờ phải.

Nhã Nhạc tặng lại cho Vũ Tích Kỳ một nụ cười nửa gần nửa xa, dùng chất giọng nhạt như nước lã nói: “Bình thủy tương phùng. Ta cũng không phải dòng dõi danh môn gì. Không dám làm phiền công tử. Cáo từ.” Sau đó Nhã Nhạc dứt khoát đẩy mỹ nam âm nhu ra, nhận lại 2 lượng bạc từ chưởng quầy rồi theo tiểu nhị đến căn phòng chữ Địa tận trong góc cạnh cầu thang. Đóng sập cửa lại.

Nhã Nhạc âm thầm tặc lưỡi. Không hiểu có phải vì ảnh hưởng của việc chán ghét nam nữ chủ hay không mà Nhã Nhạc rất dị ứng với mấy tên cực phẩm mỹ nam. Giống như ba tên này này, đem mặt ra so với Bạch Dật Quân cũng một 9 một 10, không là nam chủ thì cũng là nam phụ yêu chết nữ chủ thôi. Tuyệt không phải Nhã Nhạc kì thị cái đẹp đâu nhé.

Nhã Nhạc lại bắt đầu công cuộc soi mói đồ gia dụng trong phòng. Thấy không tệ mới lần lên giường đi ngủ, chẳng quan tâm đến cảm nhận của 2 vị mỹ nam đã bị nằng cho một vố. Mà cảm nhận, đắn đo, suy nghĩ để làm gì cơ chứ? Bọn hần mặt dày đến nỗi chơi cả tiểu hài 5 tuổi ư? Ha ha, không thể nào.

Nhã Nhạc đôi khi vô cùng lạc quan, lại quên mất thế giới nghiệt ngã này luôn luôn tìm cơ hội bài xích nữ phụ.

Sống trên đời không gì hạnh phúc hơn là được ngủ nướng từ sáng đến trưa hoặc từ trưa đến chiều. Kinh nghiệm này đã được đông đảo các học sinh, sinh viên trên toàn thế giới kiểm nghiệm và thẩm thía. Đường nhiên, Nhã Nhạc cũng là một trong số phần đông đó.

Thêm nữa, một tháng nằm gai nếm mật, dưỡng thương mà lúc nào cũng trong tình trạng báo động đỏ kẻ địch có thể xâm nhập gia cư bất hợp pháp bất cứ lúc nào khiến Nhã Nhạc vô cùng mệt mỏi.

Chẳng quản trời có sập xuống hay không, Nhã Nhạc vừa đặt người xuống đã ngủ say như chết đến tận gần tối.

Khách điểm Duyệt Lai dùng toàn bộ tầng 2 và 3 cho thuê phòng, riêng tầng 1 phục vụ ăn uống.

Thời điểm ngày tàn vào cuối xuân y như khuya một hồi chiêmng, giống một hồi trống báo hiệu giờ ăn đến rồi. Nhã Nhạc trong tình trạng còn ngái ngủ vừa dụi dụi đôi mắt to tròn vừa đi xuống lầu một theo lời mời gọi đầy quyến rũ của thức ăn.

Người hỏi tại sao lại phải xuống lầu mà không ăn trong phòng sao?

Thế người đã về vùng sâu vùng xa bao giờ chưa?

Cảm giác của người về những ngày thành phố cắt điện đến 7h tối thế nào?

Người có thể ăn một bữa cơm tối ngon lành với mấy cái nền lộp lộp chẳng biết bao giờ thì bị gió thổi tắt không?

Đáp án: Dĩ nhiên là không rồi. =_=

Các người đừng quá tin tưởng phim ảnh cổ trang bây giờ, nhất là những cái cảnh tối tăm ấy, phim trường với trăm cái đèn pha rọi vào chẳng sáng gấp mấy lần bóng đèn huỳnh quang trong nhà, đảm bảo không thua ban ngày luôn.

Nhã Nhạc làm người luôn soi vào thực tế, tự thấy bữa ăn tối với một chiếc đèn lồng là không thể. Để đảm bảo bữa ăn ngon lành không phải lẩn mò trong bóng tối, tốt nhất là xuống dùng chùa chực cái đèn lồng dưới tầng một thôi.

Bất quá, trời không chiều lòng người, lão thiên gia lại thích trêu người. Khách điểm đất chật người đông, bàn ghế thì thiếu mà người đông nghìn nghịt. Kết quả là ngoài bàn của 2 vị mỹ nam đang ngồi giữ chỗ ra thì bàn nào cũng đủ 7, 8 người rồi.

Nhã Nhạc ngán ngẩm trước cảnh trần việc đời, xoay người lên phòng nhận mệnh ăn trong bóng tối.

Bỗng một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai: “Tiểu muội muội, chúng ta thật có duyên nha.” Ôn nhu như nước Tây Hồ, dễ nghe như tiếng cầm hồ thuyền hoa. Câu nói như lời thủ thỉ bên tai mà xuyên qua cả không gian náo nhiệt và nhộn nhịp này. Nhã Nhạc tặc lưỡi. Nội công thật thâm hậu. Thở dài một hơi, quay qua ôm quyền chào hỏi với 2 vị mỹ nam dù ngồi nơi sơn dã vẫn toát lên vẻ cao quý từ tận xương tủy kia, giả lả cười: “Nhị vị công tử tối hảo.”

Nam tử âm nhu lại tiếp tục dùng chiêu “truyền âm nhập mật” với Nhã Nhạc: “Tiểu muội muội không tìm được chỗ ngồi phải không? Đến đây ngồi đi.” Đi kèm với nội lực thâm hậu là nụ cười ôn nhã thuần khiết suýt làm Nhã Nhạc chóng mặt.

“A, ta...” Câu từ chối còn chưa nói ra hết, thật ra thì còn chưa nói được cái gì, Nhã Nhạc đã bị một cơn gió cuốn lên. Đến lúc mở mắt ra được mới giật mình phát hiện bản thân đã ngồi ở cái bàn đó rồi. Nam tử mỉa hoặc khí chất phong lưu, cử chỉ phóng khoáng cũng vô cùng tao nhã ngồi xuống cái ghế còn lại.

Nam tử âm nhu ngồi đối diện nhoài người dí sát mặt vào Nhã Nhạc, híp mắt cười hỏi: “Tiểu muội muội, người vừa nói cái gì nha?”

Nhã Nhạc lui người lại một chút giữ khoảng cách an toàn, đánh mắt một vòng nhìn xung quanh, mỉm cười đáng yêu nhã nhặn: “Muội nói nếu các ca ca đã có lòng, thì cung kính không bằng tuân mệnh vậy.”

Thế là một bàn mặt chược đã hình thành.

Có lẽ Nhã Nhạc cả đời cũng sẽ không quên được bữa ăn ngày hôm nay. Lần đầu tiên trong đời Nhã Nhạc được 2 người đẹp săn sóc như thế.

Cái bát cơm nho nhỏ của Nhã Nhạc liên tiếp được Thượng Quan Hạo và Vũ Tích Kỳ gấp thức ăn và rau cho y như đang thi xem ai gấp nhanh và nhiều nhất ấy. Dù vậy, 2 người nhìn thế nào cũng không mất mỹ cảm. Điều này khiến Nhã Nhạc vô cùng nghi hoặc.

Bất quá, kết quả cuộc thi là cái bát cơm của Nhã Nhạc trở thành một đồng hồ đốn nhìn đã muốn ói. Nhã Nhạc ngồi trước bát cơm, mặt bệt ra như một con cá mắm, rốt cuộc đã ngộ ra được chân lý xương máu ngàn đời: Tự dưng đối tốt với người không quen không biết, không là người xấu cũng có ý đồ bất thiện.

Cạch 1 tiếng, một đĩa thức ăn nho nhỏ được nam tử đoan chính đặt bên cạnh Nhã Nhạc. Nhã Nhạc cảm động vô cùng khi biết 1 trong 3 mỹ nam còn có người bình thường một chút. Cảm động nhìn xuống,... là đậu hủ non chiên giòn sốt cà chua...

=_ =!!!

Trừ Bạch Dật Quân ra, cực phẩm mỹ nam trong cái thế giới kinh khủng này không kể nào tử tế một cách bình thường cả.— —— —a

8. Chương 8: Chuyện Ở Miếu Quan Công

Tiểu đêm là một thói xấu. Ai cũng đã từng nghe cha mẹ nói qua và đó là một định nghĩa bất di bất dịch.

Thế đã ai tự hỏi vì sao hay từ khi nào tiểu đêm lại thành một hành động gây ra hậu quả xấu chưa?

Với cuộc sống hiện đại đầy đủ tiện nghi, hẳn câu trả lời của chúng ta sẽ là: Vì nó gây mất ngủ.

Bất quá, câu chuyện mà chúng ta đang đọc lại vào thời phong kiến cổ đại với chế độ quân chủ chuyên chế trung ương tập quyền. Hậu quả của thói xấu đó, không chỉ gây mất ngủ, đôi khi nó còn khiến cho con người thấy những thứ không nên thấy...

Một cách trùng hợp.

Nhã Nhạc đứng chết trân trước cửa nhà vệ sinh, mắt tròn tròn nhìn về phía cầu thang. Ánh nền bập bùng phản chiếu hình bóng Nhã Nhạc và vài tên hắc y với ba cái bao tải trên vai.

Nhã Nhạc dăm dăm nhìn mấy tên hắc y. Mấy tên hắc y nhìn chằm chằm Nhã Nhạc.

Bản năng lên tiếng, tứ chi Nhã Nhạc ngừng vận động, nơ ron thần kinh lại hoạt động mãnh liệt hơn bao giờ hết.

Hét to lên. Tề. Cổ họng nàng sẽ bị chém nát ngay sau tiếng kêu thứ nhất. Giả mù. Tề. Không khả quan.

Giả ngất. Tinh. Ok. Cái này được.

Quyết định xong, Nhã Nhạc lão đảo thân mình hồng tìm tư thế ngất thoải mái nhất, tránh động đến vết thương cũ.

Bất quá, người tính không bằng trời tính. Một tên hắc y không vác bao tải nhanh như chớp phi thân từ trên cầu thang xuống, nâng tay đập bốp phát xuống cái ót nho nhỏ, trắng trắng của Nhã Nhạc. Nhã Nhạc mắt tròn ngược lên, xỉu thật luôn.

Nhã Nhạc dụi mắt ngồi dậy, mắt không tiêu cự ngơ ngác nhìn xung quanh như một con nai con. Nàng có một nhược điểm mà ngoài Tần Lam Hi và cha nuôi ra không ai biết: Đó là mỗi lần thức dậy, Nhã Nhạc sẽ có một khoảng thời gian ngái ngủ khá dài.

Một lúc sau, Nhã Nhạc mới lờ mờ tỉnh. Ánh sáng từ cửa sổ chiếu vào không khỏi khiến Nhã Nhạc thấy chói mắt. Đưa tay cản ánh sáng, quan sát khung cảnh xung quanh.

Dù là người hiện đại mới về cổ đại được đúng 1 tháng 6 ngày, Nhã Nhạc cũng không thể không biết đến nơi đây.

Đây chính là dàn cảnh kinh điển trong phim truyền hình cổ trang, là nơi có thể dễ dàng phát sinh bất cứ chuyện gì một cách trùng hợp, mà chuyện càng thú vị, càng sáng tạo lại càng thu hút người xem.

Không sai, đây chính là: Miếu Hoang.

Miếu Quan Công với dàn cột gỗ đã mốc meo còn bị chuột gặm, nóc nhà thủng lỗ, tượng thần tróc sơn, rơm rạ chất đầy đất, tờ nhện giăng khắp tường, vừa bẩn vừa hôi, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng ‘Chít chít’.

OMG! Nhã Nhạc cảm thấy kích động khi bản thân đang ‘được tham quan’ một di tích lịch sử đầy giá trị cổ truyền như thế này.

Bất quá xúc cảm ảm áp rần rần này là gì đây?

Nhã Nhạc đánh mắt nhìn bên cạnh tìm nơi phát ra hơi ẩm, giật mình phát hiện một lồng ngực nam tính mặc ngoại bào màu lam. Nhìn lên, mày kiếm mắt sáng, ngũ quan đoan chính, khí chất cao quý.

Nhã Nhạc xanh mặt, Lăng soái ca đang nhìn chằm chằm nàng, còn nàng đang nằm lệt thốt trong lòng hắn.

Theo phản xạ vô điều kiện, Nhã Nhạc vùng dậy nhảy ra một khoảng cách khá xa.

Bất quá, đó chỉ là trên lý thuyết. Sự thật là Nhã Nhạc đã bị trói chân và tay, nói là vùng dậy thà nói là giấy đành đành như một con cá đang nằm trên thớt quấy đuôi một cách vô vọng thì đúng hơn.

Mà so sánh lần này còn có một chút khập khiễng đáng nói. Cái thớt thì vô cảm, còn vị Lăng tiểu soái ca đã bắt đầu nóng lên rồi =]]].

(Tác giả: Ý nằm trong chữ, các bạn đọc giả tự hiểu =]]].)

Nhận được tín hiệu cộn cộn, nóng nóng vô cùng nhạy cảm bên dưới, Nhã Nhạc lập tức ngừng giấy giụa, mặc kệ vết thương sau lưng, lặn mấy vòng ra khỏi lòng của Vũ Thiên Lăng. Lặn xong còn không quên thở dài cảm thán: Tuổi trẻ khí thịnh a.

Bên tai lại vang lên tiếng cười khanh khách dễ nghe quen thuộc, hẳn là của Kì tiểu thụ (Nhã Nhạc không biết tên họ người ta, chỉ có thể gọi theo danh xưng mà ba người đó gọi nhau thôi.): “Ha ha ..., tiểu muội muội mới sáng ra mà đã hiểu động thật nha~”

Nhã Nhạc nằm bò ra sàn, ngẩng đầu đánh mắt nhìn xung quanh, giờ Nhã Nhạc mới phát hiện ra còn có Kì tiểu thụ và Thượng Quan phong lưu cũng bị trói vào cột. Bất quá ba người bị trói ở ba cột khác nhau, thế cho nên những biến hóa của Lăng soái ca chín phần mười đã lọt vô mắt của hai người kia rồi.

Thượng Quan phong lưu quay mặt ra chỗ khác, vai run rẩy.

Kì tiểu thụ vẫn giữ nụ cười ưu nhã chuẩn mực, nhưng đôi mắt hàm đầy ý trêu tức.

Lăng soái ca mặt đỏ bừng, chẳng biết là tức giận hay xấu hổ nhưng vô cùng đáng yêu.

Nhã Nhạc không khỏi cảm thán: Quả là mỹ nhân đã đẹp thẹn thùng lại càng đẹp. Rặng mây đỏ trên khuôn mặt lạnh lùng kia, có thể bộc phát thú tính của mọi nam nhân đó.

Tiếc thay, cảnh đẹp ngàn năm hiếm có khó tìm cũng chỉ xảy ra trong chốc lát. Nhã Nhạc sau khi ăn đậu hủ bằng mắt no nê trong 1 phút, hiện đại còn có cách gọi khác là hiếp dâm tinh thần bằng ánh mắt ấy, mới hoàn hồn nhớ rằng bản thân và ba người kia đang trong hoàn cảnh nào.

Nhã Nhạc nghi hoặc hỏi ba người: “Các vị đại ca sao lại bị bắt đến đây?” Thượng Quan phong lưu chán nản trả lời: “Chúng ta bị hạ Mê hương, Hóa Công Tán và Nhuyễn cốt tán.”

À à à ... Thế có nghĩa là hiện tại các người đến con gián cũng giết không nổi. Nhã Nhạc ngán ngẩm, mãi than vãn trong lòng mà quên mất không hỏi mấy người kia võ công cao cường mà sao còn bị hạ được. Thật ra thì cũng không cần hỏi vấn đề này. Hành tẩu giang hồ là thế. Mặc kệ người võ công cao bao nhiêu, chỉ cần tập kết ám toán bất ngờ rồi vung một túi bột là hạ được được thôi. Thế cho nên trong giang hồ, Tương thân y với trình độ hạ được cao đến độ thần không biết quỷ không hay mới chính là người có địa vị cao nhất.

Kì tiểu thụ lại bất ngờ hỏi ngược lại Nhã Nhạc: “Mà sao tiểu muội muội cũng bị bắt vô đây a?”

Nhã Nhạc khẳng khái trả lời: “Ban đêm muội nghe thấy nhiều tiếng động kì lạ, không ngủ nổi mới ló mặt ra hành lang. Nhìn thấy cảnh chư vị đại ca bị bỏ vô bao, chưa kịp kêu lên đã bị người đánh ngất rồi đem đến đây a.” Thượng thiên chứng giám, Nhã Nhạc không cố ý nói dối đâu. Ai mà mặt dày đến nỗi nói thẳng rằng mình đi tiểu đêm mới bắt gặp chứ!!! Nhã Nhạc có thể tôn người đó lên làm sư phụ luôn.

Kì tiểu thụ híp mắt cười, rõ ràng là ôn nhu như gió xuân, Nhã Nhạc lại có cảm giác như gặp phải hồ ly vậy. “Tiểu muội muội tri giác thật linh mãnh a.” Nhã Nhạc giả lả cười: “Nào có, nào có, cùng một tầng lầu nên nghe rõ ràng hơn thôi.”

Cạch một tiếng, một hắc y nhân cầm theo một cái khay gỗ đựng ba bát nước đẩy cửa mà vào. Tiếng buôn chuyện hoàn toàn im bật.

Từ Thượng Quan phong lưu, Kì tiểu thụ rồi đến Lăng mặt than, mỗi người hẳn lại ép uống hết một bát nước bằng phương pháp bạo lực cổ truyền: bóp hàm dốc ngược lên... Ba vị mỹ nam uống nước mà như ba tiểu cô nương con gái nhà lành bị tên lưu manh nổi danh hung ác bắt ép uống rượu ấy. Nhã Nhạc ghén cổ nhìn mà đau hết cả lòng, mỗi hết cả cổ.

...Chư vị độc giả đừng nói rằng Nhã Nhạc mồm năm miệng mười, hôm qua nói không thích mà hôm nay lại đau lòng thay cho người ta nhé. Nhã Nhạc chỉ không thích tiếp xúc quá nhiều với những sinh vật mang tín hiệu nguy hiểm thôi. Nhã Nhạc vẫn là người bình thường, vẫn phải biết thương lương tiếc ngọc chứ.

Cơ mà thương lương tiếc ngọc và ngu ngốc nhảy ra làm anh hùng cứu mỹ nhân lại là hai chuyện khác nhau nhé. Nhã Nhạc tự thấy bản thân không có trách nhiệm cũng như không có khả năng thực hiện hành động chính nghĩa đây mình này. Thế nên chuyện của người ta, cứ nhắm mắt làm ngơ đi thôi. Nhã Nhạc luôn kiên quyết tán thành ý kiến của bản thân, không một chút áy náy.

Quả nhiên, hắc y nhân còn chẳng liếc Nhã Nhạc lấy một cái, thu bát rồi đi. Bỏ lại ba vị cực phẩm mỹ thiếu niên quần áo xộc xệch, chỗ chỗ ẩm ướt, thần thái ngờ nghệch, bạc môi còn dính nước càng thêm quyến rũ

chết người. Nhã Nhạc lần đầu tiên có cảm giác muốn bái sư học đạo, không ngừng cảm thán: Lão huynh này định lực cao vô đối a...

***Bên ngoài

Hắc y nhân bê khay bát ra ngoài cách cửa miếu 5 trượng, một tên khác đột nhiên nhảy từ trên nóc miếu xuống hỏi: “Uống chưa?”

Hắc y nhân cầm khay cất giọng eo éo: “Rồi, không thiếu một giọt

”

“Vậy đi ăn sáng thôi. Mấy người kia đang đợi đấy.”

”Nhanh thôi a

”

Rõ ràng, Nhã Nhạc lại quên mất toi không nghĩ đến trường hợp kẻ đó là thái giám rồi.***Trong miếu

Lăng mặt than thần thái ngờ ngạc nhiên bỗng nhíu mày nghiêng răng, phun ra một ngụm nước. Sau đó hắt giữa mặt dựa vào cột thờ hồng hộc.

Nhã Nhạc: “???”

Tiếp đến là Thượng Quan phong lưu và Kì tiểu thụ cũng làm hành động y như thế.

Con mắt to tròn của Nhã Nhạc chuyển một vòng. Bò như sâu đo lại gần hỏi Lăng mặt than: “Các ca ca sao lại phun nước ra như thế? Con người không ăn có thể sống đến nửa tháng, nhưng không uống nước chỉ sống được 3 ngày thôi a.”

“Trong nước có được vật.” Lăng soái ca mặt mũi tái nhợt, quay qua trả lời Nhã Nhạc.

Lần đầu tiên Nhã Nhạc nghe hắn nói chuyện, giọng nói trầm ấm thật dễ nghe a.

Nhã Nhạc mắt sáng lên, nhanh chóng dùng dao găm dắt trong tay áo ra, cái mà tháng trước từng đâm sát thủ ấy, thành thực cắt đứt dây thừng ở cả tay và chân trước con mắt ngạc nhiên của ba người.

Xời, chuyện nhỏ ấy mà. Đây chính là kiến thức căn bản của đàn chị xã hội đen kiêm vệ sĩ cho con của bang chủ đấy. Nhã nhạc trong lòng kiêu ngạo, vừa cắt dây cho Lăng mặt than vừa hảo húng hỏi nhỏ: “Vậy là bây giờ các ca ca đã hồi phục nội công rồi đúng không? Giờ có thể chạy rồi đúng không?” “Không.” Hai người còn lại đang nhắm mắt dưỡng thân, Lăng mặt than thẳng thừng trả lời Nhã Nhạc, “Vừa nãy vì liều trước đã gần hết tác dụng, chúng ta mới tranh thủ tập được một ít nội lực, đã dùng để ép một phần được vật ra ngoài, nhưng tác dụng nhất thời của Nhuyễn cốt tán và Hóa Công Tán là không thể tránh khỏi.”

Nhã Nhạc ra kết luận: Vậy là bây giờ các người cũng vẫn vô dụng thôi. Con dao mới cắt vào nửa già cái dây thừng thì dừng lại. Nhã Nhạc ngang nhiên giấu dao đi rồi lặn vào đồng rơm ngủ bù trước con mắt trợn tròn của Kì tiểu thụ và Thượng Quan phong lưu.

Thượng Quan phong lưu gọi nhỏ: ” Này tiểu muội muội, sao không cắt dây thừng cho các ca ca nữa? Nếu dây thừng không cắt ra thì sao chúng ta trốn được?”

Nhã Nhạc khinh bỉ trong lòng, ta cắt dây thừng cho xong thì các người chạy được chắc? Lại nói, nếu các người có thể chạy đi được, một đứa bé 5 tuổi đang bị thương chạy thi với ba thiếu niên 17, 18 tuổi khỏe mạnh cường tráng, người nói ai dễ bị bắt nhất? Đến lúc đó Nhã Nhạc chỉ có 2 con đường để đi:

Một là bị bọn hắc y nhân chém chết bịt miệng.

Hai là bị bọn chúng bắt làm con tim đòi ba người lấy thân chuộc, đến tên còn chưa biết, thử hỏi có ai dám quay lại hy sinh thân mình vì nàng không? Đây chính là hiện thực, là kiếp trước của nàng chứ không phải chỉ là một quyển tiểu thuyết np cầu huyết. Mà nàng càng không phải nữ chính, đến cuối cùng cũng bị giết mà thôi.

Mà mấy kẻ này đại phú đại quý, thảo nào chả có người đi theo bảo vệ, cứ chờ cứu binh đi thôi.

Trong bụng thì nghĩ vậy, ngoài mặt Nhã Nhạc vẫn phải trấn an chúng mỹ nam bằng cách nhã nhặn nhất: “Các ca ca chắc cũng để ý, mấy người đó chỉ cho các ca ca uống nước chứ không ăn cơm, lại không gây thương tổn, hẳn là chỉ muốn giam giữ trong thời gian ngắn tầm 5 ngày rồi lại thả ra mà thôi. Các ca ca đừng cố gắng thoát ra làm gì, mắc công chọc giận họ lại mang vạ vào thân đó.” Sau đó khuôn mặt nhem nhuốc nở nụ cười chân chó tươi thật tươi, lấp ló hai cái răng cửa, trông buồn cười vô cùng.

Bất quá chẳng có kẻ nào có hứng thưởng thức.

Kì tiểu thụ sau khi nghe thấy đoạn ‘giam giữ 5 ngày’ thì nhú mày quay sang Lăng mặt than: “Ca, chuyện này...”

Không khí xung quanh Lăng mặt than dần dần lạnh xuống, khẳng định: “Không sai, chính là người đó. Chết tiệt! Không ngờ lần này lại trúng phải kế của a...”

Nhã Nhạc: “???”

“Tiểu muội, mau cắt dây thừng. Ta còn có việc quan trọng ở kinh thành vào 3 ngày sau, việc không thể chậm trễ. Chỉ cần thoát được ra khỏi đây, bên ngoài ta đã có người tiếp ứng.” Lăng soái ca lạnh giọng âm trầm ra lệnh. Mặt mũi thì ngàn năm không đổi mà khí thế như tăng lên gấp mấy lần, khiến người khác không thể cưỡng lại mà thuận phục hẳn. Không ngoại trừ Nhã Nhạc, vốn là một con người rất bình thường. Chắc, người ta có uy thế trời sinh a, có bàn tay vàng của nam nhân xoay quanh nữ chủ a. Nàng chỉ là nữ phụ thì cưỡng lại sao được. Đó chính quy tắc a.

Thế nên... Nhã Nhạc với tình trạng đầu óc không tỉnh táo vì bị choáng ngợp trước khí thế của Lăng soái ca, đã thành thành thật thật mà cắt dây thừng cho ba người. Cắt xong mới tự an ủi bản thân rằng lương tâm đang trong thời kì mọc răng sữa nên mới ngứa mồm lên tiếng.

Ba vị mỹ nam vươn vai đứng lên, sau khi làm xong công tác khởi động thì lũ lượt xông ra ngoài. Nhã Nhạc đi cuối cùng, núp sau Thượng Quan Hạo.

Vừa ra khỏi cửa với tinh thần liều chết xông lên, 4 người đã bị choáng ngợp trước cảnh tượng trước mắt.

Một đám hắc y nhân bị giết, xác chất đầy trước sân. Phía sau còn đứng 5 kẻ mặc tử y lạ mặt.

Tử y nhân vừa thấy Lăng mặt than và Kì tiểu thụ thì tiến lên trước, quỳ xuống cung kính nói: “Đại hoàng tử, nhị hoàng tử, chúng vi thần cứu giá chậm trễ, mong nhị vị hoàng tử trách phạt.”

Ba vị mỹ nam thì vui vẻ vì cứu binh đã đến. Riêng Nhã Nhạc núp sau Thượng Quan Hạo tái mét mặt mũi. Nàng vội vàng quay đầu, dùng cả chân cả tay chạy vào bên trong miếu, không để ý đến vết thương sau lưng mà liều mạng chui vào khe hở giữa tượng Quan Công và bức tường đằng sau.

Thượng Quan Hạo kỳ quái chạy vào xem nàng. Vừa định mở miệng hỏi, một thanh kiếm đã lao vun vút cắm vào tường ngay trước cổ hắn, không nghi ngờ gì nữa, hắn suýt nữa thì bị rơi đầu. Thượng Quan Hạo trừng mắt kinh ngạc, nhìn ra bên ngoài đã thấy Vũ Tích Kì và Vũ Thiên Lăng đang miễn cưỡng giao chiến với tử y nhân. Hắn cũng nhanh chóng rút kiếm xông ra ngoài tiếp ứng.

Nhã Nhạc cuộn tròn trong khe, chửi thề: Lũ ngu!!! Một đám hắc y nhân kia xác chất đầy sân mà sân không bị vắng một vết máu. Chắc chắn là bị giết ở nơi khác. Mà đến cứu giá thì làm quái gì phải mang xác kẻ thù đến cơ chứ... Nhã Nhạc từng sống bao năm trong cái thế giới đen tối tận cùng của xã hội, những quỷ kế như “Châu chấu bắt sâu, chim sẻ đứng sau” nàng nhạy cảm hơn ai hết.

Hai bên giao chiến đã một khắc đồng hồ (15 phút) mà vẫn chưa phân thắng bại. Dù vậy, Nhã Nhạc cũng rõ ràng, ba người kia với ảnh hưởng còn sót lại của được vật vẫn luôn chiếm thế hạ phong, trụ được đến bây giờ đã là tốt lắm rồi.

Các người dừng hỏi tại sao trước Nhã Nhạc liều mạng trốn đi, giờ lại ngẩn cổ ra xem đánh nhau nhé. Cả nửa đời người trung thành với võ thuật (đường phố), Nhã Nhạc cũng rất tò mò với võ thuật cổ đại chứ bộ.

Được rảnh tay rảnh chân, đầu óc của Nhã Nhạc lại bắt đầu vận động, phân tích lời nói của lũ người mặc tử y màu hoa sim kia. Đại lục này được thống trị bởi hai cường quốc là Bắc Liêu và Nam Chiếu. Hiện tại nàng đang ở Nam Chiếu.

Nghe cách xưng hô có thể chắc chắn rằng đại hoàng tử lúc này chính là hoàng đế Vũ Thiên Lăng, nam phụ trong truyện. Kẻ này dù đã chọn giang sơn thay vì mỹ nhân nhưng nổi tiếng với hậu cung toàn ‘Tuyệt’, tức là ai muốn vào hậu cung của hắn, trước hết phải đổi tên thành Tuyệt cái đã. Nhã Nhạc từ bé đã sợ lạnh nên vô cùng khâm phục tính hi sinh vì tình yêu của nhân vật này trong tiểu thuyết.

Đến tên nhị hoàng tử, xét thấy quan hệ thân mật của hắn cùng Vũ Thiên Lăng, có thể chắc chắn rằng hắn là Kỳ Lân vương gia Vũ Tích Kỳ quyền khuynh thiên hạ, nam chủ trong truyện.

Tên còn lại... cả thiên hạ này chỉ có một họ Thượng Quan, lại chơi thân với hoàng tử, không là Thượng Quan Hạo, gia chủ Thượng Quan gia nắm giữ thương mạch quốc gia thì là ai bây giờ?!

Nhã Nhạc không khỏi cảm thán, đúng là chạy trời không khỏi nắng a. Suy đi tính lại cẩn thận, cuối cùng Nhã Nhạc đã ra quyết định. Nàng thà chạy ra cứu ba người kia, còn hơn để bọn hắn chết rồi tương lai thay đổi. Nàng muốn thay đổi số phận của Tần Lam Hi, nhưng đó là trong trường hợp không ảnh hưởng đến số phận của đất nước này cũng như trong tương lai. Nắm giữ tương lai trong tay, vẫn tốt hơn là trở mặt nhìn nó thay đổi không biết đường nào mà lần.

Nghĩ là làm, Nhã Nhạc chui ra khỏi khe, chạy ra sân, vừa chạy vừa hét: “Bịt mũi lại.”

Ba vị mỹ nam lập tức lùi lại rồi bịt mũi theo lời Nhã Nhạc, còn mấy tên mặc tử y thì kỳ quái một hồi tử 5 tuổi chạy ra đây làm gì. Nhã Nhạc vung gói Mê Hồn Hương vào lũ tử y, đồng thời cũng bịt mũi lại. Khói thuốc bụi mù một góc sân, một lúc sau thì từng tên thích khách rầm rập ngã xuống. Nhã Nhạc cùng chúng mỹ nam thở phào một hơi.

Vũ Tích Kỳ là người đầu tiên nhảy đến bên Nhã Nhạc, hắn cũng luôn là người đầu tiên dò hỏi: “Nha~ mê được của tiểu muội hiệu quả ghê. Không biết...” Câu hỏi được nửa chừng thì bị cắt ngang. Một tên tử y giả ngất đã liều chết xông đến tấn công Vũ Thiên Lăng đang đứng trong cự ly gần. Nhã Nhạc còn chưa kịp phản ứng đã bị kẻ phía sau đẩy qua, gánh lấy một kiếm chém vào lưng thay cho Vũ Thiên Lăng. Lần này vượt ra khỏi dự toán, thanh kiếm vô tình tạo thêm một đường chéo trên lưng Nhã Nhạc.

Trong khoảnh khắc quay đầu, Nhã Nhạc bỗng nhớ ra nụ cười khinh khỉnh của Vũ Tích Kỳ thật giống nụ cười của tên Hội chủ Cửu Ưng Hội. Cũng trong khoảnh khắc đó, người đỡ lấy nàng không phải Vũ Thiên Lăng, mà là một kẻ vận bạch y với chu sa đỏ thắm và mái tóc bạc tùy ý thả dài đến thắt lưng.

Nhã Nhạc ngất lịm đi trong mùi được liệu quen thuộc.

9. Chương 9: Luân Hồi

Sau Thanh Minh, tất cả âm linh ma quỷ lũ lượt kéo nhau trở về Minh Ti. Còn kinh khủng hơn cả sông Trường Giang mùa lũ, dòng người, à nhầm, dòng sông linh hồn có thể cuốn trôi bất cứ thứ gì trên con đường trở về của nó. Trong đó có cả Nhã Nhạc.

Nhã Nhạc hôn mê thập tử nhất sinh, linh hồn tạm thời tách khỏi cơ thể lơ lửng trôi trên không trung. Không may gặp phải 1 đám hồn quỷ đang trên đường trở về Âm Phủ, thế là bị kéo theo nhập vào dòng “Trường Giang” đó luôn!

Nhã Nhạc rung mình tỉnh giấc. Nàng đã thấy bản thân đang chìm nổi trong một biển linh hồn. Trước mặt là 1 con sông rộng ngàn thước, gió tanh sóng xám, hơi lạnh thấu xương. Hai bên bờ sông nở rộ một loài hoa không lá đỏ rực mỹ lệ.

Giữa không trung vang vọng 3 hồi trống, biển linh hồn vô cùng có kỷ luật mà trật tự xếp thành 1 hàng dài dọc bờ sông, đích đến là chiếc cầu bắc qua sông, nơi một đại mỹ nữ tóc trắng đang ngồi phân phát canh cho mọi linh hồn. Nhã Nhạc thấy thế cũng xếp vào hàng chờ tới lượt mình, lòng thầm nhận xét: Y như trại tị nạn phân phát đồ cứu tế ấy. Ha ha.

Nhã Nhạc chờ đợi mòn mắt mới đến lượt mình. Mạnh Bà đại mỹ nữ không hiểu tại sao lại ngấp ngừng mãi cũng không đưa nạng bát canh.

Sau 1 phút nghi hoặc, nàng ta hỏi Nhã Nhạc: “Người là ai?”

Nhã Nhạc lập tức nói: “Ta là...” Bất chợt khựng lại, một lát sau nàng mới thận trọng trả lời: “Ta là Tần Nhạc.”

Mạnh Bà khó hiểu: “Không thể nào! 298 người Tàng Kiếm sơn trang bị người sát hại, hiện giờ đã phải đi vào Uổng Tử Thành rồi.”

Câu nói đơn giản y như thực tại hiển hiện trước mắt, từng cái từng cái như nhát dao chém sâu vào nhận thức của Nhã Nhạc. Đầu óc Nhã Nhạc mụ mị, tất cả ký ức đều dội tới, kể cả câu nói của Ngộ Trần đại sư.

Nàng là kiếp sau của Tần Nhạc, mà Tần Nhạc ở thời đại này đã chết năm 12 tuổi, đã đi vào Uổng Tử Thành rồi.

Vậy ở nơi này, nàng là ai?

Nàng không phải Tần Nhạc, càng không phải Tần Lam Hi, vậy nàng có phải Nhã Nhạc, kẻ vốn dĩ không được phép tồn tại ở thời đại này không?

Nhã Nhạc triệt để rối rắm.

Người ta không sống khi cuộc sống không có ý nghĩa. Vậy khi không được phép tồn tại, người ta còn có tư cách để sống không?

Nhã Nhạc nghĩ vậy, chẳng còn chần chờ gì nữa, nàng nhanh chóng giành lấy bát canh từ tay Mạnh Bà. Chỉ cần luân hồi sang kiếp khác, nàng sẽ không cần phân vân bản thân là ai, nửa đực nửa cái như thế này nữa.

Ai ngờ, bát canh còn chưa đưa tới miệng, một kinh lực bất ngờ ập đến đánh vỡ bát canh. Mạnh Bà thẳng thốt, Nhã Nhạc giật mình nhìn lại.

Ngộ... Ngộ Trần đại sư?!!

Ngộ Trần đại sư đứng bên này cầu, đàm hỏi Nhã Nhạc: “Nhã thí chủ, cô muốn kết thúc mọi chuyện ở đây sao?”

Nhã Nhạc kiên định trả lời: “Phải.” Dù sao ngay từ đầu cũng chỉ cần thay đổi cái chết của Lam Hi mà thôi.

Ngộ Trần đại sư nghe thế, thở dài một hơi, cảm thán: “Thật là phí hoài!” Rồi im lặng xoay người rời đi, giống như nàng đã làm một việc khiến hắn thất vọng tột cùng vậy.

Nhã Nhạc cau mày, không nhịn được hỏi lại: “Ta phí hoài? Chỗ nào?”

Ngộ Trần đại sư dừng bước, nhưng tuyệt nhiên không quay đầu lại, nói: “Cô phí hoài một kiếp luân hồi của bản thân, cũng lãng phí một kiếp người của Tần Lam Hi, người cô coi trọng. Cô nói sẽ thay đổi kiếp sống đầy bi kịch của Tần Lam Hi, và cuối cùng cô để nó kết thúc sau 5 năm ngắn ngủi, trong khi Tần Lam Hi còn có cơ hội sống thêm 10 năm nữa. Có lẽ cuộc đời Tần Lam Hi đầy bất hạnh, nhưng chí ít cô ấy đã có hỉ, nộ, ái, ố, có thất tình lục dục, đã nếm trải được hạnh phúc, nếm trải được đau thương, đã từng hạnh phúc, đã từng đau thương. Còn cô, kiếp này cô không có gì cả.”

Lần đầu tiên trong đời Nhã Nhạc thấy lời của Ngộ Trần đại sư lại khó nghe đến thế, chói tai đến thế. Nhã Nhạc bước nhanh đến chỗ Ngộ Trần, điên tiết xách cổ áo ông ta, gằn từng tiếng: “Ta có chứ. Ta có thù - hận.”

Hơn 1 tháng qua, nàng rốt cuộc đã nhận thức được thế nào là vị thế của nữ phụ, thế nào là quy luật của thế giới này, cả cái cách mà lão thiên gia ban cho nữ phụ tất cả rồi đoạt lại tất cả để dành cho nữ chủ Bạch Liên Hoa nữa.

Tại sao những kẻ kia dù giết người, phóng hỏa vẫn có thể sống nhơn nhơn ăn sung mặc sướng. Còn gia đình nàng vì bị sát hại mà phải đi vào Uổng Tử Thành, không biết khi nào mới được siêu sinh.

Tại sao nhóm nam nữ chủ cũng là con người phải chịu đựng luân hồi, vậy mà kiếp trước cướp gia tài của Tần gia, giết hại Tần Lam Hi và bao nhiêu người khác, kiếp sau vẫn được ban cho thân phận đại phú đại quý như thế. Còn Lam Hi chịu cảnh giết cha, nàng thì phải đâm lên xác người ta mà sống.

Cái gì gọi là cơ hội ngàn năm đi theo học tập thần y, e rằng chỉ là cách mà những người thông minh tụ tập lại và lợi dụng nhau mà thôi.

Cái gì gọi là “Tích thủy chi ân, dũng tuyền chi báo” của người quân tử, e rằng chỉ là lời nói đầu môi chóp lưỡi của những kẻ có tiền tự nhận bản thân cao quý, thanh tao mà xem mạng người như cỏ rác mà thôi. Nhã Nhạc đã được bọn hán “báo ân” như thế kia mà.

Khi tâm trạng dần bình tĩnh, Nhã Nhạc mới thả cổ áo Ngô Trần đại sư ra, lạnh lùng nói: “Đại sư, ông lúc nào cũng bảo ta nên phóng hạ đồ đao, lập địa thành Phật. Nhưng nếu như ta không chết, ta không chắc bản thân có thể không giết người hay không. Ta muốn rửa mối nhục này, đưa gia đình ta ra khỏi Uổng Tử Thành.” Phải, đó là con đường nàng chọn. Nếu như nàng không chết, nàng chắc chắn sẽ báo thù. Nhã Nhạc âm thầm thề trước sông Vong Xuyên, cầu Nại Hà và đá Tam Sinh như thế.

Ngô Trần đại sư biết không thể nói gì hơn, bảo trì trầm mặc.

Nhã Nhạc liếc mắt nhìn quý sai rầm rập kéo đến, không nóng không lạnh hỏi một câu mà cho đến giờ nàng vẫn luôn băn khoăn : “Ngô Trần đại sư, tại sao Tần Nhạc bị người sát hại?” Nếu như Tần Nhạc, kiếp trước của nàng không chết, cuộc đời của Tần Lam Hi chắc sẽ không tràn đầy đau khổ như vậy.

Đại sư thở dài nói, đây là nhân quả.

Nhã Nhạc hỏi, nhân quả là gì.

Đại sư nói: “Hữu duyên chính là nhân quả. Cô đã từng bị người giết, kiếp sau cô giết người, đó chính là nhân quả. Cô chết vì người, là bởi vì cô đã giết người. Bọn hán mất mạng vì cô, cho nên đòi cô một mạng. Con người thường bảo là có Tiên sinh Hậu thế (kiếp trước thế nào thì kiếp sau nhận báo ứng thế), nhưng thực ra làm gì có trước và sau, chỉ có kiếp này ở đây thôi! Có đến có đi, nhưng trước sau không có sinh không có tử...”

Nhã Nhạc đỡ người, bị quý sai do Mạnh Bà gọi đến lôi đi. Tiếng nói đàm đàm của Ngô Trần đại sư tan dần trong bóng tối. Nhưng chỉ nhiều đó cũng đủ cho Nhã Nhạc ngộ được 2 chữ “luân hồi”. Con người còn phải luân hồi, là bởi con người có vô vàn sai lầm, vô vàn ân hận, vô vàn mất mát, nên phải đi tới kiếp sau để đền bù.

Nhưng nếu cứ luân hồi mãi mãi, con người làm sao nhớ được kiếp trước đã làm gì, trong một cõi nhân gian hẹp hòi, để chỉ đường cho kiếp sau đi hoá giải?

Luân hồi là lời kinh của Phật, để chúng sinh mê muội hiểu rằng ngoài đầu là bờ, nhưng những người còn Chấp thì sao hiểu ý nghĩa lời Phật, ngoảnh lại những việc mình đã làm lại hối tiếc.

Còn Nhã Nhạc, nàng đã không và sẽ không bao giờ hối tiếc.

Chỉ ít, cho đến bây giờ nàng đang nghĩ như vậy, ai mà ngờ được chuyện trong tương lai...

Nhã Nhạc mở mắt. Như thường lệ, đôi mắt của Nhã Nhạc phải mất một lúc để mê man lơ đãng mới có thể lấy lại tiêu cự.

Cảm nhận đầu tiên: Chói quá! Bởi ánh sáng ban trưa và một sinh vật phát sáng đang ngồi cạnh giường.

Cảm nhận thứ hai: Đói quá! Cái bụng nhỏ nhỏ của nàng đang kêu ọc ọc ọc.

Một giọng nói trầm ấm đầy từ ái vang lên: “Nha đầu, người tỉnh.”

Nhã Nhạc ngược mắt nhìn lên.

Ngũ quan tuần mỹ như bạch ngọc, ôn nhu dịu dàng mà không mất đi anh khí. Tóc trắng bông bênh mềm mại tựa tường vân, thanh lãnh cấm dục. Chu sa yêu diễm tôn lên nước da trắng như sứ của tuyệt đại mỹ nam đang ngồi bên giường, càng thêm phần quyến rũ. Nhã Nhạc tặc lưỡi, không khỏi cảm thán, lũ nam chủ, nam phụ kia xách dép cho mỹ nam yêu dị này.

Mỹ nam cười hàm hậu: “Nha đầu, ngươi đã hôn mê được 5 ngày rồi. Không khỏi công nhận, mạng người thực là lớn a.” Mặc cho ai ai cũng biết với khuôn mặt này thì cười hàm hậu trông rất quỷ dị.

Nhã Nhạc cũng cười tươi tắn: “Tương lão, cũng là nhờ ông kịp thời cứu ta đó thôi.” Cho dù khuôn mặt nàng tái nhợt một mảnh.

Tương lão ấn 1 viên thuốc vào miệng Nhã Nhạc, lại theo thói quen vuốt chòm râu giả giờ đã không còn. “Nha đầu, sao ngươi nhận ra ta a?” Trừ người đó ra, hẳn chưa bao giờ cho ai biết về khuôn mặt thật này của hắn, kể cả tiểu đồ.

Nhã Nhạc híp mắt lại cố nuốt viên thuốc đắng ngắt, sau cười cười trả lời: “Bởi vì lòng bàn tay.” Vị thần y này dịch dung đến cả cánh tay, nhưng riêng lòng bàn tay nhẵn nhụi như sứ lại không làm sao dịch dung được. Tính cả thời điểm hắn kịp thời cứu nàng và mùi hương lạ xuất hiện trên người nàng từ ngày Tương lão rời đi. Hẳn thứ đó chính là Truy Tung Hương từng đọc trong truyện do tên tiểu thần y đó sử dụng. Vậy kẻ này không phải Tương Kiến Hoan thần y thì là ai bây giờ.

“Cộc cộc cộc.”

“Vào đi.” Tương lão lạnh lùng cho phép.

10. Chương 10: Thần Y

Người đến là Vũ Thiên Lăng. Hắn vừa nhìn thấy Nhã Nhạc yên ổn nằm úp sấp trên giường liền thở phào nhẹ nhõm. Nếu tình thế để ý, có thể thấy hơi thở của hắn hơi hỗn loạn. Trán lấm tấm mồ hôi. Hắn mặc nguyên bộ trung y màu vàng chói mắt mà không có ngoại bào. Thậm chí đai lưng vàng thêu rồng 5 móng khảm ngọc còn chưa được tháo ra. Giống như ngay sau khi tổ chức đại lễ truyền ngôi xong Vũ Thiên Lăng liền học tốc chạy đến đây luôn vậy. Nhã Nhạc cùng Tương lão khá là tán thưởng hành động này. Điều đó chứng tỏ sau khi là một quân vương, hắn là một quân tử.

Vũ Thiên Lăng tiến lại giường, ôm quyền hỏi Tương lão: “Vị huynh đài này hẳn là phụ thân của tiểu muội muội?”

Nhã Nhạc nháy nháy mắt với Tương lão. Bất được sống, Tương thần y lập tức trả lời: “Phải. Tiểu huynh đệ có chuyện gì muốn nói?” Rồi Tương lão nhẹ nhàng bế Nhã Nhạc lên, cẩn thận từng li như đang bế con vậy. “Tiểu nhi hôn mê 5 ngày giờ đã tỉnh. Chúng ta đang định xuống lầu 1 dùng ít đồ ăn, sau đó trở về nhà.”

Bất quá, dù cẩn thận thế nào hay thuốc tê hiệu nghiệm ra sao cũng không thể tránh khỏi cơn đau. Nhã Nhạc khẽ nhăn mày, kết hợp với khuôn mặt tái nhợt vốn có vì mất máu quá nhiều, Nhã Nhạc muốn bao nhiêu đáng thương có bấy nhiêu đáng thương.

Vũ Thiên Lăng tháo dương chi bạch ngọc đeo bên hông ra, rồi nhét vào tay Nhã Nhạc. “Vũ Thiên Lăng ta nợ muội một mạng, đây là tín vật, sau này gặp lại sẽ đền ơn đáp nghĩa.” Sau hắn quay ra ôm quyền nói với Tương thần y: “Tiền bối, tại hạ còn có việc gấp cần giải quyết, đành thất lễ đi trước. Cáo từ.” Rồi Vũ Thiên Lăng xoay người đi thẳng...

Các người đã thấy sự khác biệt giữa nữ chủ và nữ phụ trong H văn chưa? Nữ chủ làm việc tốt, kẻ kẻ tôn sùng, người người yêu thương. Nữ phụ làm việc tốt, thậm chí liều cả tính mạng, nếu không bị người ta coi là nghĩa vụ phải làm thì cuối cùng cũng chỉ nhận lại cái cảnh trả ơn nhọt nhẹo thế này thôi. Sao dám đòi hỏi gì hơn nữa?!!

[Tác giả: Vô cùng tiếc thương cho những độc giả đã lọt hố vì phần khích từ những câu đầu tiên.]

Tương thần y bế Nhã Nhạc đến bên cửa sổ, nhìn mã câu (ngựa tốt) của Vũ Thiên Lăng dần khuất sau rừng rậm, hướng đến kinh thành Trường An.

Nhã Nhạc mân mê dương chi bạch ngọc điêu khắc hình rồng vô cùng tinh mỹ, rồi lấy từ trong ngực ra một dương chi bạch ngọc khác khắc hình chim phượng tinh xảo không kém, ghép 2 cái lại với nhau thì vừa khít. Đây chính là ngọc bội đính ước danh bất hư truyền giữa Tần Hiến và Vu Lam, hút được bách độc, tinh mỹ trân quý, thể gian 1 đôi, giá trị liên thành.

Tiết lộ bí mật không thể bật mí: Loài rồng luôn luôn biểu tượng cho giống đực. Mà phượng hoàng vốn là một đôi, phượng là con đực, hoàng là con cái. Năm đó Vu Lam chấp nhận tín vật này, vì ngọc bội khắc chim phượng, chứ không phải chim hoàng =]]].

Phu thê họ Tần hiểu nhau, nhưng người ngoài cuộc lại chẳng hiểu họ. Người ngoài nói đây là vật đính ước hoàn hảo giữa nam và nữ, phu thê Tần gia ngoài mặt vẫn phải đồng tình.

Nay Phượng ngọc đặt trong phòng Tần Lam Hi. Long ngọc lại nằm trong tay Vũ Thiên Lăng...

Haiz, dù là kiếp trước hay kiếp này, Vũ Thiên Lăng với Tiểu Hi đã định hữu duyên vô phận. Nhã Nhạc cảm thán, cất đôi ngọc đi.

Tương lão nhìn xuống Nhã Nhạc trong lòng, mắt cười híp lại thành hình trăng non, nói: “Nha đầu ngươi a, rõ ràng có thể tránh được nhất kiếm đó, làm ta tổn biết bao nhiêu là được.”

“Tương lão, ông nói gì nghe lạ thế nha? Ta bị người bắt ngờ đấy thì sao có thể tránh được?” Nhã Nhạc cũng ngẩng đầu, híp mắt cười. Phong cảnh xung quang ảm đạm làm nền cho 2 con hồ ly diễn kịch khiến người khác nhìn vào muốn đui mù con mắt.

Tương thần y lại tiếp tục cười, che khuất sóng ngầm toan tính dưới đáy mắt. “Ta đã xem xét khách phòng của Tàng Kiếm sơn trang. Dù đâu đâu cũng dính đầy máu, nhưng vũng máu khá gọn gàng giữa phòng cùng chủ thủ bị vát bên cạnh là nổi bật nhất, giống như kẻ nào đó bị bắt ngờ đâm vào động mạch ở một trong tứ chi vậy. Khi tìm hiểu kĩ còn phát hiện ra một loại kịch độc của Bắc Liêu không mùi, không vị trộn lẫn trong đó. Xem xét xác chết của gia nhân Tần gia, không ai bị trúng độc, hẳn là đám sát thủ không dùng độc. Vậy thì chỉ có thể là của 1 trong 4 người Tần gia trong khách phòng thôi. Lại nói, Tần phu nhân cẩn độc tự sát, thân thể vô cùng nguyên vẹn. Không phải nằng vì bọn sát thủ sẽ chẳng dễ yên khi có kẻ dám ám toán bọn hần đâu. Còn trường hợp Tần trang chủ và Tần công tử, 2 người đó vốn nổi danh chính nghĩa, trường kiếm còn rơi bên thân, không thể nào có chuyện họ dùng chủ thủ tửm độc được. Vậy thì chỉ còn có thể là người, nữ nhi Tần gia bị chém khi đang trong tư thế chạy ra ngoài. Nếu để ý kĩ, còn có thể thấy lực đạo tay của kẻ chém người không mạnh, thậm chí còn có chút run rẩy, khác hẳn vết chém 5 ngày trước. Hẳn kẻ đó đã bị người đâm tổn thương cổ tay, thế nên mới đổi tay hoặc là tức giận chém nhất cuối cùng trong đời. Người, một kẻ bị dồn thối là ngu ngốc lại thông minh và hiểu chuyện đến đáng kinh ngạc, với tốc độ và kỹ thuật như thế, người thừa khả năng rút chủ thủ giấu trong tay áo kia mà đâm vào chân tên vừa này, rồi đẩy ngã hẳn xuống và người thoát nạn, hẳn chỉ tàn phế chân thôi.”

Nhã Nhạc chột dạ, lão Tương Kiến Hoan này có khi có họ hàng với Shermocks Homes chứ chẳng chơi =__=. Dù vậy, Nhã Nhạc đã có thời gian 3 năm làm 1 đường chủ 1 phân đường của Hồng Long Bang, lăn lộn trên cả hắc đạo và thương trường. Nằng đủ kinh nghiệm để biết rằng, đối với đối tác bình đẳng sau này, che giấu được thì che giấu, lừa dối được thì lừa dối, mà đã bị vạch mặt thì tốt nhất là nên đối đãi sòng phẳng. Thế nên Nhã Nhạc tiếp tục cười nói: “Tiền Phật tiền đến Tây Thiên. Đệ đệ hần đã muốn ta cứu hần, ta cũng thuận lý thành chương ban cho họ một cái ơn cứu mạng. Dù sao, đối với những kẻ cao quý cỡ đó, cơ hội như vậy không phải là nhiều.” Mà là rất hiếm có đó nhe. Lão thần y như ông chỉ phẩy tay một cái là cứu được một mạng người, dù tính tình có kì dị hơi hơi, tàn độc đôi chút thì vẫn được người người kính trọng, kẻ kẻ tôn sùng, sẽ không hiểu được đâu.

Tương thần y đóng lại cửa sổ, bế Nhã Nhạc xuống lầu một, vừa đi vừa nói: “Nha đầu ngươi đúng là mưu mô xảo quyệt, chẳng hợp với tuổi chút nào. Nên nói ngươi là thiên tài...” Tương lão dừng lại một chút rồi cười bí ẩn, sóng ngầm trong mắt loạn động, theo dõi từng biến đổi trên gương mặt của hài tử trong lòng: “...hay là bị quỷ nhập thân đấy?”

Nhã Nhạc âm thầm giật mình. Lại lập tức kinh hãi phát hiện bản thân đã luống cuống. Nàng vội vàng che giấu bằng khuôn mặt khinh thường, nói: “Hừ, nếu ta không phải là người, vậy thì kẻ lợi dụng cả một hài tử 5 tuổi như ngươi thì là người chắc.”

Theo như nguyên tác, nữ chủ Lâm Tuyết Nhi gặp Tương Kiến Hoan thần y khi bị nữ phụ Vân Thắm Tâm hạ cổ độc. Do tiểu thần y Lục Cảnh Mặc khóc lóc dữ quá, mà Tương thần y cũng thấy mấy tên nam chủ còn lại khá đáng thương nên mới ra tay giải cổ. Sau khi giải cổ xong mới có đoạn giới thiệu qua chuyện ái nhân của Tương thần y cũng chết vì cổ vào 7 năm trước. Tính khi đó Lâm Tuyết Nhi 17 tuổi, Tần Lam Hi 14 tuổi, vậy là cho đến bây giờ, ái nhân của Tương lão vẫn còn 2 năm nữa. Lại nói, lão thần y nổi danh giang hồ từ xưa đến nay đâu có kẻ nào sống trong núi giáp ranh thành thị sầm uất mà không phải nơi thâm sơn cùng cốc chứ? Cứ nhìn vào cái nơi gọi là Vân sơn giáp ranh Thủy thành mà đi nửa ngày đường còn chưa đến thì biết. Người nghĩ một kẻ học võ có thể từ trên đỉnh núi mây mù lượn lờ suốt ngày mà nhìn thấy Tàng Kiếm sơn trang bị phóng hỏa trong đêm à? Phi lý! Phi lý hết sức!!!

Thế nên có thể chắc chắn kết luận, Tương lão 9 phần 10 đến Tàng Kiếm sơn trang là có chủ đích từ trước. Hơn nữa, hắn còn ngang nhiên lôi kéo Nhã Nhạc đi với mình. Hừ, dẫu thông kinh mạch hay nhận làm đồ đệ gì chứ? Chẳng phải sau khi làm vài thử nghiệm với máu của Tần Lam Hi, Tương lão mới yêu cầu nhận Tần Lam Hi làm được nhân đây sao.

Bằng bộ óc đầy kinh nghiệm, Nhã Nhạc đã tổng kết và suy luận từ tất cả các lý do trên để đưa ra một kết luận hợp lý từ 5 ngày trước: Tương lão muốn lấy nàng làm thuốc dẫn để giải cổ cho ái nhân.

Tương thần y phong lưu tiêu sái bế Nhã Nhạc ngồi vào bàn, gọi tiểu nhị mang lên vài món thanh đạm phù hợp với người đang bị thương. Sau hần tựa tiểu phi tiểu ghé vào tai Nhã Nhạc nói thầm: “Ta không phải người, vậy tiểu thúc Bạch Dật Quân của ngươi, kẻ đã giao ngươi cho ta dù biết làm được nhân là như thế nào, thì là thứ gì chứ?”

...Hoàn cảnh xung quanh và khả năng của thân thể không cho phép Nhã Nhạc rút chủy thủ rồi quay lại đâm Tương Kiến Hoan một nhát. Nàng chỉ có thể không nói một lời mà cúi gầm mặt, nắm chặt chủy thủ tẩm độc trong tay áo, chờ thức ăn đưa lên rồi im lặng đánh chén mà thôi.

Lại nói, ánh mắt những người ở lầu một từ lúc bóng dáng của Tương Kiến Hoan bước xuống cầu thang và lọt vào tầm nhìn đã chẳng thể dứt ra nổi nữa. Không khí xung quanh 2 kẻ đã im lặng lại càng im lặng đến nỗi chỉ còn nghe được tiếng hít thở của mọi người và tiếng lá xào xạc trên quan đạo. Không khí quỷ dị a quỷ dị

~Nhã Nhạc và Tương lão rốt cuộc đánh chén xong, thanh toán xong. Ngoài cửa đã chờ sẵn một cỗ xe ngựa xa hoa được kéo bởi 4 con bạch mã. Tương thần y bế Nhã Nhạc lên xe ngựa, sắp xếp cho Nhã Nhạc nằm chỗ nhiều chăn đệm êm ái nhất, quay vào lấy hành lý cho Nhã Nhạc rồi tự mình đánh xe.

Xe ngựa độc hành trên quan đạo, đi được nửa canh giờ thì dừng lại giữa rừng. Tương thần y nhảy xuống xe. Một khắc sau hần tiêu sái quay về, tiếp tục công việc đánh xe trước đó.

Nhã Nhạc từ bên trong xe ngựa hỏi ra: “Tương lão, ông có giết họ không?”

Tương Kiến Hoan ngạc nhiên hỏi: “Ngươi chưa ngủ cơ à?” Rồi đáp: “Càng mạnh động càng rút dây động rừng. Ta chỉ cho chúng một giấc ngủ dài 6 canh giờ mà thôi.”

Lũ người đó đã theo dõi Nhã Nhạc và Tương thần y từ lúc thiếu niên tên Lăng rời đi. Chẳng biết là của ai, tốt nhất là chỉ cắt đuôi chứ không hạ thủ.

Tiếp tục đánh xe nửa canh giờ, dường như thấy yên tĩnh chán quá, Tương Kiến Hoan buồn miệng gọi Nhã Nhạc: “Nha đâu, ngủ chưa?” Nhã Nhạc không trả lời.

Tương thần y dùng nội lực dò xét hơi thở của Nhã Nhạc, biết nàng chưa ngủ nhưng vẫn quay ra độc thoại một mình: “Nha đâu ngươi a, nhiều khi chín chắn thấy ghét, chẳng đáng yêu gì cả... Mà... ngươi yên tâm đi, lão già này không bao giờ lừa một hài tử như ngươi đâu. Ta nói được là làm được. Hãy chờ xem, ba năm sau, ngươi nhất định sẽ trở thành kỳ tài võ học.”

Sau đó, hắn dùng roi quất cho ngựa chạy nhanh hơn, định đến Vân Sơn trước khi trời tối.

Nhã Nhạc nằm úp sấp bên trong xe ngựa thở dài một hơi. Phóng lao thì phải theo lao.

Đi theo Bạch Dật Quân thì chẳng khác gì tự nhảy xuống vũng bùn vận mệnh của Tần Lam Hi, đến lúc gặp nữ chủ thì thách mà giãy được ra. Bỏ trốn khỏi Tương Kiến Hoan thì cũng chẳng khác gì tự sa chân vào cái lưới của giang hồ đầy rẫy hiểm ác. Đó là còn không tính đến xác suất bỏ chạy khỏi Truy Tung Hương của Tương thần y là vô vọng.

Chẳng thà đánh cược một ván, xem Tương lão có dám lừa cả một hài tử hay không. Dù sao, ở thế giới này nàng đã chẳng còn ai để nương tựa nữa.

Xe ngựa vẫn đang chạy giữa cánh rừng rậm rạp, rộng lớn, cán lên những chiếc lá vàng mùa đông nghe thật rộn ràng. Bên ngoài, Tương Kiến Hoan ngâm nga khúc ca hân hăng yêu thích.

“Cành khô có tuyết ngưng tụ trên khe hở
Giống như cánh bướm đứt đoạn, tuôn rơi phủ kín bậc thềm dài
Ta ngồi trên nóc nhà, thổi lá liễu
Trong ao kia, đóa hoa xanh như tranh vẽ dưới ánh trăng trong sáng
Năm ấy chia lìa, ta mong muốn về nhà
Thuyền lay động, quần quạ bức tranh Kiều, nghe ai nghẹn ngào
Ta theo tiếng nhìn lại, là ảo giác hoa khóc?
Như quá khứ của người, ta quên từ biệt.”

Xe ngựa theo một đường mòn bí mật giữa rừng tiến đến gần chân núi Vân Sơn. Tương Kiến Hoa bắn ra một viên đá nhỏ, một cục thạch dưới chân núi tự động nâng lên. Tương thần y thông thả đánh xe tiến vào đường hầm.

“Xoay người lại, trí nhớ như tuôn trào
Ngày thề ước xưa, người trộm viết lại
“Tại cánh đồng, quyết như cây liền cành”
Một đêm, gió đột nhiên chôn vùi từng chữ
Vài lần nhận bay về phía nam, vài lần gió tuyết cuộn
Cuộn phía sau biển mây, ai sinh, ai tử, ai trở về?”

Vân Sơn, y như tên gọi của nó, cao đến nỗi đỉnh núi quanh năm được mây trắng cuộn cuộn bao trùm, tựa như khói sóng ngoài biển khơi.

“Bến bờ gió thổi qua, ngàn năm tịch mịch
Từng mơ người tiễn ta qua mười dặm khói song
Cảnh sơn thủy theo nhiều năm đi xa thành truyền thuyết
Đêm nay, y phục trắng, người đẹp như họa
Đêm nay, y phục trắng, người đẹp như họa...”

11. Chương 11: Dương Đình - Vân Sơn

Xe ngựa lọc cà lọc cọc lăn bánh trong thông đạo tối đen. “Rầm rầm! Xoạch! Vút vút!!!!...” Tiếng cơ quan khởi động, tiếng binh khí va chạm khiến Nhã Nhạc đã ngủ thiếp đi từ lâu cũng phải bừng tỉnh.

Bên ngoài, Tương Kiến Hoan vẫn thông thả đánh xe, tên, thương, lao, kích, đao, kiếm các thứ vân vân và mây mây đều không thể thương tổn đến hần cùng xe ngựa.

Bất quá, hần là cái cao thủ so với Nhã Nhạc tưởng còn muốn thật cao đại cao thủ, lại chính là người thiết kế nên này cơ quan, đương nhiên không lo lắng. Còn Nhã Nhạc là một người hiện đại chỉ có thể biết đến võ công qua phim chương, làm sao lại không lo lắng được đâu?

Thế nên, dù bên ngoài Tương thần y vẫn thông thả đánh xe, bên trong Nhã Nhạc đã co rúm lại thành một đoàn, tưởng tượng có hay không có một mũi tên rất lợi hại, thật nhanh vượt mặt Tương lão rồi cắm vào trong xe đâu?

Này cũng không đại biểu Nhã Nhạc nhất gan, hiện tại cơ thể nàng còn là một nữ hài 5 tuổi đang bị thương nặng, vốn không có năng lực tự bảo vệ mình. Lại căn cứ vào trình độ y học đến nghịch thiên của Tương thần y, đủ biết nàng chết là không có cơ hội, cùng lắm là bị thủng thêm một lỗ thôi. Nếu đã xác định rằng chết cũng không được, thì vẫn nên hảo hảo sống tốt một chút.

Nhã Nhạc từ trước đến nay, luôn là người biết hưởng thụ.

Dĩ nhiên, Nhã Nhạc chính là lo bò trắng răng thôi.

Xe ngựa chậm rãi xuyên qua thông đạo hắc ám đầy cơ quan mà không một chút xây xát.

Rốt cuộc nhìn đến...

Không, lấy đầu ra ánh sáng, phía trước vẫn là một mảnh sâm lâm âm u ẩm ướt, sương mù trắng xóa lượn lờ nơi nơi.

Tương Kiến Hoan ghìm ngựa, cầm hành lý, ôm lên cục tròn tròn tên Nhã Nhạc mang ra ngoài.

Nhã Nhạc nhìn lướt qua sâm lâm cùng thác nước cạnh động khẩu.

Không thấy gì cả. =_ =

Nàng chớp chớp mắt hỏi: “Chúng ta sẽ sống ở đây sao?”

Tương thần y phúc hắc liếc mắt xem thường, nói: “Gi? U Minh Cốc sao? Nơi này đâu đâu cũng có độ trùng, nơi nơi đều trải sương độ. Người xác định muốn sống ở đây sao?”

Nhã Nhạc: =_ = Thế nên ta mới hỏi chúng ta sống ở chỗ nào a.

Mặt Nhã Nhạc dần thối như một cái bánh bao chiều. Tương Kiến Hoan buồn cười xoa đầu Nhã Nhạc, không trên nàng nữa, nói: “Chúng ta không sống ở U Minh Cốc, sống trên Dương đỉnh kia cơ.”

Sau đó Tương thần y chỉ tay lên trên. Nhã Nhạc nhìn theo tay chỉ, hướng lên trên thác nước...

Ngọn núi trước mắt sừng sững như Thái Sơn, mây mù lượn lờ, không nhìn thấy đỉnh. Giữa mây mù đổ xuống một dòng thác trắng xóa mà mãnh liệt.

Quả thật chính là:

“Phi lưu trực há tam thiên xích Nghi thị ngân hà lạc cửu thiên.” Nhã Nhạc: =_ = Leo lên bằng mắt à?

Dường như đoán được ý của Nhã Nhạc, Tương Kiến Hoan chỉ cười cười, ôm chặt Nhã Nhạc, cầm chắc hành lý, dưới chân phát lực, bay lên núi.

Sau đó? Sau đó chính là sự xuất hiện đồng thời của 2 hiện tượng khoa học và phản khoa học.

Trong cái thế giới đầy YY hủ bại đến nỗi có thể viết thành vài quyển tiểu thuyết h văn np cầu huyết lâm đầu như thế này, để chiều lòng chúng fan đông đảo của Kim Dung, Cổ Long và Bộ Phi Yên; để thỏa mãn ước mơ tự do bay lượn của con người từ xưa tới nay do không đủ khả năng và tàu lượn cá nhân thì được bán với giá cắt cổ; hạo thiên lão gia đã quyết định mở ra bàn tay vàng, sáng tạo hệ thống định nghĩa võ công và thêm vào hệ thống phân cấp nội công giang hồ tính theo năm.

Tương Kiến Hoan luyện võ công, theo thuật ngữ khoa học chính là khí công và võ thuật kết hợp. Hơn nữa, hắn còn luyện đến nghịch thiên, đập bỏ lực hấp dẫn, đá bay thuyết phân tử chất khí và lực cản không khí. Chính hắn tạo ra hiện tượng phản khoa học.

Bất quá, Nhã Nhạc lại không biết võ công. Mà hiện tại nàng chỉ là một tiểu hài 5 tuổi đang bị tương nặng. Đương nhiên, Nhã Nhạc sẽ gặp phải hiện tượng khoa học.

Người nói, nếu khoa học và phản khoa học hỗn cùng một chỗ, chúng sẽ thành cái dạng gì a?

Nhã Nhạc cảm thấy da mặt mình như bị kéo lại về phía sau, không buồn cười mà miệng ngoác đến tận mang tai, cảm giác như máu từ đại não dồn hết xuống dưới chân, cát bụi bay hết vào mắt, mũi, miệng...

Nhã Nhạc oán giận lão thiên gia bất công, phỉ nhổ phim kiếm hiệp tình cảm, phỉ nhổ tất cả các truyện ngôn tình có phân cảnh nam chủ ôm nữ chủ khinh công đầy lãng mạn.

Các người biết thế nào là áp suất không khí giảm đột ngột trong cơ thể có thể làm vỡ động mạch máu sao? Biết thế nào là lực cản không khí khiến một viên đạn siêu nhỏ bắn ra với vận tốc 300 m/s chỉ bay được trong khoảng 1000 mét không hơn sao? Cái gì gọi là bí dực song phi? Tức là trước khi muốn cùng bay [song phi], các người đều phải biết võ công cái đã [bí dực].

Bất chợt nhận ra, khinh công của nhân vật trong game kiếm hiệp nhập vai là thứ đáng mơ ước biết nhường nào...

Thảo nào mà game có nhân vật khinh công càng đẹp, càng thật, càng đỉnh thì game đó càng ăn khách.

Võ Lâm Truyền Kỳ 3D chính là một ví dụ điển hình, nhân vật bay như chim ấy, nhìn sướng cả mắt.

Vân sơn, thực chất là một dãy núi đá nhỏ dạng lòng chảo, trên là cuộn cuộn mây mù, bên trong là U Minh Cốc quanh năm u ám, hiểm hoi ánh nắng mặt trời.

Địa hình Vân Sơn vô cùng hiểm trở, vách đá dựng đứng, đỉnh núi thông thiên, từ bên ngoài vốn không thể leo hay bay lên vì không có điểm tựa trợ lực.

Có thể nói, con đường đi từ U Minh Cốc của Tương Kiến Hoan lão thần y chính là con đường duy nhất để lên đến Dương đỉnh, một trong hai đỉnh núi cao nhất dãy Vân Sơn.

Tương Kiến Hoan đạp lên ngọn cây cao nhất của U Minh Cốc rồi lao vào một cửa động giữa lưng chừng núi. Hang động này có dạng xoắn tròn ốc chạy một vòng quanh dãy Vân Sơn, cửa động bên ngoài chính là Dương đỉnh.

Bất quá, việc cũng không đơn giản như vậy. Tương Kiến Hoan không giảm tốc độ, chạy như bay trong hang. Hắn chạy qua một ao độc xà, bay qua một đầm bò cạp,... vượt qua ngũ độc của Tây Vực, lại đến cổ độc của Miêu Cương.

Đến khi Tương thần y đặt chân lên Dương đỉnh, nửa cái mạng của Nhã Nhạc giờ chỉ còn lại có một phần tư. Nàng gắng gượng dụi dụi, hé nửa con mắt ra nhìn Tương Kiến Hoan.

Ngũ quan yêu dị, tóc trắng thướt tha, quần áo chỉnh tề, khí tức thanh thần.

Wây-sờ-ma?!! Nhã Nhạc phẫn nộ. Nhưng thể lực chỉ cho phép nàng bày ra bộ dáng con mèo bệnh, không chút lực uy hiếp cùng sát thương trừng mắt nhìn Tương lão.

[Nhã Nhạc *trừng mắt*: Tác giả ngược đãi trẻ con. =_=_; Mỗ tác giả: Người không thấy ta viết rất thật à? ;v ~ ♪Nhã Nhạc: Thật đến nỗi người người khó sống a -_-]

Tương Kiến Hoan trực tiếp bỏ qua đôi mắt to ngập nước của Nhã Nhạc [Nhã Nhạc: clgt? =_=_; Mỗ tác giả: Cát bụi bay vào thì phải có nước mắt chảy ra rửa mắt chứ →...→ phản ứng bình thường thôi], bẻ nàng xuyên qua mây mù tiến về phía mấy gian nhà tranh đơn sơ của hắn trên Dương đỉnh.

Dương đỉnh giống như một cao nguyên diện tích nhỏ, bề mặt vô cùng bằng phẳng, không cây cối, không đá tảng, chỉ có cỏ dại mọc tràn lan, ở giữa là mấy gian nhà của Tương lão trơ trọi nằm.

Tuyết liên đâu? Nhân sâm đâu? Cỏ cây đâu? Hoa lá đâu? Tắm nước dũ dội đâu? Dòng suối chảy róc rách đâu? Cuộc sống hòa nhập với thiên nhiên tươi đẹp đâu?

Đáp án: KHÔNG CÓ.

Nhã Nhạc cực độ hụt hẫng, ỉu xiu như quả hồng khô.

Nàng giờ đây đã sâu sắc phân biệt được.

Sống trong rừng núi là sống thế nào? Là sống hòa nhập với thiên nhiên, ngày ngày còn phải đề phòng thú dữ. Cuộc sống vô cùng nhộn nhịp. Sống trên đỉnh núi là sống thế nào? Là ngày ngày không phải đề phòng thú dữ, vì vốn dĩ đã không có cái gì cả. Cuộc sống chắc chắn buồn chán muốn chết.

Thảo nào Trương Tam Phong năm đó dù bằng hữu chết hết, bỏ xuống báo thù cũng phải đợi đến lúc già khảm già khú, tóc đen không còn một sợi mới vác xác lên cái nơi chỉ có mây, đất và cỏ dại như thế này để luyện võ đến hết đời.

Nhã Nhạc có một tính xấu, đó là thích suy bụng ta ra bụng người dù đôi khi phán rất chuẩn.

Trên cái đỉnh núi bằng phẳng thênh thang này chỉ độc lập vài gian nhà tranh của Tương lão. Xung quanh nhà có dựng hàng rào tre, trước sân còn có hai bãi đất dùng để trồng rau nuôi gà, đằng sau là một vườn cây ăn quả và một cái ao nhỏ thả cá.

Đủ dân dã!!!

Nhã Nhạc hé nửa con mắt đánh giá Tương thần y. Quét lên quét xuống cũng không thể tưởng tượng được con người này có thể làm những việc như thế.

Nàng mừng tượng cảnh Tương mỹ nam buộc tóc gọn gàng, xắn tay áo, xông vào bắt gà cắt tiết mà không khỏi rùng mình.

Phải biết rằng trên đời này có những người sinh ra đã một thân quý khí, vốn không phù hợp với việc nhà gần gũi, dân dã. Tuyệt đại đa số bọn họ đều không thích làm việc nhà, dù bọn họ có nguyên ý làm, cũng không ai nhấn tâm để bọn họ làm. Vì thương hoa tiếc ngọc, vốn chính là tâm lý chung của toàn thể nhân loại. Nếu người không biết thương hoa tiếc ngọc, ngoại trừ việc người có đầy rẫy hoa ngọc đeo quanh người nên phiền muộn chết, thì người chính là kẻ biến thái hoặc là thằng điên.

Quả nhiên, Tương mỹ nam bế Nhã Nhạc đứng trước sân, gọi: “A Đại, A Nhị, A Tam, Tiểu Tứ, Tiểu Ngũ, sư phụ về rồi.”

Nhã Nhạc dù biết chắc chắn sẽ có người ở cùng nhưng cũng không tránh khỏi kinh ngạc, Tương thần y có nhiều đồ đệ thế sao?

Một loạt tiếng động mãnh liệt và tiếng kêu gào của dã thú vang lên từ trong nhà khiến Nhã Nhạc rùng mình.

Bốn động vật từ trong mấy gian nhà chạy ra sân theo thứ tự có trước có sau, đầu tiên là một con gấu đen; tiếp đến là hai con khỉ lớn; cuối cùng là một tiểu bạch hổ thân to bằng Nhã Nhạc ngậm một cái chậu lớn chạy ra. Có tiếng chim trên đỉnh đầu, Nhã Nhạc ngẩng mặt, đập vào mắt là một con đại bàng nhỏ thân dài 3 thước đang sải cánh bay lượn trên bầu trời. Nhã Nhạc: Nga, phải sửa lại, Dương đỉnh chính là có dã thú __=__...

Tương Kiến Hoan thả Nhã Nhạc xuống, đưa cho nàng tay nải giờ đã nặng thêm gấp mấy lần. Nhã Nhạc tò mò lục lọi xem bên trong Tương lão nhét cái gì.

Một lúc sau, đại bàng hạ cánh. Tương Kiến Hoan hắng giọng giới thiệu: “A Đại, A Nhị, A Tam, Tiểu Tứ, Tiểu Ngũ, đây là đồ đệ mới nhận của ta, cứ gọi nó là Tiểu Lục.”

Nhã Nhạc: Động vật biết nói tiếng người sao? __— Mà ta khi nào thì kêu Tiểu Lục?

Tương thần y lại tiếp tục theo thứ tự giới thiệu từng con vật: “Tiểu Lục, đây là A Đại, chuyên chức bảo vệ Dương đỉnh.” Hắn chỉ vào con gấu đen. Nhã Nhạc chớp chớp mắt nói “Xin chào” rồi lúi húi mật to dùng thơm nức từ trong tay nải ra đưa cho gấu đen, lòng thầm cảm động, Tương lão là giúp nàng tranh thủ hảo cảm a. Gấu đen A Đại một tay cầm lấy hũ mật, một tay vỗ đầu Nhã Nhạc tỏ vẻ biết ơn. Tay gấu vỗ đầu như trời giáng khiến Nhã Nhạc choáng váng một phen. Nếu không có Tương lão đứng đằng sau vừa đỡ vừa truyền nội lực điều tức cho thì đảm bảo Nhã Nhạc đã ngã từ lâu rồi.

Tương thần y tiếp tục giới thiệu: “Đây là A Nhị và em trai A Tam, thuộc loài A Đột, rất giỏi trừ nghê.” Rồi hắn chỉ vào hai A Đột ngoại hình y đúc trừ màu mắt, con mắt đỏ trước, mắt vàng sau. Nhã Nhạc chớp mắt tò mò hỏi: “A Đột là gì nha?” Chẳng lẽ là loài A Đột trong truyện “Bảo bối” của Neleta?

Hai con A Đột trước mắt vừa giống người, vừa giống như khỉ. Hai hốc mắt nó nhô ra, miệng kéo đến bên tai, răng nanh sắc bén. Đôi tai góc cạnh, tai so với người lớn hơn một chút. Móng vuốt linh hoạt vừa nhọn vừa dài, phiếm độc quang. Trên người nó mọc lớp da lông kim sắc, trên lưng vây quanh khối bố che khuất hạ thân. Chân giống chân người, chỉ hơi nhỏ hơn.

Này, có khi nào là loài này không nhỉ?

Tương Kiến Hoan lục trong tay áo ra mấy con độc xà lúc trước thuận tay bắt từ xà oa, ném cho hai A Đột. Hai A Đột cầm độc xà liền bóp chết, quay ra gật gật đầu với Tương thần y tỏ vẻ cảm ơn rồi ăn sống trước mặt Nhã Nhạc.

Nhã Nhạc thộn mặt, mặc cho máu độc xà bắn lên khuôn mặt và quần áo. Tương Kiến Hoan rút khăn tay nhẹ nhàng lau mặt cho Nhã Nhạc, giảng giải: “Đừng thấy ngoại hình của chúng như vậy mà sợ hãi. A Đột tính tình tàn bạo, có thù tất báo, thủ đoạn tàn nhẫn, đó cũng là do con người luôn tìm giết bọn họ hoặc là bắt bọn họ đi bán tiền. A Đột dù tàn bạo nhưng thông minh hơn cả con người, sống có tình có nghĩa. A

Đột thích ăn độc vật, càng độc càng thích ăn. Trước kia bọn hần sống trong U Minh Cốc, ta mang họ lên đây giúp ta trông coi việc nhà.”Nhã Nhạc: Chuẩn cmnr —

Nhã Nhạc không phải kẻ có thành kiến với cái xấu, hơn nữa giao lưu giữa mọi người là phải phụ thuộc vào nhân cách. Nàng từng đọc qua về A Đột trong một quyển tiểu thuyết đam mỹ. Bọn chúng rất tốt, chỉ cần đối xử với chúng như con người, chúng liền coi ta là bằng hữu mà bảo vệ.

Nhã Nhạc liền quay ra gật gật đầu với 2 A Đột, nói “Xin chào”. Hai A Đột rất lịch sự, cũng gật đầu theo.

Một lớn một nhỏ di chuyển đến trước mặt ngạo kiều tiểu đại bàng và bán manh tiểu hổ. Tương lão làm tròn chức trách của một hướng dẫn viên tham quan vườn bách thú, tiếp tục giới thiệu: “Nha đầu, đây là đại bàng Tiểu Tứ và bạch hổ Tiểu Ngũ.” Nhã Nhạc biết điều đồ hết thịt trong tay nài ra chậu đặt trước mặt chúng.

Tiểu Tứ ngạo kiều cấp miếng thịt lớn nhất rồi bay lên nóc nhà ăn, không thèm liếc mắt một cái đến hai người.

Tiểu Ngũ bán manh chạy một vòng quanh chậu rồi lẩn đùng ngã ngửa, khoe cái bụng toàn lông tơ mượt mà. Tương lão lấy từ trong tay áo ra một chiếc lược ngà, đưa cho Nhã Nhạc, nháy nháy mắt. Nhã Nhạc hiểu ý, cầm lược, chải lông cho Tiểu Ngũ.

Người hỏi vì sao Nhã Nhạc không sợ sao? Kiếp trước bang chủ Hồng Long bang cũng nuôi một lão hổ nhưng thiếu thời gian chăm sóc, liền giao nó cho Tần Lam Hy và Nhã Nhạc. Tần Lam Hy sống chết không dám đến gần, chính Nhã Nhạc ngày ngày lượn qua nhà bang chủ chăm sóc nó chứ ai.

Nhắc đến Tiểu Hoa, nàng lại nhớ đến cuộc sống kiếp trước. Không dám nói đến hạnh phúc bình yên, nhưng cũng là cả một kiếp người lên voi xuống chó. Không nói đến tình duyên, cũng gặp được những người quan trọng trong cuộc đời.

Không như hiện tại, thế giới của nàng chỉ có Tương Kiến Hoan và Bạch Dật Quân. Bạch Dật Quân chính là nam chủ, bám theo hần khác gì quăng mình cho cá mập. Còn Tương Kiến Hoan lại là sư phụ của tên tiểu thần y kia, tâm tư hần Nhã Nhạc dò không tới.

Chậc, đến đâu thì đến thôi

12. Chương 12: Thi Cốt Độc - Lạc Tồn Cốt

Thanh minh

Tiết trời ẩm áp, không khí trong lành. Nhã Nhạc quỳ lạy trước ngôi mộ ngày ngày được A Đại phát quang cổ đại, A Tam dọn dẹp sạch sẽ của ba người Tần gia, bao gồm cả Tần Nhạc. Không cầu xin, không hứa hẹn, chỉ đơn thuần là quỳ lạy nửa buổi sáng.

Dập đầu 9 cái xong, Nhã Nhạc lão đảo đứng thẳng dậy, xoa nắn chân tay, bắt đầu bài tập thể dục hàng ngày rèn luyện gân cốt.

Một năm trôi qua, hai vết thương đã lành lại từ lâu, để lại vết sẹo hình chữ X trên lưng của Nhã Nhạc, nhìn mà gai mắt. Một năm này, nếu không kể đến những cơn đau đốn khi độc tính phát tác, cuộc sống của Nhã Nhạc có thể coi là bình yên tĩnh lặng, hơn cả những ngày tháng sống trong cô nhi viện ở kiếp trước.

Một năm của Nhã Nhạc trôi qua theo thời gian biểu tính theo ngày:

Buổi sáng: Ngủ dậy, Tập thể dục, Ăn sáng, Uống thuốc độc.

Buổi trưa: Ăn trưa, Ngủ trưa + Chịu đựng độc tính phát tác

Buổi chiều: Uống thuốc giải

Buổi tối: Ăn cơm, Tắm thuốc, Tương lão châm cứu đả thông kinh mạch.

Không điện đóm, không internet, không smartphone, không TV, không laptop, không máy ảnh, không máy giặt, ... rồi bất lợi đủ điều như giặt quần áo mà không có bột giặt. Nói thẳng ra, chính là vừa buồn chán vừa khó chịu muốn chết ==.

Giống như sống trong thành phố suốt ngày hít bụi, thỉnh thoảng có thời gian ta lại muốn đi du lịch ở nông thôn, lên núi hoặc ra biển. Nhưng phải sống ở nông thôn mới biết nông thôn lắm ruồi, phải sống gần biển mới biết mùi hải sản chết thối, phải sống trong núi mới biết trên núi lắm muỗi, lắm đĩa, lắm côn trùng,...

Xuyên không, ngoài cái không khí trong lành không khói bụi cùng cảnh sắc thiên nhiên mang tính nguyên sơ còn có một chút phong vị ra, chính là cái gì cần cho một người hiện đại đều thiếu. May mắn thay, cuộc sống trên Dương đỉnh cũng chưa đến mức như Robinhood ngoài đảo hoang, mà Nhã Nhạc ỷ tuổi nhỏ lại hay nằm liệt giường do độc phát nên không cần làm việc nhà, không cần giặt quần áo. Nàng cũng không muốn làm và xác định sẽ không bao giờ làm.

Ai bảo nàng hai kiếp đều chưa từng động đến cái chổi hay cái chảo bao giờ đâu.

Nhã Nhạc thừa nhận, đó cũng là một trong những lý do vì sao Nhã Nhạc sống chết không muốn làm tì nữ hay nha hoàn gì đó cho Bạch Dật Quân. Kiểu như nàng mà làm tạp vụ chắc sớm ngày bị đuổi quá, Nhã Nhạc tặc lưỡi.

Hôm nay, mây trên Dương đỉnh cũng được dịp tản bớt, hiếm khi có thể lơ mơ nhìn qua Âm đỉnh bên cạnh.

Thật ra, Âm và Dương đỉnh, hai đỉnh núi cao nhất Vân sơn, cách nhau cũng không xa, ở giữa còn có một cây cầu treo để tiện đi lại. Nếu như không có mây mù, với thị lực của Nhã Nhạc, hẳn có thể nhìn đến Âm đỉnh không sót một góc nhách nào.

Tại sao Nhã Nhạc chỉ có thể nhìn đến? Bởi vì Tương Kiến Hoan không cho phép nàng đi qua Âm đỉnh bên kia. Hẳn viện lý do cầu treo đã lâu rồi, nhờ đứt ra đấy, rơi xuống vực thì ai cứu?

Nhã Nhạc phỉ nhổ, hàng ngày nàng mắt nhắm mắt mở đều thấy hẳn đi qua đi lại trên cầu treo, mỗi ba tháng lại tu sửa cầu treo một lần. Nghĩ bằng đầu gối cũng biết nơi đó có ái nhân của Tương lão, Nhã Nhạc chỉ chưa đoán được là ai thôi. Mà giả tốt bụng làm gì cơ chứ, định lừa trẻ con 5 tuổi à? Nói trắng ra nàng mà chết hẳn sẽ mất không tất cả số độc, được quý hiếm đã bỏ bụng nàng trong suốt thời gian qua cùng vật dẫn giải độc cho ái nhân của hẳn mà thôi.

Vả lại, Tương Kiến Hoan nói hẳn sống ở Dương đỉnh. Thế mà ngoại trừ lúc đưa độc, giải độc và châm cứu cho Nhã Nhạc ra hẳn lại chạy sang Âm đỉnh, ăn uống, vệ sinh ở đó luôn, mặc kệ Nhã Nhạc cùng ăn, cùng chơi với A Đại, A Nhị, A Tam, Tiểu Tứ và Tiểu Ngũ.

Cả năm không nói chuyện với nhau đến 10 câu. Tuy cùng là con người, thuận lợi giao tiếp nhưng nàng với 5 con vật so với Tương lão còn muốn thân cận hơn.

Thế mới nói, cùng giống loài là một chuyện, hợp tính nói chuyện với nhau được hay không lại là chuyện khác.

Mà tiếp xúc lâu, nàng phát hiện hình như A Đại, A Nhị, A Tam, Tiểu Tứ và Tiểu Ngũ cũng hiểu chút chút tiếng người, nàng lại càng chơi thân với chúng.

Có bóng người thấp thoáng phía cầu treo, Nhã Nhạc nheo mắt nhìn lại. Không cần nghĩ cũng biết đó là Tương lão, hẳn luôn ngủ qua đêm tại Âm đỉnh, chỉ khi nào tới đưa thuốc cho nàng, hẳn mới vác xác trở lại thôi.

Người tới đúng là Tương Kiến Hoan, hẳn ném cho Nhã Nhạc một lọ sứ nhỏ màu ngọc bích.

Nhã Nhạc mở ra ngửi thử, không mùi. Đồ độc vào miệng, không vị. Độc trôi xuống dạ dày cũng không thấy hiện tượng gì. Nhã Nhạc đoán đây là độc phát tán chậm, liền theo A Tam vào nhà ăn cơm trưa. Bỏ lại Tương Kiến Hoan giữa làn mây mỏng lượn lờ, khuôn mặt tuần mĩ yêu dị tựa thiên tiên giờ đây tràn đầy vẻ phức tạp. Cũng chỉ được một lúc, Tương Y Tiên phát tay áo rộng thùng thình, lặng lẽ quay về Âm đỉnh.

Từ khoảnh khắc Nhã Nhạc không suy nghĩ mà uống lọ thuốc kia, mọi chuyện đã không thể cứu vãn được nữa.

Như mọi ngày, Nhã Nhạc vui vẻ ăn cơm trưa với A Đại, A Nhị, A Tam, Tiểu Tứ và Tiểu Ngũ. Trên thực tế, nếu bình thường sẽ chẳng bao giờ xuất hiện tràng cảnh một con người và năm con dã thú ngồi cùng bàn với nhau để ăn cả. Thế nên, trong nhà ăn của gia đình nhỏ kì lạ này đã kê một cái bàn đặc biệt dài bằng gỗ thông thô sơ.

Một đầu bàn là Nhã Nhạc với một bát cơm nhỏ, một đĩa rau luộc, một bát canh cá và một bát thịt gà rang, bên cạnh còn đặt một quả chuối to, vàng ươm ngon mắt.

Nhã Nhạc dù đã sống trong cảnh xa hoa 17 năm liền ở kiếp trước nhưng nàng cũng khắc sâu vào trí nhớ những ngày tháng khổ khó còn tại cô nhi viện, đem dài ngộ một năm này so ra, lại xét thấy hoàn cảnh cư trú, Nhã Nhạc được A Nhị nấu ăn cho thế này là rất tốt rồi.

Nhã Nhạc không hổ là đại biểu cho loại người biết thích nghi với hoàn cảnh xung quanh, lên được voi xuống được chó, sống xa hoa thì có phong thái cao quý mà sống nghèo túng thì chịu được khổ đau.

Một đầu khác là A Nhị và A Tam. Bọn chúng không thích ăn cơm hay hoa quả mà thích ăn sống độc vật. Một năm này, vì đáp ứng chiếu cố Tiểu Lục mà Tương Kiến Hoan đã cho phép bọn chúng được tự do bắt độc vật về ăn mỗi ngày, tuy có chừng mực. Thế nên một năm nay, mỗi buổi sáng, một trong số chúng lại đến Long động bắt độc vật về để trưa và tối ăn.

Không phải bọn chúng không thích ngồi gần Nhã Nhạc, chúng còn rất quý nha đầu hiểu chuyện này ấy chứ, chỉ là khi ăn sống độc vật không muốn máu bắn vào mặt nàng mà thôi.

Ở giữa bàn là A Đại lúc nào cũng giữ khư khư hũ mật mà cực kì dè dặt nuôi tiết ăn; Tiểu Tứ ngạo kiều với thân đại bàng oai dũng cao 5 thước; lão hổ Tiểu Ngũ thích trang bán manh và được chải lông cùng một con hươu nằm chết trên bàn, máu còn nóng hổi.

Người hỏi tại sao ba con này sẵn được hươu sao? Dị khác sẽ giải thích.

Lại nói tiếp, Nhã Nhạc vừa mới vui vẻ ăn được mấy thìa cơm, cơn đau dạ dày bất ngờ ập đến khiến nàng đánh rơi thìa cơm cá chưa kịp đưa vào miệng. Độc chất hôm nay khác hẳn những chất độc Nhã Nhạc đã từng uống trong vòng một năm qua. Lục phủ ngũ tạng như bị ai đó hung hăng xé rách, đau đến không còn sức rên ra tiếng. Mặt Nhã Nhạc trắng bệch dọa người, mồ hôi lạnh toát ra như suối. Thân thể co rút đau đớn, Nhã Nhạc ngã xuống đất, hồng học thở dốc.

Mất chuyển một vòng, Nhã Nhạc quyết định chọn giải pháp bất tỉnh giảm đau nhanh chóng lại hiệu quả. Nghĩ rồi, nàng lăn quay ra ngất xỉu.

Đỉnh chính lại, Nhã Nhạc tuyệt đối không phải loại nữ nhân đau một chút, sợ một chút liền lăn ra ngất xỉu. Do thân xác và linh hồn không đồng nhất, Nhã Nhạc kiếp trước đã trời sinh lãnh cảm (được cha nuôi khen lấy khen để vì có thể chất chịu đòn, kỹ tài võ thuật trên phương diện vật lý sát thương ngoại), giờ lại càng vô cảm, thiên tài chịu đau.

Như một năm trước bị chém 2 lần, Nhã Nhạc cũng là vì bị mất máu quá nhiều với thân thể nhỏ yếu không chịu nổi công kích mới bất tỉnh nhân sự, tuyệt đối không phải vì quá đau. Mà suốt một năm qua, đây cũng là lần đầu tiên nàng gặp phải loại độc có sức hủy hoại lớn như vậy, khiến thân thể đau đớn như vậy.

Có vẻ như Tương lão không còn kiên nhẫn nữa rồi.

Giống như một năm trước, sau khi ngất xỉu, Nhã Nhạc lại cảm thấy linh hồn lâng lâng, nhẹ bẫng. Mở mắt ra, nàng đã đang theo đoàn u linh bước trên con đường âm u nở đầy hoa bỉ ngạn.

Mắt thấy bản thân sắp bước qua cánh cổng oai linh hùng dũng, tiến vào Âm Ti, Nhã Nhạc bị một nam hài tử chặn lại. Đó là một u linh nam hài tầm 12, 13 tuổi, khôi ngô tuấn tú. Y cất giọng thanh nhã non nớt, có điểm bề trên, lạnh lùng nói: “Người có muốn chết cũng không được phép dất muội muội ta theo.”

Nhã Nhạc: Muội người là đứa nào? =...=

Trong tay bất chợt xuất hiện một vật thể nho nhỏ, ấm áp, non mịn, mượt mà.

Nhã Nhạc rùng mình quay ra, quả thật, nàng đang nắm tay một u linh nữ hài khoảng 4, 5 tuổi, thân thể gầy nhỏ, da dẻ thủy nộn trắng nõn, mặt như được điêu khắc tinh xảo, mắt phượng khép hờ đắm nước long lanh. Lớn lên chắc chắn sẽ thành đại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, nghiêng thùng đổ nước.

Tiểu mỹ nhân cũng nhìn Nhã Nhạc, cười đến thiên chân vô tà. Ân, có điểm khờ dại, còn có nòng đậm ỷ lại cùng tin tưởng.

Nhã Nhạc làm sao có thể quên được khuôn mặt của thân xác mình nhập vào, khuôn mặt của Tiểu Hi cơ chứ?

Nhã Nhạc đỏ hồng khoe mắt.

Hóa ra, bản thân không phải độc lai độc vãng, không phải cô độc một mình, mà vĩnh viễn, luôn có Tiểu Hi kề cạnh.

Là bản thân tự ý xuyên về, mà nàng ấy, không những không oán trách bản thân chiếm lấy thân thể, còn tự nguyện giao phó, nắm tay bản thân muốn đi hết cả đời.

“Tiểu Hi, là ta không tốt. Thật xấu hổ, là ta không có ý chí, liên lụy đến muội.” Nhã Nhạc thì thầm nói với nữ linh, trong mắt phát ra nòng đậm ôn nhu cùng âm áp.

Nhã Nhạc quay sang u linh nam hài, bản thân kiếp trước, gật đầu một cái, rồi nắm chặt tay nhỏ nhắn của Tần Lam Hi, xuyên qua biển u linh, chạy về nơi có ánh sáng. Đối với bản thân kiếp trước, Nhã Nhạc không cần phải hứa hẹn, nàng biết, chỉ có hành động mới là lời khẳng định đáng tin nhất.

Nếu đời này nàng không cô độc, nếu đời này nàng mang theo cả Tiểu Hi, vậy thì quân chi đầy tính đe dọa pháo hôi nam nữ chủ, quân chi kiếp số khó khăn chật vật, nàng sẽ cùng Tiểu Hi trả thù cho người Tần gia, ngắm tận thiên hạ mỹ cảnh, sống đến tận số, đến hết đời.

Hôn mê 2 ngày 2 đêm, Nhã Nhạc rốt cuộc tỉnh lại. Nhìn sắc trời qua khung cửa sổ, có lẽ A Nhị đang nấu cơm, A Tam đang quét dọn nhà cửa, còn A Đại, Tiểu Tứ và Tiểu Ngũ đang đi săn. Mà Tương Kiến Hoan... đại khái hẳn là đang chờ mình đi? Nhã Nhạc đậm cười.

Dụi mắt, xoa mặt cho tỉnh ngủ, Nhã Nhạc cào cào mấy cái lên tóc cho đỡ nhếch nhác, rồi lột cái thân tương đối mệt mỏi rồi do nằm liệt giường lâu ngày của nàng ra ngoài.

Đứng trong sân nhà, nhìn về phía cầu treo, đã thấy Tương Kiến Hoan đứng ở đó. Hắn đối mặt với Âm đỉnh, quay lưng lại với nàng, mây mù vờn quanh thân, tỏa ra khí chất thiên nhân bất phàm giữa cảnh núi non hùng vĩ.

Sơn phong tùy ý thổi tung mái tóc bạc, mềm mại liêu nhân. Tay áo dài rộng đón gió, như cánh bướm trắng phấp phồng, như tiên hạc chực bay về Tây Thiên...

Ách, so sánh có điểm kì quái, đã lệch khỏi quỹ đạo ngại ca ban đầu *_*

Khụ khụ, nói chung, vẻ đẹp của Tương Kiến Hoan có tả bao nhiêu cũng chưa thấy hết, có nhìn bao nhiêu cũng vẫn thấy đẹp. +_+

Nhã Nhạc lại tiếp tục lột cái thân tàn ma dại đến đứng cạnh Tương Y Tiên, cùng nhìn về phía Âm đỉnh.

Quả nhiên là sau Thanh Minh thì trời quang mây tạnh, mây mù hôm nay cũng ít đi hẳn, có thể thấp thoáng nhìn thấy Âm đỉnh bên kia. Chắc, không khác bên đây là mấy.

Thấy Tương Kiến Hoan không có ý định mở miệng, Nhã Nhạc đành chủ động phá vỡ sự tĩnh lặng quái dị này: “Tương lão, lần này ông ra tay độc quá, suýt chút nữa ta về gặp cha mẹ tổ tông nhà ta rồi.”

Tương lão cũng quay qua, cười nhếch mép, khuôn mặt tiêu tụy không che hết phong thái mị hoặc tiêu sái toát ra từ đôi mắt đào hoa: “Chẳng phải nha đầu ngươi vẫn còn sống sờ sờ đấy sao? Thi Cốt Độc đó, người trúng độc không phải ai Y Tiên ta cũng cứu được đâu, phải có máu và dịch cơ thể (đái khải là môi trường trong) phù hợp. Người được cứu thì trở thành độc nhân, từng giọt máu đều là kịch độc. Mà kẻ không cứu được thì sẽ từ từ thối rửa lục phủ ngũ tạng và cơ thể, cuối cùng trở thành một bãi nước. Người

là may mắn lắm đấy, từ nay trở thành độc nhân, bách độc bất xâm, vạn được miễn kháng, một giọt máu cũng đủ giết người..”

... -_- Nhã Nhạc rốt cuộc biết vì sao bản thân vô duyên kiếp này...Lão già này, xuống tay quá độc!

Nhã Nhạc tức giận, liếc mắt nhìn qua Âm đỉnh, cười lạnh: “Hừ, nhìn Tương lão ông nóng vội như vậy. Xem ra, người kia sắp không trụ nổi nữa rồi nhỉ? Kia... nếu không có ta làm vật dẫn, ái nhân của ông hẳn là sống không nổi đi?” Sau đó hất cằm trợn mắt về phía Âm đỉnh, một bộ chua ngoa đại tiểu thư. Nàng muốn xem Tương Y Tiên này bộ dáng bất khả tư nghị là như thế nào.

Ngoài ý muốn, Tương Kiến Hoan lại nở một nụ cười yếu ớt, lộ vẻ tiều tụy và bất lực: “Đúng là không gì có thể qua nổi mắt ngươi. Chi bằng... chúng ta hãy làm một lần hợp tác nữa nhé.” Rồi hắn lấy từ trong tay áo ra một chiếc hộp nhỏ bằng bạch ngọc được điêu khắc tinh xảo, đưa cho Nhã Nhạc. Nhã Nhạc mở ra. Bên trong là một con cổ trùng màu trắng đục như màu sữa, mập mạp mũm mĩm, hào hứng bò loạn trong hộp. Nhã Nhạc mạnh dón sập nắp hộp lại. Nàng trời sinh ghét nhất động vật máu lạnh không xương, có ít hơn 2 cái chân hoặc nhiều hơn 4 cái chân. Chúng thật kinh tởm!!!

Rồi Nhã Nhạc khó hiểu đánh mắt nhìn Tương lão, hắn cười nhợt nhạt: “Ngươi đoán ta bao nhiêu tuổi?”

Liên quan sao? =...= Nếu nhìn mặt đoán tuổi, chắc tầm 25, nhưng xét thấy Tương lão đã nuôi tên tiểu thần y từ bé đến năm 14 tuổi mới cho hắn về Giang Nam tiếp quản sản nghiệp gia đình nên chắc tầm 35. Chắc, đường nhan tốt thật.

“70 tuổi.” Nhã Nhạc hùng hồn trả lời. Tự dưng nàng lại muốn trêu chọc Tương Kiến Hoan này. Hắn không già, nàng gọi ‘Tương lão’ chỉ do quen miệng thôi.

Quả nhiên, Tương Y Tiên trố mắt, một bộ khó tin: Trông ta già thế sao? Nhã Nhạc đáp lại bằng một ánh mắt cực kì chắc chắn, dương dương tự đắc.

Sau hắn ngượng ngùng trả lời: ”Khụ, quả thật, ta năm nay tròn 69 tuổi. Nhưng chưa đến 70 a >_

13. Chương 13: Phú Hộ Giang Nam

Nhã Nhạc mím môi, cúi gằm mặt, nắm chặt nắm tay như muốn khảm móng vào chiếc hộp bạch ngọc. Hít một hơi sâu, nàng thả lỏng tay ra rồi ngẩng đầu đối diện với Tương Kiến Hoan: “Ta chấp nhận điều kiện. Làm thế nào?”

Tại thời khắc nàng nhất quyết muốn đi theo Tương Kiến Hoan làm được nhân, vốn đã tính đến bước này từ lâu.

Tất cả, đã không thể quay đầu lại nữa.

Tiểu Hi, ta xin lỗi đã hủy hoại thân thể muội đến mức này. Bất quá, người Tàn gia kiếp trước cũng là người nhà của ta. Ta hứa, lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng, sẽ không bao giờ, để thân xác muội phải chịu tổn thương nữa.

“Rất tốt!” Cảm thán một tiếng. Tương Kiến Hoan lập tức điểm huyệt ngũ của Nhã Nhạc, cầm lấy hộp ngọc, ôm nàng bước nhanh qua cầu treo tiến về Âm đỉnh.

Đáy lòng Tương Kiến Hoan thả lỏng rất nhiều, thậm chí còn có phần vui sướng. Hải tử hắn nuôi rờn rã một năm trời cuối cùng cũng chịu thỏa hiệp. Ái Thi Cốt Độc đã qua, Lạc Tồn Cổ sẽ không có vấn đề gì. Ái nhân của hắn, y rốt cuộc đã có cơ hội tỉnh dậy rồi. Không uổng công hắn đã chờ đợi suốt 11 năm mòn mỏi.

Hắn có lỗi với hải tử này. Chỉ vì lần này đột ngộ xảy ra dị biến, nếu không nhanh chóng cho hải tử này uống Thi Cốt Độc, ái nhân hắn, y sợ rằng sẽ không xong. Đúng ra, phải nuôi Tiểu Lục thêm một năm thứ độc nữa mới hẳn mới có thể nắm chắc vài phần thắng trong tay, rằng cơ thể hải tử này có thể đồng hóa được độc tố của Thi Cốt Độc, có thể trở thành vật chủ nuôi Lạc Tồn Cổ.

Như y và hắn, sự phụ còn phải nuôi đến tận 5 năm mới dám cho uống Thi Cốt Độc. Vậy mà quá trình đồng hóa còn dị thường thống khổ. Nhớ đến nỗi đau đớn khi xưa cùng khuôn mặt tím đen của Tiểu Lục lúc mình chạy đến nơi. Hắn biết, hắn nợ hải tử này một mạng, một mạng của ái nhân hắn.

Lại nói, mới một năm đã có thể đồng hóa được độc tố, hài tử này, quả thật chính là kì tích. Kì tích mà ông trời ban cho hắn. Cúi đầu ngẩng nhìn khuôn mặt nho nhỏ tái nhợt đang trầm ngủ trong lòng, tâm can Tương Y Tiên càng cảm động. Thật ra, hắn đã sớm coi hài tử số khổ mà kiên cường, thông tuệ này làm tiểu đồ nhi từ lâu.

Từ nay, chỉ cần Y Tiên hắn còn sống, không cần biết sẽ đắc tội với ai, hắn cũng sẽ tận tâm tận lực giúp nàng trả mỗi huyết hải thâm thù.

Tương Kiến Hoan bế Nhã Nhạc 6 tuổi thẳng tiến vào một nhà gian còn trống trên Âm đình.

Tương Kiến Hoan nhẹ nhàng đặt nàng lên giường, vuốt vuốt tóc mái sang hai bên. Sau, hắn trải bộ 108 cây ngân châm sáng lấp lánh ra cạnh giường, cầm một cây ngân châm lớn và dài nhất, đâm xuống huyết Ấn Đường của Nhã Nhạc. Nhã Nhạc đau đớn khẽ nhíu mày, nhưng vẫn chìm vào mê man.

Một lúc sau, Tương Kiến Hoan rút ngân châm ra, cây ngân châm đã biến đen một nửa. Hắn mở hộp ngọc, đem Lạc Tồn Cổ thả trên trán Nhã Nhạc.

Giống như kiến thấy đường, Lạc Tồn Cổ hào hứng bò qua huyết Ấn Đường, ra sức hút máu đến toàn thân biến đỏ, rồi từ từ, dần dần chui tuột vào Ấn Đường mà Tương Y Tiên mới khơi thông.

Lặng lẽ quan sát, Tương Kiến Hoan nhẹ thở ra một hơi. Lòng bàn tay đã sớm phủ một tầng mồ hôi lạnh.

May mắn cả quá trình không có sai sót, cũng không xảy ra tình trạng không phù hợp mà tự đào thải.

Nhìn lại cây ngân châm đang dần dần han gỉ. Tương Kiến Hoan cũng không khỏi cảm thán Nhã Nhạc đúng là độc nhân trời sinh, thân thể hấp thụ độc cực tốt.

Phải nói, bộ ngân châm này của hắn cũng không phải là loại trân quý thông thường, mà là độc nhất vô nhị, ngàn vàng khó cầu. Năm đó thần rền Tây Vực Tư Không Viễn đích thân đi tìm nguyên liệu trong thiên thạch từ trên trời rơi xuống, đúc trong chín chín tám mươi một ngày tại Hỏa Diệm Sơn quanh năm bốc lửa ngàn ngút, lại lập tức ngâm trong Lãnh Hồ tại Hàn Băng Động bảy bảy bốn mươi chín ngày mới thành phẩm.

Sau Tư Không Viễn lấy bộ ngân châm này làm lễ vật cầu hôn sư phụ hắn - Dược Thần Dương Văn. Sư phụ thấy không quá cần thiết, liền truyền lại cho hắn.

Ba mươi năm trước, hai người này đã dung dăng dung dẻ dắt tay nhau về Tây Vực rồi.

Một trăm linh tám cây ngân châm lớn nhỏ khác nhau, đồng dạng đều cực kì tinh quý, cứng đến nỗi có thể xuyên thủng cả sắt, không độc chất nào có thể làm tan chảy được. Năm đó sư phụ dùng cây ngân châm này đưa Lạc Tồn Cổ vào thân thể hắn và sư huynh, cũng chỉ khiến nó biến đen ở đầu châm, lau đi là sạch, chứ không bị han gỉ như thế này. Xem ra, cây ngân châm này bỏ đi được rồi...

“Cộc cộc cộc!”

“Vào đi.” Dược Tương Kiến Hoan cho phép, một bóng dáng thướt tha đẩy cửa bước vào, đôi mắt to lúng liếng khẽ động, đầy vẻ hứng thú, cất tiếng nói thánh thót như chuông ngân: “Sư thúc, đó là Tiểu Lục sao?”

“Uh, ta vừa mới đưa mẫu cổ Lạc Tồn Cổ vào Ấn Đường của Tiểu Lục, chắc phải hôn mê thêm một ngày một đêm nữa. Vả lại hài tử này đêm nay sẽ sốt cao không ngừng, Tiểu Ca người nhớ chiếu cố cho tốt, qua đêm nay sẽ không còn vấn đề gì nữa, ta đi xem sư huynh.”

“Uh, Tiểu Ca đã biết.”

Tương Kiến Hoan rời khỏi phòng, bóng dáng kia nhẹ nhàng đến bên giường, thương tiếc vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của Nhã Nhạc.

Nhã Nhạc đang trong cơn mê man.

Nàng mơ thấy bản thân đang đứng trong một rạp chiếu phim. Xung quanh là một vùng bóng tối, trước mặt là một cái màn hình 3D lớn chiếu lại bi kịch của Tàng Kiếm sơn trang. Thảm cảnh mà một năm qua, nàng cực lực không muốn nhớ lại.

Nhã Nhạc thấy, từng gia nhân, từng đồ đệ của Tàng Kiếm sơn trang ngã xuống.

Nhã Nhạc xem, Tần Nhạc, bản thân kiếp trước bị trang chủ Tước Trang đâm sát. Nhã Nhạc nhìn, Vu mẫu tuyệt vọng cắn độc tự sát để bảo toàn trinh tiết.

Nhã Nhạc trông, bản thân bị chém đâm đầy máu tươi, Tần phụ liệu chết xông lên, cuối cùng ngã xuống với thân xác không thối da thối thịt nào còn nguyên vẹn.

Nhã Nhạc một lần nữa chết lặng: “Minh chủ vô lâm, Lưu Đường Uy. Phương trượng Thiếu Lâm Tự, pháp danh Ngộ Tịch. Chương môn phái Võ Đang, Trương Phi Hà. Tước trang trang chủ, Lâm Ngạc. Những tên này, người cần phải nhớ.” Một giọng nói trầm bổng cực kì dễ nghe, mang mấy phần tiểu đại nhân, phát ra từ sau lưng Nhã Nhạc.

Nhã Nhạc không cần nghĩ cũng biết đó là ai. Nhưng điều nàng quan tâm bây giờ chính là họ tên của Tước trang trang chủ.

Như đọc được suy nghĩ của Nhã Nhạc, người đằng sau lại nói: “Tước trang là một gia trang giàu có bậc nhất ở Giang Nam. Cực kì nổi tiếng trong giới giang hồ bởi tài huấn luyện bách điều. Điều của Tước trang có thể truyền tin, bám đuôi, tấn công mục tiêu, thậm chí con chim ưng Hải Lạn của Lâm Ngạc chỉ cần ngửi mùi cơ thể còn sót lại trong đồ vật cũng có thể vạn dặm truy tung, vô cùng thông minh, chỉ huy bách điều tấn công mục tiêu có đội hình, đoàn thể. Đại ma đầu Vô Ngã năm đó sa cơ bị vô lâm vây bắt, cũng là nhờ một phần công lao của con chim ưng này. Mà nữ nhi bí mật của hắn... tên là... Lâm Tuyết Nhi.” Giọng nói nhất thời phát ra cừu hận sâu đậm.

Ồi chào! Chắc gia trang này không cần chó đâu nhỉ?!

Mà khoan!!!

“Người nói... Lâm Tuyết Nhi là con của... Tước trang trang chủ?” Nhã Nhạc quay đầu, khó khăn nhắc lại từng chữ.

“Đúng thế, là nàng ta.” Tần Nhạc khẳng định.

Nhã Nhạc choáng váng. Chẳng lẽ vì nàng xuyên vào, nên kịch tình mới thay đổi, làm cho thân thể nữ chủ cường đại hơn?

Không đúng!!! Tần Nhạc nói nàng ta là nữ nhi bí mật của Lâm Ngạc. Mà trong nguyên tác cũng không nói rõ xuất thân của nàng ta, chỉ nói gia đình là một phú hộ ở Giang Nam.

Phú hộ Giang Nam?!!

Đúng thế! Đó là tên mấy chương ngoại truyện Nhã Nhạc chưa kịp đọc!!!

Hóa ra...

Màn hình nhanh chóng chuyển dời đến tương lai đã được chiếu trên Tam Sinh Thạch.

Nhã Nhạc thấy, Tần Lam Hi bị nội môn đệ tử ở Vu Thiên Cung chèn ép, bị kẻ thù của Lâm Tuyết Nhi hủy dung, bị Lâm Tuyết Nhi đoạt đi phượng ngọc bội.

Nàng trông, Tần Lam Hi sinh tình với tiểu thần y Lục Cảnh Mặc, bị hắn kiên quyết từ chối, bị chúng nam chủ khinh bỉ đũa mốc đòi chài mâm sơn.

Nàng nhìn, Tần Lam Hi bị ném vào lũ ăn mày... Ngày Thanh Minh, trước Tần Lam Hi chỉ mộ, Bạch Dật Quân thấp 3 nén hương cho có lệ, rồi quay ra nói với nữ chủ: ‘Ta biết bảo tàng Tần gia ở đâu. Đi thôi.’

Nhã Nhạc xem mà lòng phát lạnh. Đáy mắt ngập tràn lệ khí tàn nhẫn.

Tại sao cố tình Tần Lam Hi lại là nữ phụ kiêm luôn vật hi sinh? Tại sao Tần gia phải bị diệt môn chỉ để nổi bật lên thân thể của nữ chủ? Tại sao cha của nữ chủ và cha của tên mình chủ hợp tác với nhau đồ sát Tàng

Kiểm sơn trang, Tần Lam Hi chết vì bị chúng nam chủ hãm hại, kiếp sau bàn tay lại phải nhuộm máu của cha ruột, phải hi sinh huynh đệ đi giết người?

Và tại sao, lão thiên gia lại cho Nhã Nhạc biết về cái vận mệnh nghiệt ngã này cơ chứ?

Một luồng hơi ấm lặng lẽ len lỏi vào lòng bàn tay, Nhã Nhạc cúi đầu, nữ hài ngẩng mặt nhìn thẳng vào mắt nàng, cười ngây ngô.

Tiểu Hi luôn như thế, gốc đến Nhã Nhạc vừa yêu vừa hận.

Nhã Nhạc nắm chặt bàn tay nhỏ bé, cúi người ôm Tần Lam Hi vào lòng.

Một năm qua, không biết bao nhiêu lần, nàng đã tự hỏi: Nếu là Tiểu Hi, dù thần trí không minh mẫn cũng sống vô lo vô nghĩ dưới sự che chở của Bạch Dật Quân, có đáng vì bản thân Nhã Nhạc mà trầm luân trong lửa hận, trả giá đại giới hay không?

Giờ xem ra, đáng lắm!

Không chỉ đáng vì Nhã Nhạc, còn đáng vì những người Tần gia đã chết trong oan uổng, bị đưa đi Uổng Tử Thành, khó lòng siêu thoát.

Nếu như nhân quả ba đời, là kiếp trước bị người giết, nên kiếp này phải đi giết người, nghiệt ngã như thế, đau khổ như thế, vậy thì Nhã Nhạc cũng chẳng cần cố kỵ điều gì nữa. Nàng đã nghịch thiên, đã sống lại lần nữa, một đời chỉ có vài chục năm, không lý gì lại phải sống chui sống nhủi trốn tránh kẻ thù cùng chúng nam nữ chủ cả.

Sống trong thế giới như quyển tiểu thuyết thịt văn nọ cấu huyết lâm đầu, lại mang một vận mệnh như thế này.

Chỉ có trả thù mới hết kẻ thù.

Chỉ có giết người mới không bị người giết.

Chỉ có đá bay nam nữ chủ mới không gặp phải họa sát thân.

Mà chỉ có trở nên cường đại, mới có thể thực hiện được tất cả những điều trên.

Nhã Nhạc rút cuộc đã ngộ ra vương đạo cho riêng mình.

Sau, nàng quay sang hỏi Tần Nhạc: “Ta tưởng ngươi bị nhốt trong Uổng Tử Thành? Sao ngươi lại ra được đây?”

Tần Nhạc đậm cười, nhuộm vệt thê lương mà một hài tử 12 tuổi vốn không nên có: “Không hẳn. Ta bởi vì chấp niệm quá sâu mà không siêu thoát được khỏi trần gian. Hơn một năm qua vẫn làm du hồn lãng đãng ám bên Lâm Ngạc, mới biết được một vài bí mật của hắn. Diêm Vương cũng có sai người đến bắt ta, bắt quá ta đã xin hắn cho ta thời gian 10 ngày để báo thù. Gần 300 mạng người cũng không phải ít, nên hắn đã đồng ý.”

“Mười ngày?!! =_=_Định báo thù bằng ý chí chắc? Thôi, hồn ma vất vưởng ở nhân gian làm gì? Đi về Uổng Tử Thành của ngươi đi. Mười năm sau, ta sẽ đưa ngươi ra ngoài.” Nhã Nhạc trực tiếp gạt phăng lời của Tần Nhạc. Dừng một lát, nàng lại nói tiếp: “Hay ngươi có tuyệt thế ma công Thực Hồn Đại Pháp, luyện trong 10 ngày thành Thao Thiết quỷ vương? ;v ”

Tần Nhạc âm ức đáp trả: “Ngươi... ngươi thì biết cái gì?!! Một ngày ở trên trời bằng một năm dưới hạ giới đó!”

“Nhưng Diêm Vương ở dưới Âm Phủ cơ mà...” Nhã Nhạc nhàm chán đập lại.

Tần Nhạc đỏ mặt, ngạo kiều quay sang chỗ khác không thèm nói chuyện.

Nhã Nhạc: =.,= Kiếp trước của ta tsun thế này sao??? Mà thôi, dù sao cũng là cái tiểu công tử ngây thơ mới 12 tuổi.

Nhã Nhạc một tay ôm Tần Lam Hi, một tay vươn về phía Tần Nhạc, cười nhẹ: “Thêm một người nữa cũng không tệ. Người sẽ giúp sức cho ta chứ?”

Rặng mây đỏ trên khuôn mặt non nớt tuần tú của Tần Nhạc nhanh chóng biến mất. Hắn lặng lẽ cầm lấy tay Nhã Nhạc, rồi dung nhập vào thân thể nàng.

Nụ cười dịu nhẹ trên môi Nhã Nhạc nháy mắt chuyển sang cười lạnh, đáy mắt phát ra sát khí nồng đậm.

Hừ, vận mệnh sắp xếp cho Tần Lam Hi gặp nữ chủ năm 13 tuổi. Vậy thì Nhã Nhạc sẽ dùng 7 năm để chuẩn bị, khiêu chiến kịch tình quân, khiêu chiến cả bánh xe vận mệnh.

1 vs 12. Nàng chấp tất!!!

Bất quá, cho đến lúc này, Nhã Nhạc vẫn chưa ý thức được thể nào là vận mệnh.

Vận mệnh chính là, dù Nhã Nhạc chọn ở trong mật thất nhìn dõi 3 ngày hay chạy ra ngoài và bị chém một nhát suýt chết, 3 ngày sau, nàng vẫn gặp Bạch Dật Quân.

14. Chương 14: Đường Khuynh Ca

Nhã Nhạc rung mình bật dậy. Toàn thân nhóp nhép, ướt sũng mồ hôi. Quần áo dính chặt vào thân thể, khó chịu vô cùng. Một chiếc khăn tay từ trên trán Nhã Nhạc trượt xuống.

Lúc này nàng mới để ý, thành giường còn có một người đang dựa vào gối, hơn nữa tay y còn gắt gao nắm chặt tay nàng. Có lẽ, cảm giác ấm áp trong cơn mê, chính là từ bàn tay này đi. Đáy mắt Nhã Nhạc khó được mà xẹt qua một tia ôn hòa.

Có thể là do bị Nhã Nhạc đánh động, người kia cũng từ từ tỉnh dậy.

Nhã Nhạc kinh diễm!

Lần đầu tiên nàng cảm thấy các thành ngữ như bẻ nguyệt tu hoa, trăm ngư lạc nhạn là quá tầm thường để miêu tả một dung nhan. Lần đầu tiên nàng thấy, một khuôn mặt đẹp đến nỗi sinh viên năm 4 khoa kiến trúc trường Đại học Xây dựng như nàng khó mà phác họa lại được.

Vượt qua tất cả các quan niệm khắt khe về thẩm mỹ từ cổ đại đến hiện đại, kia khuôn mặt trứng ngỗng non nà trắng sáng, kia đôi lông mày lá liễu, đôi mắt phượng trạm lam tinh xảo cuốn hút, kia sống mũi cao thẳng, kia môi mỏng mềm mại hồng hào như cánh hoa đào nở rộ ngày xuân.

Trên hết chính là khí chất u nhã cao quý tự nhiên như hàn mai lặng lẽ nở hoa trong sơn cốc, tĩnh lặng, nhẹ nhàng mà khiến người người phải ngước lên tôn kính, tục nhân phải hít thở không thông, chỉ sợ một hơi thở cũng đánh động đến nàng.

Tiểu mỹ nhân mang dung nhan như thiên thần tầm 12, 13 tuổi trước mắt Nhã Nhạc, cũng chỉ có thể dùng “Nhất cổ khuynh nhân thành. Tái cổ khuynh nhân quốc” đến hình dung. Dù tuổi còn nhỏ, nhưng khi lớn lên so với thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Vu Lam năm đó tuyệt đối không thua không kém, thậm chí còn muốn đẹp hơn một phần. Thật khiến Điêu Thuyền tự ti, Tây Thi mặt cảm.

Nhã Nhạc lại một lần nữa nghi ngờ về sự tồn tại của lô - gic xã hội trong thế giới này. Một đại mỹ nhân thế này còn tồn tại. Khi nào thì đến lượt Lâm Tuyết Nhi lên làm thiên hạ đệ nhất mỹ nhân? Thậm chí nàng ta còn nhận được sự ngưỡng mộ của toàn dân Nam Chiếu Quốc, từ đó đường đường chính chính thu 7 chồng về phủ, trong đó còn có cả vị vương gia một tay che trời, quyền khuynh thiên hạ lại thêm tuần mỹ vô song Vũ Tích Kỳ nữa. Nói nàng ta không có hào quang nữ chủ cùng sự trợ giúp của chúng nam chủ mà dùng khả năng của chính mình trèo lên, Nhã Nhạc có chết cũng không tin.

“Này này, Tiểu Lục, tỉnh ngủ chưa?”

Một bàn tay hương hươu trước mặt khiến Nhã Nhạc tìm lại được một tia thanh tỉnh.

Nhìn đến thiếu nữ xinh đẹp đáy mắt trạm lam một mảnh ôn nhu, trái tim Nhã Nhạc đánh thịch một cái.

Áo giác?!!

Mân mân môi, Nhã Nhạc dè dặt hỏi: “Uh, ... tỷ là?”

Thiếu nữ cười rạng rỡ, trả lời: “Ta tên Đường Khuynh Ca.”

Sự thật trả lời cho Nhã Nhạc.

Con tim Nhã Nhạc đập thành thịch trong lồng ngực, còn lồng dạ thì nhào hết cả ra. Vậy mà nàng còn không quên cứng miệng thăm oán Tần Nhạc đúng là tên háo sắc, tự đổ rập không nói, còn ảnh hưởng đến cả cảm xúc của nàng. Dù người trước mặt rất đẹp, nhưng nàng cũng không chơi bách hợp a~ >_<>

~Tiểu mỹ nhân tiếp tục cười tươi tắn, má lúm đồng tiền hõm sâu: “Vậy còn đệ?”

Nhã Nhạc giật mình choáng váng. Tần Lam Hi rõ ràng cũng là cái tiểu giai nhân, tại sao lại bị nhận nhầm là nam hài đây?!!

Bất giác nhìn xuống quần áo của bản thân, Nhã Nhạc không khỏi cười khổ. Dương đỉnh gì cũng không thiếu, chỉ thiếu mỗi nữ trang. Một năm qua, nàng là mặc quần áo của tên tiểu thần y Lục Cảnh Mặc để lại sống qua ngày a. Thảo nào

~Bất quá, tại sao đây lòng nàng lại có điểm nhộn nhạo vui sướng đây?!! Chắc chắn là do tên Tần Nhạc! Kiếp trước chết tiệt!!!

Tần Nhạc ngụ trong thân thể Nhã Nhạc không phục phản bác lại: [Người rõ ràng tự mình động tình, liên quan gì đến ta?!! Dù nàng ấy đẹp thật, nhưng... nhưng ta có người trong lòng rồi!!!] Một rặng mây đỏ 2 gò má trắng ỏn.

Đáng tiếc, Nhã Nhạc trực tiếp cho qua giọng nói rầm rì quý quái ấy, định luôn tội háo sắc cho Tần Nhạc. Sau khi nhanh chóng ổn định lại tâm thần, Nhã Nhạc mới lý nhí nói: “A Nhạc...”

“Hả? Đệ vừa nói gì cơ?” Thiếu nữ chớp mắt hỏi lại.

“Đệ nói, tỷ có thể gọi đệ là A Nhạc.” Tai nhọn của Nhã Nhạc hồng lên. Thôi thì cho Tần Nhạc hưởng thụ một chút vậy. Số hần khổ quá rồi. Nhã Nhạc rất hiếm khi có lòng thương người.

Đường Khuynh Ca tiểu mỹ nhân cười híp mắt: “Uh, A Nhạc.”

Bất chợt, Khuynh Ca vỗ vỗ cái trán trắng nõn trơn láng của mình, thốt lên: “Ấy chết, ta quên mất. A Nhạc, đợi ta một lúc, ta đi chuẩn bị nước tắm cho đệ. Quần áo đệ ướt mồ hôi hết rồi.”

“Ân~”

Đường Khuynh Ca làm việc rất hiệu quả. Chỉ một lúc sau, dục dũng đã được đặt ở giữa phòng. Khuynh Ca để lên giường một bộ quần áo, rồi quay qua nói với Nhã Nhạc: “A Nhạc, đồ của đệ ở đây nhé. Ta đi ra ngoài trước. Đừng tắm lâu quá kéo nhiễm phong hàn.”

Nhã Nhạc nhu thuận gật đầu: “Ân. Đệ đã biết. Đa tạ Tiểu Ca tỷ.”

“Không cần khách khí.” Khuynh Ca cười tíu tít.

Nửa canh giờ sau, mặc tốt quần áo, Nhã Nhạc đẩy cửa bước ra ngoài. Không khí trong lành tươi mát tràn vào phổi, khiến thân thể ngày càng khoan khoái. Nhìn lại dục dũng gần như dục ngẫu tạp chất, Nhã Nhạc không khỏi kinh ngạc bởi tác dụng thần kỳ của Lạc Tồn Cổ. Dù nàng không biết Tương lão đưa cổ vào thân thể bằng cách nào, nhưng thân thể như thải hết chất độc ra ngoài, vô cùng nhẹ nhàng, sáng khoái.

Đường Khuynh Ca đã sớm chờ ở bên ngoài, thấy Nhã Nhạc bước ra, liền cười nhẹ nhàng, duyên dáng đi đến.

Sau đó, hai hài tử một lớn một nhỏ hi hui bê dục dũng đi đổ nước, đem cất dục dũng vào phòng bếp. Rồi Đường Khuynh Ca dắt tay Nhã Nhạc đi gặp Tương lão và người cần nàng cứu, cũng chính là sư huynh của Tương lão, sư phụ của Đường Khuynh Ca.

So với Dương đỉnh tuy vật dụng đầy đủ nhưng vẫn thấy tạm bợ, mang tính chất chỉ đặt cho có, bên này kiến trúc giản dị mà tỉ mỉ, bài trí bên trong đơn giản mà trang nhã, toát lên phong vị thanh tao mà ôn hòa, ấm áp của nhân sĩ ẩn cư.

Rõ ràng, có người ở nó khác. =_= Nhã Nhạc biết thế. Nhưng vẫn không ngăn được cảm giác chút chút gato.

Ừ đây, Nhã Nhạc chính là GATO. Một đời trước nàng sống trong xa hoa, lại vĩnh viễn một mình một người đối diện với bàn ăn hoa lệ. Tuy có hay hẹn Tiểu Hi hoặc các huynh đệ chí thân trong bang đi ăn, nhưng khi về đến nhà lại phải đối diện với những khuôn mặt ngàn năm lạnh băng của kẻ hầu người hạ trong căn nhà sang trọng, rộng lớn. Nói không cô đơn, không một mối, chính là nói đối.

Nhã Nhạc cũng không cầu gì hơn, chỉ cần một căn nhà nhỏ có bằng hữu cùng sinh hoạt, cùng ăn cơm. Bất quá, kể từ khi sống trên Dương đỉnh, nàng cũng chưa từng ăn cơm với Tương lão thêm một lần nào.

Các nhà gian trên Âm đỉnh bố trí theo hình tròn bao quanh một ao nước trong vắt trồng đầy sen. Giữa ao có một gian nhà tranh thanh nhã độc lập, nhìn từ xa thì thấy cảnh trí thật đẹp, nhưng chưa kịp đến gần, mùi thảo dược cùng với huyết vị tanh nồng đã đổ ập vào khí quản. Nhã Nhạc không khỏi nhú mày. Mà Đường Khuynh Ca cũng không khỏi đẩy nhanh cước bộ tiến về gian nhà độc lập đó.

Đẩy cửa bước vào, băng qua bình phong, đập vào mắt hai người là bóng lưng rộng lớn, rắn chắc mà thập phần mệt mỏi, tiêu tụy của Tương Kiến Hoan.

Dường như đã cảm nhận được sự tồn tại của Nhã Nhạc và Đường Khuynh Ca, Tương Y Tiên đứng dậy khỏi ghế, lui xuống cuối giường.

Nhã Nhạc dù là người đã quen với chuyện huyết tinh, cũng không khỏi muốn nôn khan một phen. Còn Đường Khuynh Ca thì thập phần chấn định, giống như khung cảnh này đã lặp đi lặp lại trong đời y cả trăm lần, đến nỗi quen thuộc.

Nam nhân xa lạ nằm trên chiếc giường hàn ngọc, khuôn mặt tiêu tụy thập phần bình thường, miễn cưỡng cũng có thể coi là anh tuấn, mắt đỏ ngầu mở trừng trừng, mày kiếm nhú chặt, tứ chi bị trói ra 4 góc, tóc dài xám bạc xơ xác tiêu điều, đến cả chu sa trên trán cũng nhiễm màu thâm đen. Đó còn không phải là tất cả. Thứ khiến Nhã Nhạc buồn nôn, chính là những đường vân đen đang chuyển động dưới làn da đồng cổ tái nhợt của hắn.

Giống như là... sâu?!! Thật kinh tởm!!!

Nhã Nhạc nhanh chóng dời mắt đến khuôn mặt bình thường đến mức tầm thường của nam nhân. Bất giác cảm thấy vừa xa lạ vừa quen thuộc.

Khoan đã!!!

Nếu khuôn mặt này thêm vào vài vết sẹo...

Nhã Nhạc không khỏi hít sâu một hơi...

Cha...cha nuôi?!!

Tại sao cha nuôi lại ở đây?!! Cha nuôi có quan hệ gì với Tương lão? Và tại sao ở hiện đại nàng chưa từng gặp ai như Tương Kiến Hoan?!!

Nhã Nhạc mờ mịt đưa mắt nhìn Tương Kiến Hoan, cầu giải thích a cầu giải thích.

Tương Y Tiên nhìn lướt qua Nhã Nhạc rồi lại chuyển tầm mắt về phía nam nhân đang nằm trên giường, phảng phất giống như cả thế giới này chỉ có một mình y. Hắn nói, bằng chất giọng cực kì nhạt nhẽo, không còn trầm bổng cuốn hút như ngày nào: “Đây là sư huynh của ta, tên Dương Quan, giang hồ gọi là Độc Thánh Vô Ngã.” Dừng một chút, Tương Kiến Hoan lại liếc qua Nhã Nhạc.

Nhã Nhạc vô cùng bình thản, dung nhan thản nhiên lạnh lùng, giống như tiên đồng tách biệt khỏi trần gian khói lửa, tất cả mọi chuyện đều không liên quan gì đến nàng.

Nhưng đôi mắt mờ mịt và lòng bàn tay bị nắm đến bật máu đã bán đứng tâm tình của nàng.

Tại sao cha nuôi kiếp trước lại là Vô Ngã, đại ma đầu bị cả võ lâm truy sát, 12 năm trước đã đưa họa sát tinh đến Tàng Kiếm sơn trang?!! Vì sao...đời lại nghiệt ngã như thế?

Nhã Nhạc như bị rút hết sức lực, khuôn mặt tái nhợt, yếu ớt khuỵu xuống đất.

[Hữu duyên chính là nhân quả. Cô đã từng bị người giết, kiếp sau cô giết người, đó chính là nhân quả. Cô chết vì người, là bởi vì cô đã giết người. Bọn hắc mất mạng vì cô, cho nên đòi cô một mạng. Con người thường bảo là có Tiền sinh Hậu thế (kiếp trước thế nào thì kiếp sau nhận báo ứng thế), nhưng thực ra làm gì có trước và sau, chỉ có kiếp này ở đây thôi! Có đến có đi, nhưng trước sau không có sinh không có tử...]

Bất chợt nhớ đến lời dạy của Ngô Trần đại sư, khuôn mặt Nhã Nhạc dần vắn vẹo. Nàng xoay người chạy ra ngoài.

Đường Khuynh Ca từ lúc vào phòng đã luôn im lặng theo dõi 3 người, cũng chạy đuổi theo Nhã Nhạc. Tương Kiến Hoan chỉ thờ dài tiếc nuối, xem ra, cuối cùng cũng không qua được ải này. Tuy vậy, hắc chính là không muốn lừa gạt Tiểu Lục thêm nữa. Tất thấy, đều tùy duyên đi...

Hai hài tử một lớn một nhỏ chạy thẳng một mạch lên cầu treo. Khi Dương đình đã ở trong tầm mắt, Nhã Nhạc đột ngột xoay người 90°, đối diện với vực thẳm sâu hun hút, thét dài...

Nhiều năm hoạt động trong tổ chức, giữa một ổ đàn ông, để leo lên làm đường chủ một phân đường, Nhã Nhạc đã phải học tập và rèn luyện tính cách phóng khoáng, cao thượng của đàn ông.

Phải, Nhã Nhạc trước nay rất dễ tính.

Nhưng cũng không dễ tính đến nỗi có thể tha cho kẻ thù sát hại Tàng Kiếm sơn trang, và cứ thế mỉm cười đi cứu kẻ gián tiếp tạo nên họa sát tinh này.

Nàng cần giải tỏa.

Đường Khuynh Ca suốt dọc đường đuổi theo vẫn không nói lấy một câu, đột ngột kéo Nhã Nhạc ôm vào lòng.

Những tiếng thét dài ngạnh tại cổ họng. Cuối cùng, chỉ còn lại tiếng khóc nức nở mang giọng mũi của đồng hài giữa vụn dăm mây mù như khói sóng.

Nhã Nhạc không phải người ủy mị, chắc chắn đấy. Nhưng khi dựa vào lồng ngực nhỏ bé của Đường Khuynh Ca, hít hà hương thơm dịu mát từ cơ thể mềm mại, Nhã Nhạc đã không kìm được mà bật khóc, không vì buồn vui, chỉ vì giải tỏa áp lực.

Có lẽ thế.

15. Chương 15: Thực Nhân Cổ

"Lạc Tồn Cổ vốn là loài cộng sinh trong thân thể con người, sống bằng cách uống máu độc và hấp thụ nội lực. Nhưng đặc biệt ở chỗ, nội lực mà người dùng để áp chế Lạc Tồn Cổ sẽ không bị mất đi, vào lúc người bị phế hết võ công, bị người dồn đến bước đường cùng, còn có thể phát động ra ngoài, thậm chí uy lực còn mạnh gấp 5 lần nội lực tích lũy. Bất quá, chỉ được phát động đúng 3 lần.

Sau khi phát động lần đầu, Lạc Tồn Cổ bắt đầu suy yếu, dấu hiệu chính là mi, mày và tóc sau một đêm liền biến trắng.

Phát động lần hai, tóc chuyển màu xám đen xơ xác, tiêu điều, người lúc này dù có thể thoát khỏi 1 kiếp, nhưng cơ thể dần tàn phế, thân nhiễm trọng bệnh, không sống được bao lâu.

Còn sau lần thứ ba, giống như một cách hi sinh, cổ chết, người cũng chết."

Nhã Nhạc sau khi giải tỏa đã quyết định quay trở lại cứu cha nuôi Dương Quan. Hiện tại, nàng đang cùng Đường Khuynh Ca ngồi nghe Tương lão giảng giải thêm về Lạc Tồn Cổ.

"Lạc Tồn Cổ khi đi vào thân thể con người, sẽ gắn liền với sinh mệnh con người. Cổ chết, người chết. Mà cổ sống, dù có bị thiên đạo vận quả cũng vẫn có cơ may cứu được. Năm đó ta tuy may mắn chạy đến kịp thời ngăn được sư huynh phát động Lạc Tồn Cổ lần hai, nhưng vì giấu thân phận phá thế vây công của nhân sĩ giang hồ mà bị trọng thương. Lúc đó sư huynh đã vận công được một nửa, ta đành phát động Lạc Tồn Cổ truyền nội lực vào đan điền cứu trợ Lạc Tồn Cổ của sư huynh. Bất quá, người tính không bằng trời tính."

Tương Kiến Hoan nở nụ cười chua xót. Quảng thâm dưới mắt hằn lên nét tiêu tụy.

”Lạc Tồn Cổ trong thân thể y đột nhiên biến dạng. Mẩu cổ bắt đầu không ngừng sản sinh ra tử cổ, những con cổ trùng màu đen các người thấy. Bởi vì mẩu cổ thân thể ngày càng yếu, không thể chịu nổi độc chất, nên đã sinh ra tử cổ điên cuồng hấp thu chất độc cũng như dinh dưỡng, huyết nhục trong người y. Loại biến dạng này, gọi là Thực Nhân Cổ. Mỗi lần Thực Nhân Cổ loạn động, sẽ giống như ngàn vạn con kiến ngấu nghiến cắn nuốt huyết nhục từ bên trong, còn khiến bản tính thân chủ ngày càng điên cuồng, tàn bạo và thêm máu. Những người bị hạ Thực Nhân Cổ, không sống quá nửa năm đều phát điên rồi tự sát.

Còn sư huynh, ta luôn nhốt y ở đây để chữa trị. Tuy đã dùng đến mọi kì trân dị thảo thậm chí là Tuyết liên hoa ngàn năm, bảo vật gia truyền của Bách Thảo Đường để cường chế hoạt động của Thực Nhân Cổ, cũng ngày ngày truyền nội lực đi vào đả khởi Lạc Tồn Cổ để nó không sinh sản, nhưng cũng không làm cách nào rút ra đám Thực Nhân Cổ đã sinh kia.

Cho đến một ngày, ta tìm được mật tịch sư phụ để lại về Thực Nhân Cổ.”

Kể đến đây, đào hoa nhân của Tương Kiến Hoan phát sáng như tinh thần, như có quang hoa lưu chuyển, sau đó liền ảm đạm xuống dưới.

“Sách viết: Thực Nhân Cổ chỉ bị hấp dẫn bởi máu độc của hài tử dưới 8 tuổi dưỡng Lạc Tồn Cổ, hơn nữa Lạc Tồn Cổ còn phải thật khỏe mạnh và còn tách biệt với thân chủ, tức là đứa trẻ làm vật dẫn bị hạ cổ chưa đến một tuần.”

Thảo nào Tương lão lại vội vàng như thế. Nhã Nhạc bưng tỉnh đại ngộ, có cảm giác muốn vỗ đùi đánh tét một cái.

“Tiểu Lục à, đáng nhẽ ta muốn nuôi người thêm một năm nữa, nhưng sư huynh... y sắp phát điên, sắp không chịu nổi nữa rồi.” Tương Kiến Hoan giọng điệu nhu hòa, hoa đào mắt tràn ngập đau lòng cùng thương tiếc, nếu bỏ qua chi tiết ánh mắt kia luôn nhìn chăm chăm vào nam nhân suy yếu đang nằm trên giường, cùng bàn tay bạch ngọc thon dài không ngừng vuốt ve khuôn mặt nam nhân, thì Nhã Nhạc dù có trời sinh lãnh cảm cũng sẽ không khỏi cảm khái bản thân lấy dính một chút quang hoàn của nhân vật nữ xuyên không.

Bất quá, tất cả chỉ là giả thiết.

Mà Nhã Nhạc hiện tại đang cảm thấy: Bản thân chắc chắn xuyên làm tiểu thuyết đam mỹ rồi.

Thế mới nói, tiểu thuyết ngôn tình chỉ là bề mặt của một thế giới, ai mà ngờ được bên trong thế giới đó chứa cái gì? Ha hả...

Tiểu mỹ nhân Đường Khuynh Ca lo lắng nhìn nàng. Mỹ nhân đứng là mỹ nhân, vẻ mặt nào cũng thật xinh đẹp a

~Nhã Nhạc ngập lòng thỏa mãn, rất ra dáng tiểu đại nhân mà võ vai trấn an Khuynh Ca muội tử. (Lời tác giả: Vì sao chỉ là võ vai? Vì Nhã Nhạc với không tới đầu người ta nha~ =)))

Nhã Nhạc tuyệt không phải loại người đã biết mình xuyên vào huynh đệ văn, còn ảo tưởng bản thân mặc vào sư đồ luyện. Nàng rất có phong thái ưu nhã vén tay áo, lộ ra bắp tay trắng múp như ngó sen, nói với Tương Kiến Hoan: “Lấy máu thể nào đây?” Đã là thân phận nữ phụ pháo hôi, thấy đại thần còn không nhanh chóng ôm đùi xoát hảo cảm?!!)

Khuôn mặt xinh đẹp đoan chính non nớt, lời nói khí khái chắc nịch, mắt phượng thiên chân vô tà tràn đầy kiên định, đến Tương Kiến Hoan cũng không khỏi cảm động một phen, đừng nói đến Đường tiểu mỹ nhân đã hai mắt phiếm hồng.

Lúc này, Dương Quan đã bị rút đi quần áo nằm trên giường bạch ngọc, toàn thân hần có vô số hắc tuyến di động, giống như ngàn vạn Thực Nhân Cổ dưới làn da tái nhợt đang không ngừng hấp máu, cắn xé huyết nhục y. Trên làn da, trát hàng ngàn ngàn châm.

“Tiểu Ca, giúp sư thúc đem nệm lấy đến.”

Đường Khuynh Ca gật gật đầu, đem đĩa nệm lại đây. Ngọn nến đốt một đêm, chỉ còn ngấn ngùn một mẩu. Tương Kiến Hoan đem đao nhỏ tinh xảo nướng trên ánh nến 1 lát, sau đó đem ngân châm trát trên người Dương Quan rút ra, lại ở trên ngực Dương Quan nhẹ nhàng cứa một đường. Máu đen theo miệng vết thương chảy ra, bốc mùi hôi thối.

Tương lão lại cầm dao trên thân thể Dương Quan tiếp tục vẽ đi xuống, 1 đường, 2 đường, 3 đường,...

Nửa canh giờ sau, trên người Dương Quan đã muốn không có một khối đầy đủ làn da. Máu đen sền sệt chảy xuống chiếc giường bạch ngọc. Hai màu sắc tương phản đến chói mắt.

Cổ họng Dương Quan phát ra thanh âm ô ô không thực sự rõ ràng, Nhã Nhạc cẩn thận nhìn lại, chỉ thấy cổ họng y bị đâm 7 căn ngân châm.

Chứng kiến tất cả quá trình trên, Nhã Nhạc bỗng dưng muốn rút tay lại...

Bất quá, cổ đại có câu “Nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy” mà hiện đại có câu “Thế gian không có thuốc hối hận”. Không đợi Nhã Nhạc kịp rút tay lại, Tương Y Tiên đã xuất ra dao găm khác, nhanh như cắt rạch một đường xuống cánh tay trắng ngần của Nhã Nhạc.

Nhã Nhạc hít một hơi, đè nén nỗi đau trong cổ họng, trợn mắt: Trời ơi, sẽ không để lại sẹo chứ?! O__O

Tương Kiến Hoan liếc mắt trắng dã nhìn nàng: Yên tâm, ngươi có Lạc Tồn Cổ rồi mà.

Sự thật trên chứng minh, dù Tương Kiến Hoan có cảm động đến thế nào, hấn vẫn là một tên phúc hắc niên hạ công.

Hủ nữ vốn là một sinh vật rất cao cả, rất cao thượng, rất chính nghĩa, chỉ cần không làm hại đến các nàng hay cướp lão công của các nàng, các nàng sẵn sàng tận sức giúp đỡ cho cặp đôi nam nam cùng một chỗ.

không thể không nói, hủ nữ là một trong những lý do khiến Nhã Nhạc cứu cha nuôi kiếp trước. Đúng vậy, Nhã Nhạc là hủ nữ. Hơn nữa, nàng còn là một hủ nữ yêu thích đại thúc thụ.

Vì vậy, Nhã Nhạc đành ngồi cứng ngắc trên ghế, mặc cho huyết dịch rơi tí tách xuống chén sứ hoa xanh đặt dưới nền nhà.

Một giọt, hai giọt, ba giọt,... độc chất gặp sứ kêu xèo xèo. Huyết vị tanh nồng nhanh chóng tràn ngập cả căn phòng, pha tạp còn có một mùi hương nhàn nhạt cuốn hút.

Thực Nhân Cổ gặp phải hương khí như gặp phải chất kích thích, điên cuồng loạn động, giống như muốn chui ra khỏi cơ thể Vô Ngã.

Rồi những con sâu đen ngòm bốc mùi hôi thối từ những vết rạch trên cơ thể Dương Quan, ngo ngoáy ngóc đầu chui ra, bò hướng Nhã Nhạc...

... Quá trình chữa bệnh tiếp theo ghê rợn quá sức tưởng tượng, tác giả chỉ có thể miêu tả đến đây...

Chỉ biết Nhã Nhạc đã không chớp mắt lấy một cái suốt hai canh giờ. Và một góc trong tâm hồn của thiếu nữ 22 tuổi đang bắt đầu vận vẹo, tạo nên một thể giới quan biến thái mà chúng ta không thể lường trước.

Bất quá, đây là chuyện của vài năm về sau.

Nhã Nhạc do mất máu quá nhiều mà bất tỉnh ba ngày ba đêm, lúc tỉnh dậy, không ngoài ý muốn thấy Đường Khuynh Ca lại túc trực bên giường.

Thật ra, dù có là Tần Lam Hy, lúc Nhã Nhạc ốm cũng không túc trực hay chăm sóc nàng cẩn thận như vậy. Càng nghĩ, đáy lòng Nhã Nhạc càng ê ẩm. Có một dòng nước ấm cực nhỏ chảy xuôi trong lòng.

Đường Khuynh Ca người này, tuy nàng không quen không biết, nhưng tuổi còn nhỏ đã trầm ổn điềm đạm, dù muốn nàng cứu sư phụ, nhưng tuyệt nhiên không mở miệng cầu xin, chắc chắn là một nữ hài tử tốt. Chi bằng tận dụng nốt 2 năm còn lại mà kết giao, thêm một người bạn cũng là chuyện tốt.

Nhã Nhạc đã làm ra quyết định, nhẹ nhàng rời giường mà không đánh động Đường Khuynh Ca. Tuy sắp sang hè, nhưng buổi sáng trên đỉnh núi còn lạnh. Sức lực Nhã Nhạc có hạn, chỉ có thể kéo chân mông đắp cho Đường tiểu mỹ nhân.

Nhã Nhạc nhẹ nhàng rời khỏi phòng, tự tìm đường đi đánh răng, rửa mặt, vệ sinh cá nhân. Lúc cầm hai đĩa điểm tâm tiện vợ từ phòng bếp về phòng, Đường Khuynh Ca đã tỉnh.

“Nga, Tiểu Ca tỷ, người tỉnh? Sáng hảo a.” Nhã Nhạc hồ hởi chào buổi sáng.

“Uh, A Nhạc sáng hảo, đệ dậy lâu chưa?” Đường tiểu mỹ nhân cũng cười dịu dàng đáp lại, tay thì không ngừng gấp gọn chăn màn. Túc trực ba đêm, trông nàng có vẻ mệt mỏi. Bất quá, người đẹp mệt mỏi cũng vẫn đẹp...

Nhã Nhạc đặt hai đĩa điểm tâm xuống bàn, rồi chạy ra ngoài khệ nệ bê chậu nước rửa mặt vào trong, giặt khăn, rồi đưa lên cho Đường Khuynh Ca. Đường Khuynh Ca tiếp nhận khăn, khuyến mãi cho Nhã Nhạc một nụ cười khuyên tuyệt hồng trần, má lúm đồng tiền hóm sâu, răng nanh trắng ngà như ẩn như hiện sau cánh môi anh đào.

Các người biết thế nào là ngàn vàng không mua nổi một nụ cười sao?!! Nhã Nhạc chỉ cần một chiếc khăn mặt đã đổi được nụ cười đáng giá ngàn vàng. Thử hỏi từ xưa đến nay, làm ăn kiểu gì có lời như thế?

Nhã Nhạc tiếp tục ra quyết định: Từ nay mỗi sáng sẽ cố dậy sớm hơn =...=

Sau đó, Nhã Nhạc chuyển hẳn về Âm đình sống cùng Đường Khuynh Ca. Hai hài tử cứ thế thuận lý thành chương nương tựa chăm sóc lẫn nhau trong cuộc sống ngọt ngào mà quên mất sự tồn tại của hai lão nhân gia Tương Kiến Hoan và Vô Ngã.

Tuy nhiên, điều này chỉ diễn ra trong vòng 1 tuần.

Đó là một buổi chiều đẹp trời, hoàng hôn vàng sậm huy hoàng mà ấm áp. Nhã Nhạc nhà ta đang trên đường từ công trình phụ (aka toilet) về, không để ý liên lạc đường đến gian nhà giữa hồ sen.

Ấy da, suýt thì quên mất! Nhã Nhạc vỗ vỗ đầu. Xuất phát từ sự quan tâm thật lòng, Nhã Nhạc cũng muốn đến hỏi thăm một phen. Nghĩ là làm, nàng cất bước tiến về gian nhà tranh.

Từ lúc nuôi Lạc Tồn Cổ giác quan của Nhã Nhạc ngày càng linh mẫn, mới đi được nửa cây cầu, từ phía nhà tranh bỗng phát ra tiếng rên rỉ ỉ ôi “ư ư” cực nhỏ. Nhã Nhạc trợn mắt, lấy tốc độ ánh sáng dán thân lên cửa như một tờ giấy Tuyên Thành, cả quá trình không một tiếng động, không một tiếng hít thở.

Dán sát tai lên cửa, Nhã Nhạc nghe thấy tiếng thở dốc ồ ồ, cùng những tiếng rên vụn vặt cực nhỏ đầy tính ẩn nhẫn.

“Dừng tay...” Giọng nam khàn khàn, trầm thấp, quyến rũ nhưng mang cảm giác vô lực...

“Nếu dừng tay thì sao bôi thuốc cho sư huynh được?” Giọng nam rất nhẹ, ngoại ý trêu tức nhưng chứa đầy ôn nhu...

“Hỗn đản!!! Tay ngươi để ở đâu...” Giọng nam trầm gât lên cao vút...

Kích động vạn phần! Con sâu hủ nữ dưới đáy lòng Nhã Nhạc muốn quẩn quéo hết cả lên.

Các người nghĩ Nhã Nhạc có chọc giấy dán cửa nhìn trộm không? Ha ha, đó là điều thiên kinh địa nghĩa.

Nhã Nhạc rón rén nhón chân, cực kì cẩn thận liếm ngón tay rồi chọc thủng giấy dán cửa. Nhã Nhạc âm thầm đưa mắt phải vào lỗ...

“A Nhạc?” Tiếng gọi thanh thúy truyền đến từ bên kia cây cầu. Những âm thanh trong phòng lập tức im bất.

Mổ tác giả: AhahahaNhã Nhạc: Bỏ mẹ rồi =__=|||

16. Chương 16: Sư Bá Là Nhai Thúc Phiền Bản 3d !!!

Cửa phòng kết một tiếng mở ra. Tương Kiến Hoan áo quần chỉnh chu đứng chắn tại cửa, che hết phong cảnh bên trong phòng, không nóng không lạnh hỏi: “Đến làm gì?”

Sắp vào hè, những cơn gió mát thổi qua mà Nhã Nhạc cảm giác lạnh như gặp phải gió mùa đông bắc. Bất quá, đây không phải lúc để chết trân tại chỗ. Nàng ngược đôi mắt đen láy, to tròn, trong suốt đến thiên chân vô tà lên nhìn Tương lão, thành thật trả lời: “Sư phụ, con đến hỏi thăm tình hình của sư bá a...” Hừ, làm gì mà canh chừng dữ thế, ta mới có 6 tuổi, xem lão bắt chẹt kiểu gì...

Đường Khuynh Ca cũng tiến lên, khẽ gõ đầu Nhã Nhạc, lời trách cứ nhắc nhở mà tràn đầy sủng nịch, nói: “A Nhạc ngốc, bảo ta dẫn đi là được rồi, đi một mình nhớ lạc thì tính sao? Trên Âm đỉnh này có đến 2 phòng luyện độc, 8 phòng chứa độc vật, đệ không sợ trúng độc, nhưng đi nhầm vào cũng ăn không ít khổ đâu.”

Nhã Nhạc làm bộ xoa xoa chỗ đầu bị cốc, cười hì hì.

Tương Kiến Hoan đứng trầm ngâm tại cửa, vừa nhìn chằm chằm Nhã Nhạc vừa suy nghĩ điều gì đó. lát sau, hần mới nói: “Sư huynh đã không sao nữa rồi, vài hôm nữa là có thể xuất môn đi lại bình thường, các người không cần lo quá.”

Nhã Nhạc đầy lòng thở phào, một giọt mồ hôi to đùng lăn trên trán nhỏ rơi tách phát xuống đất. Nhã Nhạc giật mình, thậm ai oán mồ hôi rơi thật không đúng lúc chút nào. Nhưng Tương Kiến Hoan chỉ nói: “Sắp chuyển mùa, chú ý mặc quần áo cho phù hợp, tránh bị bệnh.” Nhã Nhạc nhu thuận khẽ dạ một tiếng.

Đường Khuynh Ca từ lúc nghe tin Dương Quan bình phục đã sớm mừng như điên. Nàng lấy khăn tay ngát hương hoa lau mồ hôi cho Nhã Nhạc. Sau đó, hai tiểu hài tử vui sướng dặt tay nhau hướng đến nhà bếp.

Đi khỏi nhà tranh 100 bước, Nhã Nhạc mới khẽ thở phào. Tiểu tâm can bảo bối bị dọa nhảy lên nhảy xuống mấy lần, chỉ thiếu nước đột quy mà chết thôi.

Rình xem đông cung sống quả thật là chuyện mạo hiểm cỡ nào, phong lưu cỡ nào a

~Không hổ là tâm hồn hủ nữ, chết không chừa!

Để mừng việc Dương Quan bình an vô sự, Đường Khuynh Ca đã một mình bày cả một bàn tiệc thịnh soạn. Tuy đã chia cho Tương lão hơn nửa già để mang về phòng riêng vừa ăn vừa làm chuyện cầm thú (?), nhưng chỗ còn lại cũng có phần hơn quá sức đối với hai hài tử. Bất quá, thức ăn thật ngon quá! o(o)

Và hậu quả của việc ăn quá no, đó chính là đầy bụng =...=

Nhã Nhạc đêm nay lại mất ngủ, lý do chính thật không chính đáng gì, bởi vì chiều nay Nhã Nhạc quá kích động khi nghe đông cung sống, nên đến tối vẫn còn hưng phấn đến mất ngủ. Mà cũng bởi vì mất ngủ, Nhã Nhạc phải chịu cảnh cái bụng trương kênh sôi ùng ục, vậy nên lại càng thao thức.

Không thể chịu nổi nữa, Nhã Nhạc tung chăn, bật dậy, chạy đến nhà xí.

Một đường này đi cực kì thông thuận, Nhã Nhạc nháy mắt đã quay trở lại viện tử của mình. Rồi nàng giật mình phát hiện có một bóng trắng đang lơ lửng trước cửa phòng...

Dụi mắt 3 lần, bóng trắng vẫn lơ lửng lơ lửng trước mắt. Đến lúc Nhã Nhạc hít sâu một hơi, phóng nhẹ bước chân, chuẩn bị sang phòng Đường Khuynh Ca ngủ kè thì một giọng nói trầm thấp vang lên: “Đã về rồi sao còn không đi vào?”

Tương Kiến Hoan thủy chung vận bạch y, xuân phong thảng ba thổi phồng tay áo, cuốn lên mái tóc dài trắng bạc, dưới ánh trăng khi mờ khi tỏ, đôi mắt hoa đào phá lệ hoặc nhân.

Bất quá, tể bào nghệ thuật của người duy nhất có điểm phức được chiêm ngưỡng cảnh đẹp đã đi ngủ hết rồi. Nhã Nhạc chạy vào viện tử, tức tối: “Tương lão ông không có việc gì làm hay sao mà nửa đêm nửa hôm chạy ra dọa ma hài tử thế?!” Đủ đau tim!!! =_==|||

Quả nhiên là Nhã Nhạc đã chầy mặt với mỹ sắc...

Tương Kiến Hoan nghiêm mặt: “Gọi ta sư phụ.”

“Dạ, sư phụ.” Nhã Nhạc lập tức cụp đuôi...

Tương Kiến Hoan khẽ lắc đầu, hắn cũng không còn cách nào, chỉ khi sư huynh ngủ rồi hắn mới nỡ rời đi.

“Tiểu Lục, à không, giờ cũng không thể gọi con là Tiểu Lục. Hi nhi...” Nhã Nhạc lên tiếng cắt ngang: “Sư phụ, người có thể gọi con là A Nhạc.”

Tương Kiến Hoan ngẫm một lúc rồi khẽ gật đầu: “Ừm, A Nhạc.” Sau đó, Tương Y Tiên rút ra một lọ sứ nhỏ trắng muốt từ trong ống tay áo và trao nó cho Nhã Nhạc. Nhã Nhạc cẩn thận tiếp nhận lọ sứ.

Tương Kiến Hoan nói: “Đây là Tẩy lộ, một loại thuốc ngâm thân do ta nghiên cứu ra. Một năm qua ta đã đả thông kinh mạch cho con bằng cách châm cứu thông thường, nhưng để về lâu về dài, thì mỗi ngày đều phải bỏ ra 1 canh giờ để ngâm mình trong Tẩy lộ. Tuy có chút đau đớn, nhưng rất có tác dụng trong việc cường thân kiện thể, ức chế độc chất trong người có thể ảnh hưởng đến nội quan, hơn nữa đan điền khai mở, mạch môn thông thuận. Nên nhớ, ngày ngày đều phải ngâm 1 canh giờ đúng thời gian đã quy định trước, mỗi lần chỉ cần đổ 1 giọt Tẩy lộ vào dục dũng (thùng nước tắm) là đủ. Tuyệt đối không được ngủ lúc ngâm mình, mà phải liên tục vận chuyển chân khí đến kinh mạch toàn thân, nếu không sẽ bạo nổ kinh mạch mà chết...”

Tương Kiến Hoan giảng giải một tràng làm Nhã Nhạc gật đầu như giả vờ. Đến lúc nói xong, Nhã Nhạc đã không còn biết đâu là trời đâu là đất nữa... Con buồn ngủ chợt ập đến, Nhã Nhạc bất lịch sự ngáp một cái rõ to, rồi nhìn Tương Kiến Hoan bằng nửa con mắt, ý bảo: Đêm rồi, sư phụ người sao còn không mau về đi?

Lần này Tương Kiến Hoan lại cực kì không tinh ý, hoặc là hắn cố tình không hiểu, hắn trầm ngâm nhìn Nhã Nhạc một hồi mới ngáp ngừng nói: “Về chuyện của Huyền Long Chân Kinh và Tàng Kiếm sơn trang, sư huynh y...” Y không cố ý...

Đoạn cuối của câu nói, Tương Kiến Hoan thủy chung nói không nên lời.

Ngược lại với tâm trạng trầm trọng của Tương Kiến Hoan, Nhã Nhạc lại cực kì thoải mái. Nàng đã nghĩ kĩ rồi, lỗi không phải ở Dương Quan, mà là ở lòng tham của con người. Vả lại, nếu kiếp trước Dương Quan không giấu Huyền Long Chân Kinh vào Tàng Kiếm sơn trang, chắc chắn kiếp sau Nhã Nhạc sẽ không gặp được cha nuôi. Cho dù là một tên xã hội đen, nhưng Nhã Nhạc đã học được rất rất nhiều thứ từ cha nuôi, công dưỡng dục luôn cao hơn công sinh thành mà...

Vậy nên, Nhã Nhạc nở một nụ cười xuề xòa sáng khoái rồi nói với Tương lão: “Sư phụ yên tâm đi.” Sau đó, không đợi Tương Kiến Hoan trả lời, nàng đã phóng vào trong phòng đắp chăn đi ngủ, tỏ vẻ mọi chuyện mọi chuyện đều không liên quan đến ta.

Cánh tay phải của Tương Y Tiên vẫn dừng giữa không trung một lúc lâu sau mới hạ xuống, biểu tình kinh ngạc cũng được thay bằng tiếng thở dài, rồi hắn lững thững trở về gian nhà tranh, nơi có sư huynh hắn đang đợi.

Tương Kiến Hoan đêm nay rốt cuộc ngộ ra được một sự thật: Đường điện não của Nhã Nhạc chạy rất nhanh và theo một con đường kì lạ, khiến hắn nhiều khi theo không kịp...

Sáng hôm sau, Nhã Nhạc còn đang trong tình trạng ngái ngủ đã bị Đường Khuynh Ca xông vào phòng rồi lôi đi đánh răng rửa mặt, sau đó lôi đến đại sảnh.

Nhìn từ xa, Nhã Nhạc sớm đã thấy một nam nhân ngồi ở chủ vị đang nhàn nhã thưởng trà. Làm Đường Khuynh Ca hào hứng như vậy, hắn đó là sư bá, là kiếp trước của cha nuôi đi.

Nhã Nhạc theo lễ tiết lạy 3 lạy, rồi mới thẳng người đối diện với Dương Quan. Nam nhân trưởng thành trước mắt có mái tóc xám bạc tùy ý thả dài tới eo. Y phục toàn thân màu trắng gạo phối hợp với trường bào xám nhạt cổ điển thanh lịch, rồi lại lộ ra một mặt khí tức thanh lãnh không cho tiếp cận.

Nhã Nhạc ngẫm đến phát gốc...

Tuy lúc trước đã rõ ràng đây là cha nuôi, nhưng do khuôn mặt hiện đại quá nhiều sẹo, mà khuôn mặt ở cổ đại quá tiêu tụy, nên Nhã Nhạc coi như chưa để ý kĩ. Bây giờ ngẫm lại... đây... đây không phải là hình mẫu Nhai thúc (*) phiên bản 3D(*) sao?!! Nhã Nhạc kích động.

(*): Nhân vật tên Nhai trong truyện đam mỹ NP Phong vô nhai của Hắc Sắc Cẩm Dược.

(*): Phiên bản thật.

Kinh hỉ và không thể tin được là hai cảm xúc chủ đạo trong tâm hồn Nhã Nhạc lúc này đang hỗn cùng một chỗ. Nàng thậm chí còn nghĩ muốn chạy tới ôm đùi rồi xin chữ kí của Dương Quan.

Phải nói, Nhã Nhạc là một hủ nữ, một hủ nữ đã đạt đến trình độ biến thái mê luyện thể loại np-niên hạ công-đại thúc thụ, trong đó, truyện có nội dung càng ngược đại thúc quẫn quai sau đó đại thúc ngược lại cả lũ công mất dậy kia lại càng hay. Khi đó, truyện đam mỹ NP của Hắc Sắc Cẩm Dược tỷ tỷ chính là sự lựa chọn hoàn hảo cho Nhã Nhạc. Nhã Nhạc yêu chết cái cách ngược tâm ngược thân ngược quẫn quai quẫn quai của tỷ ấy. “Ồ Hắc” đã hoàn rồi, “Vô Ngữ Ngôn Thương” cũng kết thúc mở, chỉ còn có “Phong Vô Nhai”, cái truyện ngược nhất ấy, xuất bản thượng bộ rồi, vẽ cả artbook rồi truyện tranh, phát cả kịch truyền thanh “Thính phong vô nhai” rồi, vậy mà hạ bộ Dược tỷ mãi vẫn chưa hoàn, đến lúc Nhã Nhạc chết vẫn còn hóng chờ chương 32. Nghĩ đến là tức, Nhã Nhạc có cảm xúc muốn lật bàn...

Có thể nói, một trong những nuối tiếc lớn nhất trong cuộc đời Nhã Nhạc ở hiện đại chính là chưa hóng hoàn bộ “Phong vô nhai” ngược tâm ngược thân ngược nát cả tim gan kia.

Vậy mà... vậy mà... phiên bản 3D của Nhai thúc đang hiển hiện trước mắt nàng.

Khó tin hơn, đôi mắt xám nhạt vốn băng lãnh lại tràn đầy ý cười ôn nhu nhìn Nhã Nhạc và Đường Khuynh Ca, giọng nói khàn khàn mà trầm thấp từ tính: “Tiểu Ca, sư phụ để con chờ lâu rồi. Còn con là A Nhạc? May nhờ có con ta mới giữ được mạng già này. Về sau có gì khó khăn cứ báo với sư bá nhé. Sư bá sẽ làm chủ cho con.”

Nhã Nhạc cảm giác thật ... phiêu

Vì vậy, đến lúc Tương Kiến Hoan đã chuẩn bị xong bữa sáng và gọi mọi người đi ăn, hắn đã thấy Nhã Nhạc cực kì nhu thuận ngồi lọt thỏm trong lòng Dương Quan, Đường Khuynh Ca thì ngồi bên cạnh lọt vỏ nho dút cho Nhã Nhạc.

Khung cảnh nói nói cười cười kì dị mà hòa hợp đến vô pháp vô thiên, hào quang sáng chói, ai cũng không khỏi có cảm giác muốn dùng tay áo che mặt một phen. Thật là muốn chọt đui mù mắt kim cẩu mà.

Bất quá Tương Kiến Hoan là ai? Hắn là Y Tiên trong truyền thuyết, so với nam chủ tiểu thần y còn muốn lợi hại.

Thế nên Tương Kiến Hoan đen mặt xách cổ áo nhấc bổng Nhã Nhạc lên, một đường đi thẳng đến nhà ăn. Đường Khuynh Ca thì tùm tã tùm tùm theo phía sau. Còn Dương Quan từ lúc nhìn thấy mặt Tương Kiến Hoan đã cứng ngắc không thôi, ôn nhu cũng mất sạch.

Nhã Nhạc bị xách cổ cũng không an phận, hết quay lại nhìn nhìn gương mặt đã trở lại vẻ lãnh khốc ban đầu một cách cứng ngắc của Dương Quan, lại quay qua nhìn nhìn gương mặt tuy lạnh lùng nhưng không giấu nổi vẻ rầu rĩ dưới đáy mắt của Tương Kiến Hoan, sau đó... “Hé hé hé”

Chỉ nghĩ đến việc lão hồ ly Tương Kiến Hoan kia vậy mà còn chưa lừa được ái nhân đến tay, Nhã Nhạc không thể kìm nổi mà cười ra thành tiếng. Một nụ cười dâm dăng và biến thái không khỏi khiến ba người còn lại rùng mình một trận.

Tương Kiến Hoan nâng Nhã Nhạc lên đối diện với mặt mình, muốn tìm hiểu xem đứa nhỏ này lại động cái gì kinh. Bất quá, khi nhìn đến hai tròng mắt vốn to tròn giờ đã híp lại thành hình trăng non, bên trong là hai con ngươi đen lầy lầy la lầy lầy nước mắt, không giấu nổi vẻ châm chọc khi người gặp họa...

Xâu chuỗi lại các sự việc trước giờ cùng đối chiếu với sự hiểu biết của bản thân về Nhã Nhạc, Tương Kiến Hoan còn không hiểu thì hắn đúng là thăng ngục ==|||

Nhất thời, mặt của Tương lão Y Tiên lại càng đen, hiện đại gọi là mặt thối, mà cách diễn đạt thô bỉ nhất cũng như trực tiếp nhất chính là như người phải rắm ấy.

Sự thật chứng minh Tương Kiến Hoan cũng không phải kẻ rộng lượng gì, mà là cực kì, cực kì nhỏ nhen, lại hay thích âm thầm ôm thùng giấm làm mặt thối. Bằng chứng chính là từ sau ngày hôm đó, Nhã Nhạc đã bước vào cuộc sống huấn luyện địa ngục với thời gian biểu ma quỷ, bận đến không còn thời gian cùng sư bá bồi dưỡng tình cảm trừ lúc theo học, mỗi đêm lăn lên giường phát là ngủ say như chết, động đất cũng không muốn dậy.

Buổi sáng: Luyện công cùng Đường Khuynh Ca

Gần trưa: Ngâm thân trong Tây lộ

Chiều: Cùng Đường Khuynh Ca theo sư phụ và sư bá học về y độc

Tối: Hoạt động tự do trong thư phòng - Nghiên cứu y điển, còn không thì bị ném vào phòng tàng trữ độc vật để “tiếp xúc thân mật bồi dưỡng tình cảm”.

Nhã Nhạc uất giận ngẩng đầu nhìn trời, thét dài: “Còn muốn cho người ta sống không đâyyyyyy?!!!”

Trả lời Nhã Nhạc, chính là một tia sét đánh cháy ngọn cây cùng một loạt tiếng sấm rền vang trời, một cơn mưa rào ầm ầm trút xuống rồi lại tạnh, gió mát sau mưa thổi khô quần áo.

Ông trời khinh bỉ: Người ta là nữ chính, phát tay một cái là cả tá cực phẩm nam xông đến bảo vệ, người là vật hi sinh kiêm nữ phụ, không khổ luyện từ đầu thì chỉ có kết cục danh nát thân vong.

Trong suốt quá trình đó, Nhã Nhạc vẫn bị phạt đứng tấn giữa sân vì đã vô tình rút hết độc của một con bọ cạp Tây Vực Tương Kiến Hoan nuôi 10 năm, tên là Độc Hạt Tử.

Nhã Nhạc hất xì một cái, ai oán: Đầu năm nay, đến cả động vật cũng quý trọng hơn con người.

Độc Hạt Tử cắn khấn, rưng rưng nước mắt: Đầu năm nay, đến cả đứa trẻ 6 tuổi cũng bắt nạt được ta, ô ô ô, ta đúng là tuổi già sức yếu rồi, ô ô ô,...

17. Chương 17: Gian Tình Của Sư Phụ Và Sư Bá (thượng)

-Một năm sau-

“Vù...phập phập.” Trong nháy mắt, hai cây ngân châm mảnh dài ánh bạc được phi cắm vào tường.

Một chiếc xuyên chết một con ruồi. Đây là của Nhã Nhạc.

Một chiếc ghim vào cánh của một con muỗi. Đây là của Đường Khuynh Ca.

Nhìn qua có lẽ thấy châm pháp của Đường Khuynh Ca điêu luyện hơn. Nhưng con ruồi vốn nhanh hơn con muỗi, nên trình độ cao thấp thật khó phân biệt, đành tùy suy nghĩ của chư vị độc giả thôi.

Nhị vị sư phụ đều há hốc miệng, dùng ánh mắt không thể tin được mà nhìn hai tiểu đồ nhi.

Một năm...bọn hắn mới bắt đầu dạy hai đứa nó được một năm. Tốc độ này, quả thật nhanh gấp 5 lần so với bọn hắn khi xưa.

Dương Quan nước mắt lưng tròng ôm chầm lấy Đường Khuynh Ca, xúc động: “Thiên tài, con đúng là thiên tài.” Y mang Đường Khuynh Ca đến đây từ lúc 3 tuổi. Tuy nhiên do bệnh tình nguy cấp trong suốt 11 năm mà để mặc nó tự sinh tự diệt trên Âm đỉnh. Nay tất cả tri thức về châm pháp, y độc của y và sư đệ cùng được kinh, y kinh, độc kinh trong thư phòng đã dốc hết cho Đường Khuynh Ca rồi. Bọn hắn đã không còn gì để dạy Đường Khuynh Ca nữa, coi như cũng không phụ lời nhờ vả của Đường Môn môn chủ.

Tương Kiến Hoan cũng đứng đối diện với đồ nhi của mình – Nhã Nhạc, mà bất khả tư nghị. Hải tử mới 7 tuổi đã có thể học được tới mức này, nói nó không phải thiên tài thì chắc không kẻ nào xứng với danh thiên tài. Bất quá, đây là vấn đề từ đâu? =_|||

“Cửu huyết phi châm”, “Thập bát huyết ngự châm quyết”, “Tam thập lục huyết trấn hồn châm pháp”, “Thất thập nhị huyết hoán mệnh châm kỹ” của hắc vương danh giang hồ, đều là những châm pháp có thể đoạt người từ tay lão Diêm vương. Vậy mà cổ tình hài tử thiên tài này học mãi không vào, mà “Kỳ huyết đoạn mệnh châm pháp” cùng với “Nhất bách linh bát huyết hồn phi pháp tán châm trận” khó gấp 10 lần nó xem ba lần liền thông hiểu. Lại nói, tuy A Nhạc học thuộc kinh thư y độc có hơi chậm hơn Đường Khuynh Ca một chút (Tiểu Ca xem một lần liền thuộc, A Nhạc xem ba lần mới thuộc), nhưng rõ ràng có thể chế ra độc được, cũng luyện ra được thuốc giải, mà những loại thuốc bột tằm thường như Mê Hồn Hương, Nhuyễn Cốt Tán, Hóa Công Tán, Truy Tung Hương, vân vân và mây mây đều có thể làm ra, tại sao cổ tình đến những được phương chữa bệnh nấu 10 lần cũng không xong, toàn ra một đồng đen xì hổ lốn tỏa mùi kì dị. Tiểu đồ này chính là thiên tài, nó đã ngón hết tri thức của hắc vương và sư huynh cùng đồng sách trong thư phòng chỉ trong một năm, nhanh gấp 10 lần Tiểu Cảnh Mặc – sư huynh của nó. Nhưng nếu cứ tình trạng này mà đồn ra ngoài A Nhạc là đồ đệ thân truyền của hắc vương thì Y Tiên hắc biết giấu mặt vào đâu bây giờ?!!

Y Tiên lão nhân Tương Kiến Hoan quần bách. Đây rốt cuộc là vấn đề từ đâu?!!

Trong lúc Tương Kiến Hoan đang mang theo suy nghĩ của mình mà leo lên ngựa và chạy theo một hướng thật xa, đến nỗi bỏ quên cả tiểu đồ đứng đang đứng trước mặt, thì Nhã Nhạc cũng đang ngẩng đầu quan sát nét mặt của Tương Kiến Hoan. Nhã Nhạc thấy khuôn mặt hắc vương từ kinh ngạc chuyển qua hồi tưởng rồi kết thúc bằng phần nô mê mang, rồi lại qua quay thấy sư đồ bên kia vẫn ôm nhau không rời, đáy mắt xẹt qua một chút không vui và mất kiên nhẫn.

Nhã Nhạc rút từ trong tay áo ra một xấp giấy rồi nhét vào tay Tương lão. Theo phản xạ có điều kiện đã tập suốt gần một năm, Tương Kiến Hoan nhanh như chớp nhét xấp giấy vào ngực.

Chợt giật mình thoát khỏi mộng cảnh, Tương Y Tiên dở khóc dở cười một tay vỗ vỗ xấp đông cung đồ trong ngực áo, một tay khác xoa đầu Nhã Nhạc, khen “Đồ nhi ngoan, con thật thông minh, so với sư huynh Lục Cảnh Mặc của con còn muốn lợi hại.”

Chỉ chờ có thế, Nhã Nhạc liền xoay người lôi kéo Đường Khuynh Ca khỏi vòng tay của Dương Quan mà đi ra ngoài.

Dương Quan ớ người, tiểu nhân nhi Đường Khuynh Ca đã bị kéo ra đến cửa. Tương Kiến Hoan nhìn theo bóng lưng nho nhỏ của Nhã Nhạc, không khỏi cảm thán tiểu đồ nhi của hắc vương độc chiếm thực lực thật mạnh a. Bất giác sờ lên xấp đông cung đồ trong ngực áo, Tương Y Tiên bỗng nhớ ra một vấn đề.

Đây... đây hắc vương là vấn đề về nhân phẩm đi! Tương Kiến Hoan đen mặt.

Chư vị độc giả, hắc vương vị đang rất tò mò về cuộc sống một năm sau của Nhã Nhạc kể từ lúc cứu Dương Quan chứ gì. Nhưng trong cuộc sống một năm tiếp theo nhằm chán đó, tôi dám cá là chư vị thấy hứng thú hơn cả với gian tình của Tương Kiến Hoan và Dương Quan. Thế nên ở chương này tôi sẽ đặc cách trích đoạn kể về mối gian tình của nhị vị Y Tiên và Độc Thánh tuổi già mà tâm với thân còn chưa già này.

Buổi trưa hôm đó, trên đường đến nhà ăn, chúng ta có thể bắt gặp bóng dáng nho nhỏ mà nổi bật của nhị vị tiểu mỹ nhân Đường Khuynh Ca và Nhã Nhạc. Chuyển ống kính đến gần hơn, rõ ràng là Nhã Nhạc đang nằm vắt trên lưng của Đường Khuynh Ca, được Đường mỹ nhân công đến nhà ăn.

Vì sao Nhã Nhạc không tự mình đi được? Đây lại phải nói đến “Tẩy lộ”. Phải nói, Nhã Nhạc của chúng ta rất ngoan, nàng cực kì nghiêm ngặt hướng dẫn sử dụng của Tương Kiến Hoan. Ai bảo tương lai của nàng đều trông cậy vào nó đâu. Thời gian ngâm thân mất một canh giờ (2 tiếng) liên tục và cố định là điều đáng phải chú ý. Sơ sẩy một chút là tẩu hỏa nhập ma ngay. Vì thế, Nhã Nhạc đành phải moi móc chút trí nhớ ít ỏi về các phim truyền hình dài tập cổ trang chiếu lúc 18h và đam mỹ, ngôn tình cổ trang đây rầy trên mạng để tìm kiếm khoảng thời gian một canh giờ mỗi ngày có thể bề quan tỏa cảng dài lâu. Nàng rốt cuộc đưa ra một bảng phân tích và kết luận.

Trừ lúc ăn, bốn buổi sáng trưa chiều tối thông thường đều có rất nhiều việc cần làm. [Loại!]

Đêm: Người muốn chết sớm hay sao? Không thấy thích khách, sát thủ đều ám sát vào ban đêm à? Minh Tịch Nguyệt - Một trong những nam chủ trong truyện, chính là Đệ nhất sát thủ của Võ Lâm Minh đó. Tuy Nhã Nhạc có Lạc Tồn Cổ, nhưng nhờ để kẻ khác biết không phải sẽ chết không được toàn thân sao? Nghĩ đến đây mà Nhã Nhạc rùng rợn hết cả mình. [Loại!]

Cố gắng dậy sớm hơn bình thường một canh giờ: Nghe bảo ngâm Tẩy lộ vô cùng đau đớn, mới sáng ra đã đi ngâm thì buổi sáng lấy sức đâu luyện võ? [Loại!]

Khoảng thời gian sau khi ăn trưa hoặc tối: Người đã nghe câu “Căng da bụng thì trùng da mắt chưa?” Khoảng thời gian sau khi ăn luôn là lúc dễ buồn ngủ nhất. Nhã Nhạc còn chưa muốn bạo thể mà chết. [Loại!] Giờ chỉ còn có khoảng thời gian trước khi ăn trưa hoặc ăn tối, nhưng xét thấy buổi trưa luôn nhàn nhã hơn buổi tối nên Nhã Nhạc quyết định chọn buổi trưa.

Vậy nên, Nhã Nhạc sau khi ngâm Tẩy lộ xong, đang được Đường Khuynh Ca công đến nhà ăn.

Cái gì?! Người nói lạc đề rồi sao? Vấn đề đã đi quá xa rồi sao? Không, không xa. Người phải biết rằng, hiện tại công nghiệp và dịch vụ phát triển, ngay cả bãi cát bờ biển hay đất đá núi đồi đều có thể trưng dụng. Thiếu nam, thiếu nữ hay đại thúc, bà cô ngày nay, đi ở trên đường lữ tề một cái cũng có thể xuyên qua mấy ngàn năm thời không. Nhã Nhạc giữa lúc ăn đậu hủ của Đường Khuynh Ca, lại bất gặp gian tình của Tương Dương nhị lão thì có gì là xa...

Lại nói, Nhã Nhạc đang nằm vắt trên lưng của Đường Khuynh Ca thì thấy Đường mỹ nhân cứ chốc chốc lại rầu rĩ thở dài. Nhã Nhạc ôm cổ Đường Khuynh Ca, cố gắng rướn người lên, quay đầu Đường Khuynh Ca sang bên để đối diện với nàng. Nhã Nhạc hỏi: “Tiểu Ca tỷ, sao người lại thở dài?”

Đường Khuynh Ca phối hợp tiếp tục thở dài một hơi, rồi cũng không giấu giếm mà kể hết cho Nhã Nhạc. Đại khái là từ ngày Dương Quan khỏi bệnh, tuy khí sắc có tốt lên, nhưng dường như có chuyện khó xử bất đắc dĩ gì đó, cảm giác tâm thần luôn bất ổn, lúc dạy tử ấy cũng thường không tập trung mà hay lơ đãng ngẩn ngẩn nhìn ra ngoài trời với đôi mắt xám ám đảm không tiêu cự...

Móa nó =...= Sao lại có cảm giác như thiếu nữ cấp 3 được bạn thân tỏ tình thế này? Nhã Nhạc giật mình, vỗ vỗ mặt, lắc lắc đầu, đá bay suy nghĩ vấy bẩn hình tượng Dương sư bá trong lòng nàng đi.

Nhã Nhạc là một hủ nữ ưu tú, chắc chắn đấy. Nàng luôn coi sự giúp đỡ các cặp nam nam vượt qua luân thường đạo lý, đàm tiếu của xã hội để đến với nhau là thiên chức của dân hủ. Bất quá, từ cái ngày nàng cười chê Tương Kiến Hoan và bị lịch huấn luyện ma quỷ áp xuống người, cứ nghĩ đến gian tình của Tương Kiến Hoan và Dương Quan là nàng chỉ thấy... nản...

Thôi, cộng tuổi cả hai kiếp của nàng còn không bằng một nửa tuổi người ta, trẻ con thì không nên xen vào chuyện của người lớn.

Trong nhịp chân đều đều của Đường Khuynh Ca, Nhã Nhạc cứ thế gạt phẳng tình cảnh khó xử, khó ngủ, khó nuốt cơm của Tương Dương nhị lão ra sau đầu, toàn tâm toàn ý tận hưởng tám lưng nhỏ nhắn mà ấm áp của Đường tiểu mỹ nhân - ngủ.

Đêm hôm đó, có lẽ do ban ngày đã ngủ quá nhiều, nên Nhã Nhạc lại mắc tiểu đêm. Trên đường từ nhà xí về tiểu viện, trăng thanh gió mát, lắng tai còn có thể nghe thấy tiếng tiêu ai oán vắng vắng xa xa.

Không kìm nổi tò mò, Nhã Nhạc liền khinh công đi tìm nơi phát ra tiếng tiêu rung động lòng người, quỳ khóc thần sầu như vậy.

Âm đỉnh Vân Sơn có một rừng thúy trúc không lớn không nhỏ, giữa rừng có một lương đình nghỉ chân, mái ngọc lưu ly, bốn phía treo chuông thúy ngọc gặp gió liền đình đình đang đang, tao nhã không thể tả.

Từ xa nhìn lại, trước đình đứng sừng sững một nam nhân bạch y trắng tuyết đang thổi ngọc tiêu, y quay lưng lại với Nhã Nhạc, trầm mê trong nhạc khúc của bản thân.

Nhã Nhạc kinh hãi. ()

Rốt cuộc thì ái tình là thứ gì mà có thể ăn mòn IQ của con người, biến Y Tiên Tương Kiến Hoan thành thằng hâm nửa đêm chạy ra đây thổi tiêu thế này???

Tuy Tương Kiến Hoan có vẻ đang chìm đắm trong âm nhạc, nhưng giác quan cực kì nhạy cảm, mắt nhìn tứ phương, tai nghe tám hướng, nghe thấy tiếng bước chân chậm rãi lại gần tiểu đình, liền ngừng thổi tiêu, chậm rãi xoay người lại.

Ánh trăng bàng bạc phủ lên dung nhan tuấn mỹ. Thân hình cao ngất thẳng tắp như tùng. Bạch y phấp phới càng thêm phiêu dật như tiên.

Nhã Nhạc nhìn ra, đôi mắt hoa đào của sư phụ trong khoảnh khắc xoay người lấp lánh như sao trời, làm mê đắm nhân tâm. Nhưng khi hình bóng của nàng hiển hiện trong đôi mắt ấy, nó liền ảm đạm xuống dưới...

Nhã Nhạc tiếp tục . Nàng có một lỗi giặc.

Nhã Nhạc cảm giác bản thân trở thành một tên nam phụ trong đam mỹ văn. Hơn nữa còn là một tên nam phụ đầy bản lĩnh, vừa đẹp trai, tài giỏi, vừa có tiền, có quyền, có thể đầy đủ, thậm chí còn hơn cả nam chính. Chẳng là tên nam phụ này nhìn trúng tiểu mỹ thụ trong truyện, thế nên không do dự mà đá bay tiểu công, cường thủ hào đoạt đem tiểu thụ về phủ. Tiểu thụ kiểu Tương Kiến Hoan thì chắc chắn là thể loại nữ vương, biệt nữ, cao ngạo, không bỏ xuống được lòng tự tôn. Tóm lại nam phụ không chiếm được tâm liền quyết định đoạt cơ thể tiểu thụ, vì thế đối tiểu thụ hết gian lại ngược, ngược xong rồi gian, gian xong rồi ngược, thế đem cường gian biến thành hòa gian. Vì thế làm cho tiểu thụ thường thường nửa đem mò ra tiểu viện tử nhìn trăng rơi lệ nhìn hoa thổ huyết. Mà nam phụ này cũng yêu chết tiểu thụ, cũng thường thường ban đêm mò ra tiểu viện tử của tiểu thụ im lặng ngắm tiểu thụ từ trong bóng tối. Chỉ là đêm nay nam phụ rất cuộc không nỡ để tiểu thụ tiếp tục đau khổ như thế, không kìm được lòng mình mà tiến lên muốn bày tỏ với tiểu thụ. Tiểu thụ nghe thấy tiếng bước chân lại gần, vui sướng nghĩ rằng tiểu công đến cứu mình, đến khi nhìn thấy người đến là nam phụ liền ...

Mồ tác giả: Móa, các người tự nghĩ tiếp nha =...= Ta bị lạc đề rồi!

Tuy suy nghĩ đã bay đến một phương trời kì dị nào đó, khuôn mặt Nhã Nhạc vẫn giữ được vẻ bình tĩnh, lạnh lùng, tóm quần lại là lãnh tĩnh vốn tập từ nhỏ.

Tương Kiến Hoan cất giọng trầm thấp hỏi Nhã Nhạc: “Đêm rồi, sao còn ra đây?”

Nhã Nhạc ngẩng đầu, khờ dại trả lời Tương Kiến Hoan: “Tại nghe thấy tiếng tiêu của sư phụ, hiếu kì liền đến xem a.” Chu sa của Tương Kiến Hoan như ẩn như hiện giữa đêm trăng, phá lệ mỉa mai.

Tương Kiến Hoan gật gật đầu, tỏ vẻ chấp nhận câu trả lời của Nhã Nhạc, cất ngọc tiêu vào tay áo rồi xoay người tiến về lương đình. Nhã Nhạc phiên bản cún con leo theo sau.

Bàn ghế trong tiểu đình đều làm từ gỗ Ngọc Am vô cùng trân quý. Không những hương thơm gỗ có thể làm thanh sáng đầu óc, tốt cho sức khỏe, dùng xông hơi trong phòng tắm có thể làm đẹp da, mà gỗ để lâu năm sẽ sinh ra tuyết, ánh nắng chiếu xuống lấp lánh như được nạm kim cương.

Ấn... cái mùi hương nồng nặc như dầu con hổ này thật đáng hoài niệm. Nhã Nhạc mỗi lần đến đây theo thói quen đều hít hà hương gỗ.

Còn nhớ, nhiệm vụ đầu tiên của nàng khi sơ nhập bang hội cũng không phải giết người, cướp của, đốt nhà hay buôn người, bla... bla... mà là cùng chúng huynh đệ trong bang lên vận chuyển một chiếc bồn tắm làm từ gỗ Ngọc Am về cho bang chủ tiểu thụ.

Cây gỗ trong Sách Đỏ cũng không phải dạng vừa, bị tố cáo trong nhà có vài cân gỗ Ngọc Am là bị gô cổ vào tù ngồi ngay, đừng nói là cả cái bồn tắm to tổ chẳng của Tiểu Hi. Ấy ~ tình huống năm đó đúng là hung hiểm, nghĩ lại còn thấy phấn khích

~Mồ tác giả: Hình như ta lại lạc đề...

Khụ, chúng ta tiếp tục chuyện trong lương đình. Tương Kiến Hoan ngúng nguẩy đi trước, Nhã Nhạc lạch bạch bám mõng. Đi vài bước là đến nơi, đã thấy hai ly rượu đầy sóng sánh cùng một bình Trúc Diệp Thanh ngay ngắn đặt trên bàn.

Nhã Nhạc tỉnh ngộ. Đây... hẳn là chờ sư bá đến đi .Nhã Nhạc thở dài, quả thật là bó tay chấm com với si nhân... o()o

Thảo nào mà dạo này trông Dương sư bá ngày càng tiêu tụy, trăm phần trăm là bị Tương lão nửa đêm động kinh chạy ra đây thổi tiêu phá giấc ngủ mà .

Gian tình của hai lão nhân gia đây thật khiến người người bội phục. Trải qua sinh tử tương hứa, khó khăn lắm mới được ở bên nhau sao lại càng ngày càng có chiều hướng tự ngược là dư lào?!!

Nhã Nhạc thật sự muốn lật bàn, rất muốn vào một ngày nổi giông nổi bão đập ngất hai người này, ném vào một sơn động huyền bí nào đó, đổ cho mỗi người một túi xuân được tự chế XD~ Quá thiên thời địa lợi nhân hòa rồi XD

~Không được, đây là chuyện đại nghịch bất đạo a!!! Nhã Nhạc sợ hết hồn, tự động đá bay phần suy nghĩ hắc ám trong tâm hồn “thánh khiết” của bản thân.

Cũng lâu lắm rồi Tương Kiến Hoan mới có thời gian rảnh rang ngồi đối diện với tiểu đồ của hắn như thế này. Dung nhan thanh lãnh xảo đoạt thiên công (tinh xảo như được tạo hóa điêu khắc), so với Tiểu Ca của sư huynh cũng kẻ tám lạng, người nửa cân. Tương Kiến Hoan cảm thán, mắt nhìn người của mình đúng là không phải dạng vừa.

Tương Kiến Hoan nâng chén ngọc lên cũng không uống rượu, mà nhìn đến một nơi xa xăm nào đó.

Không, không xa, Nhã Nhạc thề, rõ ràng đó là phòng ngủ của Dương sư bá.

Đêm, còn rất dài...

18. Chương 18: Gian Tình Của Sư Phụ Và Sư Bá (hạ)

Thấy không khí im lặng không thú vị, Tương Kiến Hoan đành tự tìm đề tài để nói.

Nghĩ đi nghĩ lại, thế nào mà Tương lão lại thốt ra một câu: “A Nhạc, con thấy sư bá của con thế nào?”

Nhã Nhạc trợn mắt.

Một đoàn lạc đà chạy qua... Nhã Nhạc ảo giác bản thân nhẹ nhàng phi thân lên con đầu đàn, rồi cùng đoàn lạc đà tung vó phi qua hoang mạc Sahara, phi đến một thế giới kì lạ mà ở nơi đó, Tương Kiến Hoan là một lão ba sống đơn thân (có con nhưng đã ly hôn), còn Nhã Nhạc là một hài tử 5 tuổi thiên chân vô tà.

Một ngày nào đó...

Ba: A Nhạc a, con thấy Dương bá bá nhà bên thế nào?

Con: Thế nào là thế nào a ba?

Ba: Ý ba là con thấy Dương bá bá có tốt không?

Con: Dạ~ bá bá tốt lắm, hay mua đồ chơi, đồ ăn cho A Nhạc. Tiểu Ca tỷ nhà bá bá cũng thật xinh đẹp, thật khả ái a~ A Nhạc thật thích tỷ tỷ, thật thích bá bá a

~Ba: Vậy tốt quá, ba muốn cầu hôn Dương bá bá. A Nhạc ngoan có muốn Dương bá bá làm mẫu thân không?

Con: Hả?

Ba: Khụ, ý là hai nhà chúng ta sẽ sống cùng nhau, sẽ chuyển đến một căn hộ lớn hơn, đẹp hơn nữa. A Nhạc có thể chơi với Tiểu Ca cả ngày nha.

Con: Dạ. Con đồng ý

~Ba yêu thương bế con lên, hôn chụt một cái thật kêu lên má.

Nhã Nhạc kết thúc liên tưởng bằng cách rùng mình một cái, da gà da vịt nổi lên rần rần. Nàng âm thầm toát mồ hôi lạnh, quả nhiên là nghiện đam mỹ nặng quá rồi.

Tương Kiến Hoan ngồi đối diện, thấy Nhã Nhạc ngẩn ngơ mà không để ý đến câu hỏi của hắn, âm thầm mất hứng, định đứng lên quay về phòng. Xem ra đêm nay Dương Quan kiên quyết không chịu tới nhìn hắn.

Bất quá, Nhã Nhạc sau khi thoát khỏi thế giới ảo tưởng đầy sức mạnh của bản thân, đã hỏi lại hần một câu hỏi mang tính thả bom đầy già dặn: “Sư phụ, đã bao nhiêu năm rồi, sư phụ còn tính chờ sư bá đến bao giờ?”

Tương Kiến Hoan ngậy người, khe kéo khoe miệng: “Sư huynh một ngày còn chưa chấp nhận tình cảm của ta, ta một ngày còn chờ đợi.”

Này này =...=|||

Hỏi: Trong thể loại cường công cường thụ, người biết khi nào thì quân tử trung khuyến công mới đẩy ngã được đại thúc thụ không?Đáp: Cả đời đều đẩy không được, ăn không vô, nuốt không trôi!!!Nhận xét chung cuộc: Vấn đề ở đây chính là phong cách theo đuổi không phù hợp với đối tượng.

Người hiểu không? Quá không phù hợp đó!!!

Người quân tử chờ đợi, đợi đến ngày kiêu ngạo đại thúc nằm trên giường, tự thoát y gọi người đến thưởng. Nằm mơ à? Muốn đợi đến ngày rục xương luôn chắc?

Nhã Nhạc méo mặt hỏi: “Sư phụ, người là muốn đợi đến hết đời luôn sao?”

Tương Kiến Hoan trầm ngâm trong chốc lát, rồi do dự trả lời: “Thật ra... thật ra ta mới 49 tuổi.” Xin lỗi vì đã ăn gian 20 năm.

Nhã Nhạc day day thái dương như tiểu đại nhân, đáp: “Việc này bây giờ đã không còn là vấn đề nữa rồi.”

Chẳng lẽ Nhã Nhạc đã đánh giá quá cao song Q (IQ & EQ) của sư phụ nàng rồi sao?

Nhã Nhạc thật sự muốn hét ầm lên: Nguyên lý cửa sổ đại thúc thụ của niên hạ công từ ngàn đời nay là gì? Chính là tiểu công phải bá đạo, phải phúc hắc, đa phần đều là gặm đại thúc không còn một mẩu xương xong mới tỏ tình, mới nhiệt liệt, mới thâm tình theo đuổi. Số ít còn lại là chơi cường thủ hào đoạt,... Nhã Nhạc sẽ không nhắc tới. Nhưng dù thế nào thì vẫn đuổi được đại thúc tới tay, kết thúc HE, vậy là được rồi a... Ngao ngao ngao...

Mổ tác giả: Muốn biết tiếng kêu trên kia đại biểu điều gì sao? Hắc hắc, trong tâm hồn mỗi hủ nữ đều giam giữ một con sói đói a...

Nhưng rốt cuộc, Nhã Nhạc vẫn lựa chọn im lặng ngẫm nghĩ hơn là xốc nổi hành động.

Tương Kiến Hoan là ai? Là ưu tú trong ưu tú, là anh tài trong anh tài, là Y Tiên, đồ đệ của Dược Thần, sư đệ của Độc Thánh. Vậy mà đến cả việc truy cầu tình yêu cho riêng mình cũng phải để đồ đệ chỉ giáo sao?

Quả nhiên, lão thiên gia luôn ban thưởng cho những ai biết chờ đợi. Một lúc lâu sau, Tương Kiến Hoan mới mở miệng: “Nếu như, y chấp nhận ta chỉ vì thương hại, ta nên làm gì đây? Đã lâu như vậy...” Đáy mắt không giấu nổi vẻ mệt mỏi và chua xót, tràn cả ra ngoài. Không khí nháy mắt trở nên gượng gạo mà thô lương.

Nhã Nhạc âm thầm thở dài, sư phụ nàng bao nhiêu năm nay hóa ra vẫn luôn bị vây hãm trong mâu thuẫn của bản thân như thế. Con người mà, ai chả mưu cầu một tình yêu hoàn hảo trọn vẹn, không thương hại, không vụ lợi, không miễn cưỡng.

Nhã Nhạc nhẹ giọng trả lời: “Vậy thì sư phụ phải bắt lấy cơ hội đó, trói sư bá bên người cả đời.”“Hả?” Tương Kiến Hoan ngơ ngàng.

Nhã Nhạc tiếp tục nói: “Sư phụ nên biết điều này, những người đã lựa chọn con đường đó, chính là vì họ đang chờ đợi một cơ hội. Vậy nên, việc sư phụ cần làm chính là tiếp nhận, dùng thời gian từ từ đồng hóa cảm tình, thanh lọc tình cảm của người đó thành tình yêu tinh thuần. Như vậy, người mới được ở bên ái nhân cả đời, thời thời khắc khắc.”

Đúng vậy, một cơ hội, cho Dương Quan, cũng cho Tương Kiến Hoan.

Nhân tâm vốn chẳng phải gỗ đá, mà Dương Quan tuy mặt ngoài lạnh lùng, nhưng sống rất tình cảm, Tương Kiến Hoan yêu y, vào sinh ra tử cùng y, chờ đợi y nửa đời người, y không thể không cảm động. Từ cái ngày

lỡ nghe lỏm cuộc nói chuyện đầy tình thú bên trong phòng Dương sư bá, Nhã Nhạc đã biết, đối với động chạm của Tương Kiến Hoan, y không chán ghét.

Còn khúc mắc của cả hai? Nó như hai lớp giấy dán cửa mỏng manh vậy. Đêm nay Nhã Nhạc đã chọc thủng một lớp, nàng không tin không chọc tiếp được lớp còn lại. Túm quần lại là, Tương Kiến Hoan rất, rất cần phải hành động, ngay bây giờ.

Tương Kiến Hoan cúi đầu lặng lẽ nghiền ngẫm lời nói của Nhã Nhạc, chỉ có hắn mới biết tâm tình kích động lúc này của hắn. Cứ như người mù nhất được gậy dò đường, người sắp chết đuối vớ được cọc gỗ vậy. Đáy mắt hắn bắt đầu lóe lên từng tia sáng nho nhỏ, tia sáng của hi vọng.

Tương Kiến Hoan vừa ngẩng mặt lên nhìn Nhã Nhạc, đã thấy nàng vô thanh vô tức đứng bên cạnh từ lúc nào. Sau đó, Nhã Nhạc dùng cả vò Trúc Diệp Thanh mà Tương Kiến Hoan cất 20 năm đợi vào người hắn.
==|||

Tương Kiến Hoan yên lặng vuốt mặt ướm sưng. Hắn quả nhiên vẫn chưa đủ trình độ đuổi kịp suy nghĩ của tiểu đồ này.

Sau đó, Nhã Nhạc vận công, lập tức hong khô quần áo, tóc tai của Tương Kiến Hoan, chỉ giữ lại hương rượu thơm ngát lượn lờ quanh thân. Nhã Nhạc nhẹ nhàng ghé vào tai Tương Kiến Hoan rì rầm rì rầm...

Chư vị độc giả, chư vị muốn tiếp tục xem Nhã Nhạc lặn lên giường, hay muốn xem bước đầu của kế hoạch “Công thành đoạt đất Dương sư bá” dưới sự hành động của Tương sư phụ?

Thôi được rồi, tôi hiểu tâm tình của chư vị mà. Máy quay đâu? Cài đặt chế độ cảnh đêm, không trắng không sao vẫn rõ như ban ngày!

Sau khi Nhã Nhạc rời đi, Tương Kiến Hoan nốc nốt 2 ly rượu còn lại, vuốt vuốt ngực, cước bộ lảo đảo hướng về phòng Dương Quan.

Dương Quan nhẹ nhàng đẩy cửa, rồi lại nhẹ nhàng khép cửa, vô thanh vô tức đứng bên giường ngắm Dương Quan một lúc. Khuôn mặt Dương Quan bị bóng của Tương Kiến Hoan che mất ánh trăng, không dấu vết giật giật khoe miệng. Sau đó, Tương Kiến Hoan cởi ngoại bào, chui vào trong chăn, hai tay hai chân sưng sã ôm cả người Dương Quan dính vào trong ngực. Dương Quan chắc chắn giả bộ ngủ, cả thân mình cứng ngắc mặc Tương Kiến Hoan ôm. Tương Kiến Hoan làm như không nhận ra, nhẹ giọng như nói mớ: “Sư huynh, đến khi nào huynh mới chấp nhận tình cảm của đệ?”

Hơi thở ấm áp đều đều phả bên tai. Trước mũi phảng phất hương Trúc Diệp Thanh, Dương Quan dở khóc dở cười, sao đêm nay lại uống nhiều thế...

Cảm thấy Tương Kiến Hoan đã ngủ sâu, Dương Quan nhẹ nhàng mở mắt. Khẽ động thân, nhưng vô dụng, Tương Kiến Hoan ôm kiểu bạch tuộc, động đặng trời.

Dương Quan tiếp tục dở khóc dở cười nhẹ quay sang nhìn tiểu đệ. Tương Kiến Hoan quay lưng lại với ánh trăng, Dương Quan nhìn không rõ mặt, chỉ thấy mái tóc trắng bạc mượt mà như tơ tằm thượng hạng, tùy ý thả dài mà chẳng rối, thấy bạch mi cong dài như cánh bướm, theo từng hơi thở mà nhịp nhàng đập cánh trong đêm.

Dương Quan là nhân sĩ giang hồ, hơn nữa lại còn là Độc Thánh người người căm hận, đại ma đầu Vô Ngã, đêm sao có thể ngủ yên? Bất quá, sự tin tưởng đối với tiểu đệ luôn thủy chung chạy theo bảo vệ mình này đã trở thành một tín ngưỡng bất khả xâm phạm trong lòng y. Được bao bọc trong sự ấm áp, Dương Quan bất giác thiếp đi.

Một đêm trầm thụy... (ngủ say)

Hôm sau, Dương Quan thoải mái ngủ đã mất mới dậy, bên gối lạnh tanh, mà cảm giác ấm áp đêm qua vẫn còn, không khỏi cảm thấy một chút mất mát.

[Công thành đoạt đất Dương sư bá] chiêu thứ nhất: Say rượu loạn tính mà vẫn giữ vẻ quân tử. Thành công!

Liên tục ba hôm sau, Tương Kiến Hoan như quên mất chuyện đêm đó, cũng không thổi tiêu giữa đêm hay mò đến phòng Dương Quan nữa.

Đêm ngày thứ 4, Tương Kiến Hoan lại xông chút rượu, rồi lao vào phòng Dương Quan kiểm chác đậu hủ, không gặp chút trở ngại.

Ngày thứ 5, 6, 7, 8,... Tương Kiến Hoan tiếp tục “âm thầm” tiến phòng Dương Quan, từ lúc đầu xông rượu nồng nặc, đến vị nhẹ, rồi không xông nữa. Chỉ là, sáng hôm sau, hắc đều dậy rất sớm, rồi đi.

Tương Kiến Hoan tiến phòng Dương Quan cũng không có quy luật thời gian, có khi vài ngày liên tiếp, có khi cách 2, 3 ngày mới đến. Lâu dần, Dương Quan cảm thấy, nếu không có đệ đệ ngủ cùng, y sẽ không thể an tĩnh mà ngủ.

[Công thành đoạt đất Dương sư bá] chiêu thứ hai: Tạo thói quen gần gũi & Lạt mềm buộc chặt. Thành công!

[Công thành đoạt đất Dương sư bá] chiêu thứ ba: Giải quyết khúc mắc của Dương Quan.

Người tiến hành: Người qua đường Ất aka phối hợp diễn Nhã Nhạc. Công tác chuẩn bị: Nhã Nhạc phụng nước miếng vào lòng bàn tay, xoa xoa, tỏ vẻ, chọc thủng giấy dán cửa thật sự không dễ chút nào. Chất xúc tác: Đường Khuynh Ca. Bối cảnh: lương đình

Ngày đó Đường Khuynh Ca cùng Nhã Nhạc đi dạo qua lương đình, thấy Dương Quan ngồi trong tiểu đình trầm tư suy nghĩ nên đi qua bắt chuyện. Miễn cưỡng nói cười một hồi, Đường Khuynh Ca dứt khoát cầm một tay Dương Quan, nhu thuận nói: “Sư phụ, người có gì khó xử có thể kể cho Tiểu Ca và A Nhạc a, người mới ốm dậy, liên phiền não không thôi, con cũng buồn lắm đó.”

Nhã Nhạc dờ khóc dờ cười. Tiểu Ca tỷ, sự ngây thơ, thẳng thắn của tỷ cũng thật khả ái nha

~Dương Quan trù mền xoa đầu Đường Khuynh Ca và Nhã Nhạc. Cho đến nay, việc hắc cho rằng hắc đã làm đúng nhất, chính là nhận Tiểu Ca làm thân truyền đồ đệ, chỉ tội đứa nhỏ, 3 tuổi đã phải xa gia đình.

Nhã Nhạc ngẩng đầu, âm thanh nhu nhuyễn non nớt, nhưng đầy mắt xẹt qua giảo hoạt: “Sư bá, sư bá đang phiền não chuyện tình cảm của sư phụ con sao?” Tiểu Ca tỷ đã không ngại nhổ nước bọt vào ngón tay, nàng cũng sẽ không ngại cầm ngón tay đó chọc thủng giấy dán cửa.

Dương Quan giật mình nhìn qua, ánh mắt Nhã Nhạc vẫn trong suốt, thiên chân vô tà.

Dương Quan thở dài bất giác muốn nói ra nỗi lòng, dù sao cũng chỉ là mấy đứa nhỏ: “Tương Kiến Hoan không phải là tên của sư đệ, hắc kêu Dương Khiên, là thân sinh đệ đệ kém ta 5 tuổi. Dương Văn, thật ra là thúc phụ của bọn ta.”

Ấy da, hóa ra là huynh đệ văn hàng thật giá thật

~Nhã Nhạc coi như nửa hiểu nửa không, cũng cầm bàn tay còn lại của Dương Quan, nói: “Như vậy, chẳng phải mối quan hệ của sư bá và sư phụ là cốt nhục tình thâm sao? Hi, một giọt máu đào hơn ao nước lã, quan hệ của hai người, ai cũng không thể xen vào, ai cũng không thể so sánh. Trời định gán bó cả đời a.” Ách, câu cuối có phần quái dị, nàng quá đẩy nhanh tiến độ quá không nhỉ? Nhã Nhạc chột dạ a chột dạ.

Dương Quan ngây người, tạm thời còn chưa tiêu hóa hết được lời của Nhã Nhạc. Nhân lúc này, Nhã Nhạc rút tay ra, kéo Đường Khuynh Ca chạy đi chỗ khác chơi.

Trời định gán bó cả đời... ai cũng không thể xen vào, ai cũng không thể so sánh...

[Công thành đoạt đất Dương sư bá] chiêu thứ ba: Giải quyết khúc mắc của Dương Quan. Đại thành công!

[Công thành đoạt đất Dương sư bá] chiêu thứ tư: Gạo nấu thành cơm. Diễn viên chính: Tương Kiến Hoan & Dương Quan. Phối hợp diễn: Nhã Nhạc & Đường Khuynh Ca. Chất xúc tác: XD

~Chả là ngày hôm đó, Dương Quan và Tương Kiến Hoan theo thường lệ về Dương đình đất rộng không người để luyện võ, luyện một liên về Âm đình, trời nắng chang chang, liếc mấy liên thấy dưới bóng mát của cây đào tiên trong tiểu viện có kê một cái bàn cùng hai cái ghế đầu nhỏ. Trên bàn có đặt một ấm trà Long Tĩnh, cùng một đĩa điểm tâm liên hoa cao tình xảo thanh nhiệt.

Hai đứa nhỏ này, quá biết cách hưởng thụ đi.

Dương Quan và Tương Kiến Hoan ăn ý cười cười, trực tiếp ngồi ăn uống mà không xin phép.

“Xoảng!” Chuyện gì đã xảy ra?!!

Chỉ thấy Đường Khuynh Ca mặt mày tái nhợt từ trong được phòng bước ra, vừa nhìn thấy nhị vị sư phụ và sư thúc đang ăn uống ngon lành liền sợ ngây người, rút cả lọ được mới chế trên tay xuống.

“Có chuyện gì thế?” Nhã Nhạc cũng từ trong được phòng bước ra, vừa nhìn thấy Dương Quan và Tương Kiến Hoan, cũng sợ ngây người.

Chả là, Nhã Nhạc đã dứt khoát kể chuyện cho Đường Khuynh Ca, và yêu cầu nàng giúp điều chế một được phương có thể áp chế Lạc Tồn Cổ suy yếu trong người nhị vị lão nhân gia mà không có tác dụng phụ, sau đó đem trộn với xuân được thượng hạng mua ở Uyên Ương Lâu, sau đó thử đem rắc vào điểm tâm và trà. Đường mỹ nhân không kì thị, ngược lại rất cảm động, tận sức giúp đỡ, hai đứa nhỏ thiên tài chỉ một ngày đã chế xong. Thật ra, được phương “Ức Lạc Tồn” này chỉ có khả năng ức chế Lạc Tồn Cổ suy yếu trong một khoảng thời gian nhất định, bất khả xâm phạm đối với Lạc Tồn Cổ khỏe mạnh của Nhã Nhạc. Thế nên Nhã Nhạc trộn “Ức Lạc Tồn” với xuân được rồi rắc vào trà và điểm tâm, tuyệt nhiên chỉ là để thử xem hương vị của trà và điểm tâm có bị thay đổi hay không. Bất quá, hiện tại không cần thử nữa...

Nhã Nhạc xuất thân là một người lãnh cảm trời sinh (thực chất là thần kinh thô) cùng với kĩ năng diễn xuất đỉnh của đỉnh max level. Nàng lập tức nhập vai làm một tiểu đồ giận dữ do trà cùng điểm tâm mất công chuẩn bị được nhị vị sư phụ và sư bá trưng dụng hết, kéo tay Đường Khuynh Ca chạy đi.

Hắc hắc, chiều nay nhị vị sư phụ đều bận, không cần học nữa, đi chơi thôi.

Nhã Nhạc lần này thật thánh thiện, đem xuân đáng giá ngàn vàng chờ đợi suốt mấy chục năm của sư phụ, nàng tuyệt đối sẽ không xen vào. Sư phụ, cố mà nắm bắt cơ hội ngàn vàng đi nha

~[Công thành đoạt đất Dương sư bá] chiều thứ tư: Gạo nấu thành cơm. Đại công cáo thành!!!

Hôm sau, quả nhiên Tương Kiến Hoan bị đá khỏi phòng, mà Dương Quan cả ngày đều không bước chân ra khỏi cửa. Nghe Đường Khuynh Ca làm nhân viên chăm sóc đặc biệt tiết lộ: Dương sư bá toàn thân đều đau mỗi, nhất là eo và hông.

Nhã Nhạc không khỏi tắc lưỡi, tỏ vẻ, dù sao Tương lão cũng đã chờ quá lâu rồi.

Bất quá, cứ nhìn gương mặt ngốc hề hề ngồi lê trước cửa phòng Dương sư bá của sư phụ là Nhã Nhạc cảm thấy hình tượng Y Tiên đại thần muốn rớt không còn một mảnh.

Thật là,... thôi kệ, đằng nào chả HE. Bản chất đã là trung khuyến công, dù có chính thể nào, cả đời vẫn cứ là trung khuyến.

Dù sao, chiến dịch đã thành công rực rỡ, các đồng chí vất vả rồi~

19. Chương 19: Ngoại Truyện 1: Một Đôi Bọ Cạp Dẫn Xuất Bí Mật Của Huyền Long Chân Kinh.

Tác giả có lời: Ngoại truyện viết ra mục đích chỉ để giải trí và giải thích một số hành động kì lạ của nhân vật ^^

~Thật sự thì, tình yêu của hai lão nhân gia cường đại không đơn giản chút nào. Duyệt bao kịch tình đam mỹ, chính là không ngược không thương, tương ái tương sát, liều chết triển miên, còn phải vào sinh ra tử, cùng chung hoạn nạn mới thấu chân tình biết bao lần. o()o

Lúc trước, Nhã Nhạc có thể đốt cháy giai đoạn trong thời gian ngắn đưa hai người đến với nhau, phần lớn cũng nhờ công sức bao năm ấp ủ của Tương Kiến Hoan. Người xem, Tương Kiến Hoan đằng đằng chờ đợi biết bao nhiêu năm, còn một thân một mình tả xung hữu đột cứu Dương Quan từ vòng vây của vô lâm nhân sĩ, sau đó vì muốn lấy ngàn năm tuyết liên để duy trì Dương Quan mà nhận Lục Cảnh Mặc làm quan

môn đệ tử, vân vân và mây mây... Có thể nói, Tương Kiến Hoan đã làm đủ tiền hí, Nhã Nhạc chỉ cần buông mình, thổi nển, ra ngoài đóng cửa thôi. ()

Bất quá, cửa đồ đã khó, giữ được ái nhân đại thúc xương cốt vốn rã rời lại phải vận động kịch liệt với người mỗi ngày còn muốn khó hơn~~()b

Đây là nan đề của Tương Kiến Hoan, cũng là nan đề cho bà mai Nhã Nhạc.

Nhìn sư phụ xử nam lâu năm rồi cuộc phá thân mà không biết tiết chế, dẫn tới sư bá ngày ngày đều lửa giận ngập trời, Nhã Nhạc đôi khi cũng muốn hiến vài tờ đồng cung đồ cất trong Huyền Long Chân Kinh.

Bất quá, mỗi lần định cảm ra, nàng lại nhìn thấy đôi tay trắng múp nhỏ như búp sen của bản thân.

Người nói, một đứa nhỏ 6 tuổi sẽ nói chuyện này thế nào?

Thế nên đành lực bất tòng tâm thôi.Nhã Nhạc ngao ngán thở dài, tiếp tục vùi đầu nghiên cứu y thư.

Bất quá, Nhã Nhạc đã quên một việc: Nàng đang ngồi trong phòng chứa độc vật mà suy nghĩ viễn vông.

Bỗng, sau gáy đau nhói!

Độc Hạt Tử có một đệ đệ cùng lứa trứng, chỉ phá vỏ sau nó vài giây, tên gọi Phong Hạt Tử. Thật ra, ngoài Phong Hạt Tử, Độc Hạt Tử còn có rất nhiều đệ đệ, muội muội khác. Chúng rất hay chê cười Độc Hạt Tử ngốc nghếch. Bất quá, sau khi tách đàn, nó cũng không biết chúng đã đi đâu, chỉ biết, từ lúc phá vỏ chui ra, chỉ có Phong Hạt Tử đã leo đèo theo nó không rời. Rồi bị nó lôi kéo bò vào ma trảo của Tương Kiến Hoan...

Thật ra, được Tương Kiến Hoan nuôi rất tốt, trừ lúc bị ép độc để hẩn chế thuốc hay theo lệnh của hắn đi chích người, ngày ngày nó và đệ đệ đều có thể ăn no.

Mỗi lần chích người, Độc Hạt Tử thường ngúng nguẩy thân mình bò đến trước mặt người đó, để họ hét lên một tiếng rồi chích chích chích ba cái. Còn Phong Hạt Tử mỗi lần chích chỉ nhẹ nhàng bò lên cổ nạn nhân, chích nhẹ một phát, nạn nhân chết bất đắc kì tử.

Từ cách hoạt động của Độc Hạt Tử và Phong Hạt Tử, chắc chắn chư vị đang nghi ngờ huyết thống của huynh đệ bọn nó. Tương Kiến Hoan cũng rất hay nghi ngờ. Bất quá, huynh đệ Hạt Tử cùng lứa trứng, luôn thân thiết gần bó không rời là điều không thể chối cãi.

Độc Hạt Tử cũng rất lấy làm tự hào vì có thể làm chỗ dựa cho Phong Hạt Tử. O(_)O(Phong Hạt Tử: →...→ Chứ không phải là ta luôn đi theo chăm sóc người sao?Độc Hạt Tử: ...)

Nói chung, Độc Hạt Tử cùng Phong Hạt Tử 10 năm qua sống rất chi là khoái hoạt, ngày ngày cùng nhau lăn lộn chơi đùa, cùng nhau ngủ chung trên một nệm, cùng nhau đấu đuôi (dù Độc Hạt Tử lúc nào cũng thua), cùng nhau chích người.

Cho đến một ngày, Độc Hạt Tử gặp Nhã Nhạc...

Ngày hôm đó, Độc Hạt Tử cắm mặt vào nệm, khóc đến thiên hôn địa ám.

Nó bị hài tử 6 tuổi rút hết độc. Từ nay, nó trở thành một con bọ cạp Tây Vực có tiếng mà không có miếng, có đuôi mà không có độc. Ô ô ô~ Nó làm sao còn mặt mũi gặp người.... ()

Phong Hạt Tử chậm chậm bò đến, lấy đuôi chọt chọt thân thể mềm nhũn của nó, Độc Hạt Tử rưng rức khóc, không có phản ứng. Phong Hạt Tử lại dùng đuôi nâng đuôi Độc Hạt Tử lên cao, thả ra, cái đuôi bẹp một tiếng rơi trở lại chỗ cũ.

Phong Hạt Tử: ...Độc Hạt Tử: Ô ô ô... () .Phong Hạt Tử tiếp tục lấy đuôi vỗ vỗ Độc Hạt Tử, tỏ vẻ: Đệ sẽ trả thù cho ca!

Độc Hạt Tử ngẩng khuôn mặt nhỏ đầy nước mắt rưng rưng nhìn Phong Hạt Tử: Nhưng đó là đồ đệ của Tương Kiến Hoan a, không được chích chết...

Phong Hạt Tử: Yên tâm, có Tương lão, cùng lắm chỉ bán thân bắt tội mà thôi.

Độc Hạt Tử: ...

Bất quá, sau ngày hôm đó, do người vật khác biệt, Phong Hạt Tử vẫn chưa tiếp cận được Nhã Nhạc. Rốt cuộc đợi đến hôm nay, trời đã cho nó một cơ hội ám toán tuyệt hảo.

Nhã Nhạc tuy đã bách độc bất xâm. Song cũng mới trong thời gian đầu nuôi Lạc Tồn Cổ, lại nhất thời phải tiếp nhận một lượng lớn kịch độc từ Phong Hạt Tử, sức độc ngất đi thôi.

Độc Hạt Tử đang lơ mơ buồn ngủ, thấy Nhã Nhạc ngã vật xuống đất, sợ hết hồn. Nó còn không thềm để ý đến Phong Hạt Tử đang hướng nó giờ càng biểu thị chiến thắng, cuống cuống bò đi tìm Tương Kiến Hoan. Độc Hạt Tử biết, phàm là người bị Phong Hạt Tử chích vào cổ, không đến một khắc sau toàn thân liền mục rữa thối nát rồi hoá thành bãi nước.

Độc Hạt Tử tuy tức giận A Nhạc rút độc của nó, nhưng nó còn chưa đến nỗi muốn dồn A Nhạc vào chỗ chết a. Lại nói, Tương Kiến Hoan mà biết thì làm sao bây giờ?! Ô ô ô

~Tạm thời không nói đến Độc Hạt Tử làm cách nào gọi được Tương Kiến Hoan, chỉ biết khi một người một bọ cạp nhanh nhanh chóng chóng trở lại phòng, đã thấy Nhã Nhạc đang cầm đuôi Phong Hạt Tử dốc ngược lên. Độc chất xanh lam từ đuôi bò cạp nhỏ giọt nhỏ giọt xuống cái chén thanh hoa sứ để trên bàn.

Còn Phong Hạt Tử, chết ngất mất rồi. Độc Hạt Tử: Σ() Độc Hạt Tử triệt để phần nộ, cùng với sức mạnh tiềm ẩn phi thường lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai bò lên bàn, vung cái đuôi nho nhỏ đen bóng dùng chiêu 4 lạng bạt thiên cân hất tay Nhã Nhạc ra.

Tương Kiến Hoan đối với linh tính của động vật mình nuôi 10 năm tỏ vẻ: “...”Nhã Nhạc đối với linh tính của động vật sống 10 năm tỏ vẻ: “...”

Phong Hạt Tử từ tay Nhã Nhạc rơi xuống bàn, vẫn bất tỉnh nằm bẹp. Độc Hạt Tử bò đến, dùng đuôi nhỏ chọc chọc Phong Hạt Tử, Phong Hạt Tử vẫn bất động. Độc Hạt Tử nức nở ghé lên người Phong Hạt Tử. Phong Hạt Tử bất chợt mở mắt, lật người hất Độc Hạt Tử ngã ngửa rồi nằm dề lên.

Độc Hạt Tử: Ô ô ô~ người đến chết cũng không để cho ta thương một lần a... o() Phong Hạt Tử: Hừ () Nhã Nhạc và Tương Kiến Hoan đồng thời mở ra cánh cửa tiến vào thế giới động vật mới mẻ và kì diệu tỏ vẻ: “...” Bỗng chốc cảm giác bản thân biến thành con kì đà

Thế nên, Nhã Nhạc cùng Tương Kiến Hoan một cao một thấp sánh vai bước ra ngoài, để lại không gian riêng cho cặp huynh đệ ngọc minh Độc Hạt Tử, Phong Hạt Tử tú ân ái.

Hai người vô thức bước đi, một đường trầm mặc. Thực ra, đây vẫn luôn là cách thức chung sống hòa bình của Nhã Nhạc và Tương Kiến Hoan. Chẳng có chút không khí sư đồ gì, nhưng lại phá lệ hài hòa, hợp ý.

Trước mắt xuất hiện một thân cây đại thụ cháy đen thui, nhìn qua cũng biết là bị sét đánh. Một cơn gió thổi qua, Nhã Nhạc phối hợp rừng mình một cái. Thật ra, nàng vẫn nhớ như in cái ngày rút độc của Độc Hạt Tử ra chế thuốc, bị sư phụ bắt được. Cả một buổi chiều đứng tấn dưới mưa, còn được tận mắt trông thấy thiên lôi đánh xuống cây đại thụ bên cạnh.

Nhã Nhạc vẫn luôn có cảm giác, nếu như nàng phải đứng tấn dưới mưa một lần nữa, thiên lôi tiếp theo sẽ không ngại ngần gì mà đánh trúng nàng, linh hồn đang chiếm đoạt thân xác người khác. Mà...Nhã Nhạc ngẩng đầu nhìn bầu trời mới khác trước còn trong xanh giờ đã đầy mây đen u ám.

Nhã Nhạc bản chất là một con người rất ham sống sợ chết.

Thế nên Nhã Nhạc đành chỉ cước bộ, Tương Kiến Hoan cũng dừng theo. Nhã Nhạc chưa kịp mở miệng Tương Kiến Hoan đã đưa tay xoa đầu nàng, hiền hậu cười nói: “Chuyện của ta và sư huynh, cảm ơn con.”

Nhã Nhạc: () b Hảo từ ái a

~Tương Kiến Hoan lại càng cười ôn nhu, nói tiếp: “Bất quá, cù kị của hai con bọ cạp Tây Vực kia là món quà đầu tiên mà sư huynh tặng ta a...” Nhã Nhạc: d(d) Đây là tiết tấu không chết không tha sao? Sư phụ hảo hung tàn o() o

Kiên cường gạt đi nước mắt rờn rờn chảy trong lòng, cũng mạnh mẽ chấp nhận sự thật bản thân không bằng một cái móng chân của sư bá, Nhã Nhạc tiếp tục vạch ra kế sách đối phó sư phụ Y Tiên.

[Kế hoạch đối phó sư phụ - Vì một cuộc sống ngày càng thoải mái hơn (〇〇)] Mục tiêu: Thoát khỏi tình trạng ngày ngày bị sư phụ ngược.

Điểm mấu chốt: Sư bá Dương Quan

Cách tiến hành: →_→ Cứ nhắm vào sư bá mà làm. Dự đoán khả năng thành công: Cách thức tiến hành + Thiên thời + Địa lợi + Nhân hòa + Độ ngốc mạnh của sư phụ khi động đến chuyện của sư bá – Khả năng mảnh khảnh bị lộ – Sự thông minh và cơ trí của sư phụ và sư bá = 85% thành công.

Nhã Nhạc cảm thấy, bản thân thật cơ trí quá đi thôi o(〇)

~Khụ khụ hai tiếng, Nhã Nhạc trước tiên biện giải cho hành động của bản thân: “Sư phụ, là Phong Hạc Tử chích con trước...”

Tương Kiến Hoan cười ôn nhu, tỏ vẻ: Con có Lạc Tồn Cổ rồi còn gì. Nhã Nhạc: “... Thật ra, về vấn đề hiện nay của sư phụ và sư bá, kẻ vừa làm mai mối vừa làm đồ đệ như con đây thật sự không dám nhìn thẳng. Sư phụ, người cần tiết chế một ít...” Nuốt một ngụm nước miếng, Nhã Nhạc quyết định đập nổi đũa thuyền.

Tương Kiến Hoan: “...” Đồ nhĩ của hần thật biết xát muối vào nỗi đau của người khác.

Nhã Nhạc một bộ ‘Con hiểu hết’ đầy tính thông cảm nhìn Tương Kiến Hoan, nói: “Bất quá, nếu sư phụ không thể tiết chế, chúng ta có thể đi con đường khác.”

Tương Kiến Hoan nhú nhú mày, biểu đạt hần hiện giờ rất tò mò. Nhận được câu trả lời như ý, Nhã Nhạc bí hiểm nhìn xung quanh, xác định không có ai, mới bí hiểm rút từ trong ngực ra cuốn Huyền Long Chân Kinh dày cộp.

Tương Kiến Hoan tiếp tục nhú nhú mày, biểu đạt nội tâm đầy nghi vấn hiện giờ của hần.

Không đợi Tương Kiến Hoan mở lời, Nhã Nhạc đã nhanh gọn xé xuống 10 trang Đông Cung Đồ trong Huyền Long Chân Kinh ra đưa cho Tương Kiến Hoan, tiện thể nhắc nhở: “Tuy không phải những tư thế tận hứng nhất, độ khó cao, nhưng đây đều là những tư thế thoải mái thông thường nhất, thích hợp cho người mới... khụ khụ, sư phụ về từ từ nghiên cứu nha~” (*) Ai nha, ai nha, chung quy thì dù có thiên tài đến đâu, đến lúc thực hành vẫn cần lý thuyết đến áp dụng, sư phụ không chút tự giác làm đồ nhĩ hảo then thùng, hảo then thùng, thủy tinh tâm đều muốn nát, quỳ cầu Tiểu Ca tỷ thánh khiết thiện lương đến hàn gấm (〇 〇)

Thế là Nhã Nhạc mặt không đổi sắc xoay người chạy đi tìm Đường Khuynh Ca, bỏ lại Tương Kiến Hoan mặt nghệt ra như phỗng.

Một lúc sau, khi đã lấy lại phong độ, Tương Kiến Hoan mới bình tĩnh lật lật vài tờ Đông Cung Đồ. Đông Cung Đồ không những hình vẽ tinh mỹ, sống động, định nghĩa và chú thích cũng cực kỳ đầy đủ. Cái gì là chín nông một sâu, cái gì là... khụ khụ.

Tương Kiến Hoan xem mà tiết tháo (1) rơi đầy đất, tam quan (2) vỡ từng mảnh.

Bỗng dưng, Tương Kiến Hoan nhớ ra Nhã Nhạc lấy mấy cái thứ này từ đâu, thần nào bổ và thần lô gíc cùng chạy, hần đường như đã chạm đến được chân tướng của vụ đồ sát Tàng Kiếm sơn trang năm kia. Tương Kiến Hoan đương trường ngẩng đầu nhìn bầu trời u ám, sấm chớp ầm ầm trong mây đen, cảm giác thế giới này thật vi diệu.

(1) tiết tháo: Chí khí cương trực và trong sạch (2) tam quan: thế giới quan, gồm có nhân sinh quan, vũ trụ quan, và quan gì nữa tác giả chưa nhớ ra, để bổ sung sau :3

20. Chương 20: Ngoại Truyện 2: Đàn

Hôm nay trời xanh gió mát, bách hoa đua nở, chúng điểu cùng ca, mồn không gian đều là tiếng cổ tranh réo rắt như gần như xa của Đường Khuynh Ca, so với việc vui đầu vào đọc y thư, càng thích hợp hoạt động ngoài trời.

Thế nên, Tương Dương nhị lão chúi trong phòng làm việc không thể làm giữa thanh thiên bạch nhật. (Mỗ tác giả: Không phải là không thể, chỉ là hảo ngượng ngùng thôi ()). Nhã Nhạc thì cùng cánh cửa trước phòng Dương Quan tú ân ái, tiện thể rèn luyện nội công cùng giác quan tinh chuẩn. Nói toẹt ra, chính là bế khí xem trộm đông cung đồ 3D đấy ←...←.

Còn Đường Khuynh Ca sao? Đường nhiên vẫn đang luyện đàn a luyện đàn ()

Đọc đến đây, chắc hẳn nhiều bạn đọc giả sẽ nghĩ: Liên quan vồn .Nhưng liên quan chính là ở chỗ này phát sinh.

Bởi vì hiệu suất học tập của Nhã Nhạc và Đường Khuynh Ca quá cao, khiến Tương Dương nhị lão dạy không kịp thở, cũng chẳng có thời gian riêng tư tương thân tương ái. Sau cùng, do không thể chịu nổi cao độ chèn ép trong thời gian dài, Tương Y Tiên quyết định vùng lên: Cho Nhã Nhạc và Đường Khuynh Ca mỗi tuần nghỉ một buổi chiều.

Chiều nay Nhã Nhạc và Đường Khuynh Ca được nghỉ. Trùng hợp, Tương Kiến Hoan cũng nghiên cứu xong Đông cung đồ thập bát thức phiên bản mới nhất tuần trước Nhã Nhạc mới lấy về từ Uyên Ương Lâu.

Nhìn Tương sư phụ viên mặt thâm quầng, khéo môi khê nhếch, tuy bớt đi một phần lãnh ngạo, lại phá lệ gọi cảm hoặc nhân, không nhanh không chậm tiến vào phòng Dương sư bá rồi đóng cửa lại, đáy lòng Nhã Nhạc gõ keng: [Đến giờ ăn cơm! Có thật! Có thật!]

Thế là Nhã Nhạc bắt lấy con tim sắp nhảy ra ngoài nhét lại vào lòng ngực, an ổn nhịp thở, bế khí, vận khởi khinh công, dán thân vào cửa phòng, chọc giấy dán cửa, xem trộm...

Người ta nói khôn cảnh sinh thiên tài, trường kỳ rèn luyện bộ pháp cùng khinh công bằng cách rình trộm tuyệt đại cao thủ tú ái, Nhã Nhạc không muốn giỏi cũng khó.

Đừng tưởng nàng không biết, một trong những mặt hắc ám nho nhỏ của sư phụ nàng chính là thích làm chuyện-cầm-thú vào ban ngày () .

(Mỗ tác giả: *hít sâu* Ta quyết định rồi! Camera, chuyển cảnh! Chuyển cảnh!)

Tương Kiến Hoan vừa bước vào cửa, không ngoài dự đoán, liền thấy sư huynh của hắn đang dựa nửa người trên nhuyễn tháp (*), vừa đọc sách, vừa đùa nghịch Độc Hạt Tử, Phong Hạt Tử.(*). Nhuyễn tháp: Sập

Tương Kiến Hoan cười nhẹ, sư huynh của hắn a, từ nhỏ vẫn luôn chăm chỉ như thế. Khê gọi một tiếng: “Sư huynh.” “Hửm?” Nghe tiếng, Dương Quan mới dời mắt khỏi cuốn sách, nhìn lại người đối diện. Thật ra, y đã sớm biết có người tiến vào phòng, chỉ là cước bộ quen thuộc luôn khiến y cảm thấy an tâm, muốn hưởng thụ cảm giác này nhiều hơn một chút.

Độc Hạt Tử + Phong Hạt Tử: Giải thoát rồi! o()o *cố hết sức bình sinh lấy tốc độ nhanh nhất bò ra ngoài*

Tương Kiến Hoan nhìn lướt qua cuốn sách Dương Quan đang cầm, hỏi: “Sư huynh đang tìm cách hồi phục lại nội công sao?”

Dương Quan khê gật đầu: “Uh, dù sao cũng mất mấy chục năm tích lũy, mất đi có chút đang tiếc.”

“Vậy tìm được chút gì chứ?”

Dương Quan nhẹ nhàng lắc đầu, gấp sách để lên bàn nhỏ bên cạnh, chống tay ngồi dậy, nghiêm cẩn chỉnh lại trung y mỏng manh có chút xóc xếch, lại để tóc dài xám bạc tùy ý phiêu tán trên đầu vai. Tương Kiến Hoan tiến lên dùng tay vuốt gọn tóc xám, tiện thể ôm lấy Dương Quan, trầm ngâm một lát, khê hỏi: “Sư huynh nghĩ đi Tây Vực sao?”

Huyền Long Chân Kinh vốn có hai quyển. Quyển thượng chỉ cách tu luyện tuyệt thế thần công, nhưng trong vòng mười năm phải phế bỏ, không sẽ bạo thể mà chết. Cơ thể con người sau khi phế bỏ võ công phi thường yếu đuối, thậm chí có người chịu cảnh tàn phế. Mà quyển hạ ghi lại cách giúp người bị phế đó hồi phục lại võ công trong thời gian ngắn, thậm chí đan điền mở rộng, khả năng tu tập nội công được nâng lên một tầng cao mới. Mà khi đã cảm thấy luyện đủ, đan điền đầy nội lực, có thể ngừng luyện bất cứ lúc nào, đảm bảo trình độ nội công luôn đạt tại đỉnh phong. Đây mới chính là sự kỳ diệu của Huyền Long Chân Kinh. Bất quá, không luyện quyển thượng thì sẽ không học được quyển hạ, mà quyển hạ đang trong tay Tư Không Viễn và Dương Văn, Tương Kiến Hoan không muốn gặp họ chút nào. Thúc phụ luôn lấy danh nghĩa cha mẹ hấn và luân thường đạo lý ra ngăn cản hấn theo đuổi ca ca...

Nghe hỏi, Dương Quan hơi hơi kinh ngạc ngắc đầu: “Sư đệ ngươi muốn về Tây Vực?”

Tương Kiến Hoan cắn cắn bạc môi: “Huyền Long Chân Kinh quyển hạ đang trong tay Tư Không Viễn và sư phụ. Sư huynh ngươi có muốn quay về Tây Vực không?”

“Người cũng đi cùng sao?” Dương Quan vuốt vuốt tóc Tương Kiến Hoan.

Tương Kiến Hoan cúi đầu không nói. Điều này hấn còn cần suy nghĩ. Dương Quan thấy vậy, nhẹ nhàng cười, nói: “Nếu ngươi không muốn đi cùng, vậy thì thôi đi. Cùng lắm thì ta luyện công lại từ đầu là được.” “Sư huynh...” Tương Kiến Hoan kinh ngạc ngắc đầu. Dương Quan theo thói quen xoa đầu Tương Kiến Hoan, phảng phất như bọn họ đã trở lại khoảng thời gian mấy chục năm về trước, khi Dương Quan ở tuổi thiếu niên, còn Tương Kiến Hoan vẫn là một mao đầu tiểu tử vất mũi chưa sạch. “Ta đã đáp ứng cùng ngươi cùng một chỗ cả đời, sao ta có thể để ngươi một mình ở lại Trung Nguyên được.” Tương Kiến Hoan cảm giác mắt nóng nóng. Dương Quan là điển hình của loại người trong nóng ngoài lạnh, bên ngoài nhìn qua lạnh lùng tàn nhẫn, nhưng đối với người thân lại cực kỳ ôn nhu. Dương Quan còn nhớ, mỗi lần y xoa đầu A Phương, hấn đều thỏa mãn như một con mèo nhỏ cọ cọ tay y. Mỗi lần nghĩ lại đều thấy manh muốn chết~ (aka dễ thương không chịu được~)

Bất quá, thời gian quá lâu, phản ứng khác biệt vẫn là phải có. Tương Kiến Hoan nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay đang xoa đầu mình, sau đó nắm lấy gáy của đối phương,... hôn lên bạc môi mỏng manh khiêu gợi. Nhã Nhạc ngoài cửa kích động a kích động, xoắn xuýt a xoắn xuýt

~Một nụ hôn ôn nhu trần trọc dây dưa hơn 5 phút qua đi, Dương Quan liền xụi lơ tựa vào Tương Kiến Hoan. Môi mỏng có điểm sưng đỏ hé mở thở dốc. Tương Kiến Hoan cười khê, hai tay ôm lấy thắt lưng của Dương Quan, nói: “Sư huynh, hôm nay trời xanh gió mát, chi bằng chúng ta...” Dương Quan nhất thời ngắc đầu, mờ mịt hỏi lại: “Hử? Luyện võ sao?”

Tương Kiến Hoan giật giật khóe miệng. Nhã Nhạc khóe miệng cũng kịch liệt co rút... nhin cười. A ha ha

~Nếu dùng một cụm danh từ để định nghĩa Dương Quan, thì đó là: Lão già không hiểu phong tình. Nếu dùng phương pháp lập luận so sánh để nhấn mạnh tính chất sự vật, thì đó là: Trên phương diện dụng độc, sư bá tài giỏi bao nhiêu, trên phương diện tình cảm, y trì độn bấy nhiêu.

Trong thời điểm này mà phát ngôn câu nói kia, như thiên lôi ầm một phát đánh tan không khí ái muội, khác gì giữa lúc ăn cơm tối mà mất điện, khác nào trong khi đại tiện lại mất nước?!! o()o

Thế nên, Tương Kiến Hoan cũng lười vòng vo, trực tiếp cắn cắn vành tai của Dương Quan, một tay tháo đai lưng, một tay mò vào trong vạt áo, cách nội y mà xoa nắn thủ du trước ngực, giọng nói khàn khàn: “Uh, chúng ta đến luyện kiếm đi.” Sau đó ôm eo Dương Quan, đẩy người nọ về phía giường, chính mình thì áp lên.

Dương Quan bị đẩy ngã xuống ga giường mềm mại. Quần áo thì bị Tương Kiến Hoan búng tay một cái liền nát thành từng mảnh thấm thương vất lên người. Chưa kịp rung mình vì lạnh, đã tiến nhập vòng ngực ấm áp của người kia. Chưa kịp hưởng thụ ôn nhu ấm áp đơn thuần bản thân luôn khát khao, đã nhận thấy thứ gì đó vừa cứng vừa nóng chọt chọt thân thể. Dương Quan xoát một cái đổ bưng mặt, khê mắng: “Cầm thú, Tiểu Ca đang ở ngoài ... Umm...”

Câu chưa nói hết, Dương Quan đã bị Tương Kiến Hoan khóa môi. “Kệ nàg, sư huynh không cảm thấy vừa làm vừa thưởng nhạc, cũng là một loại văn nhã sao?” Ha hả. Có phục vụ âm nhạc miễn phí, sao lại không tận dụng cơ chứ!

Sau đó, chính là chuyện-mà-ai-cũng-biết-là-chuyện-gì-đấy xảy ra.

Nhã Nhạc: (/ / ● / / ● / / /) Cầm thú!!! *đỏ mặt~ing*

Mỗ tác giả: (*) Tiết tháo ơi, mày đi đâu thế?! *ôm mặt~ing*

Đúng lúc Tương Kiến Hoan chuẩn bị thoát y, tiếng cổ tranh dừng lại, kèm theo đó là tiếng gọi thất thanh: “A Nhạc!!!”

Nhã Nhạc sợ run cả người, theo phản xạ có điều kiện nhún người một cái bay về phía Đường Khuynh Ca.

= = = (;) Ngay sau đó, Tương Kiến Hoan giải phóng nội lực dò xét khí tức xung quanh phòng, vừa lúc không thấy ai mới yên tâm tiếp tục làm chuyện-mà-ai-cũng-biết-là-chuyện-gì-đấy.

Lại nói đến Nhã Nhạc, sau khi khinh công thần tốc bay qua rừng trúc bên này, nàng liền dùng ánh mắt phức tạp nhìn Đường Khuynh Ca. Tiểu Ca tỷ luôn luôn tình cờ quấy rầy nàng mỗi lúc rình trộm. Hai, ba lần còn có thể coi như trùng hợp, nhưng đến tám, chín lần thì... Đường Khuynh Ca dường như cũng hiểu ý Nhã Nhạc, đáp lại nàng bằng đôi mắt trong suốt không dính tí bụi trần, chính khí ngời ngời nói: “Mẹ ta nói, nhìn thứ đó sẽ bị mù mắt a.”

Nhã Nhạc: =__=||| Sư tỷ người hiểu thứ đó là thứ gì sao?

“Thôi nào, đến đến, ta dạy đệ đánh đàn tranh ha.” Đẳng nào cũng đã quen bị quấy rầy nhã hứng, Nhã Nhạc ngoan ngoãn nổi gót Đường Khuynh Ca học đàn. Người biết Cao Tiệm Ly trong phim hoạt hình 3D “Tần thời minh nguyệt” sao? Lúc y đánh đàn hảo suất khí, hảo đẹp trai nha

~Một hồi lý thuyết qua đi. Từ âm luật, thanh nhạc, cấu tạo đàn, cách chỉnh dây, cách đánh đàn, nhạc phổ... Tất tần tật Nhã Nhạc đều đã học xong. Đường Khuynh Ca như làm ảo thuật lấy ra một chiếc đàn tranh khác cho Nhã Nhạc, xin thông báo, bây giờ là giờ thực hành.

Nhã Nhạc hít sâu một hơi, chọn lấy khúc nhạc hay mà đơn giản nhất mình có thể đánh được cùng Đường Khuynh Ca tập đàn. Hai tay chạm nhẹ vào dây đàn, cảm nhận sự lạnh lẽo, mỏng manh mà sắc bén của nó. “Tăng” một tiếng, mở đầu nhạc khúc...

Sau đó?

Sau đó chính là cảnh Bá Nha và Chung Tử Kỳ version 2.0 song tranh hợp bích bài “Cao sơn lưu thủy” đến xuất quỷ nhập thần, kinh tài tuyệt diệu, từ đó danh tiếng đồn xa, đất nước xuất hiện một cặp đôi Cầm Thánh?

Các người quá ngây thơ rồi () .

Theo mỗ tác giả tỉ mỉ nghiên cứu, trong n quyển ngôn tình xuyên không thì có 50% là truyện có thể loại nữ hiện đại xuyên về cổ đại, không những tài trí hơn người, miệng vừa đọc 300 bài thơ Đường, vừa hát cả ngàn bài cổ phong ca, mà một tay còn vẽ nên “Tam hạc quần tùng”, một tay đàn ra “Giang sơn hoa nguyệt dạ”, một điệu múa thì kinh diễm tứ phương, xoay người một cái ra võ công cái thế.

Mà tất cả những chi tiết trên đây, đều sẽ không xuất hiện trong truyện này, mà có hi hữu xuất hiện, cũng sẽ không xuất hiện trên người Nhã Nhạc nhà ta.

Thế nên, Nhã Nhạc tuyệt vọng khi gặp cảnh tương đồng lúc nàng bào chế được.

Cho dù thâm âm của nàng cực tốt, cho dù lý thuyết âm luật nàng nắm cực chắc, nhưng mà... đây hẳn là vấn đề về nhân phẩm đi ...

Tiếng đàn của Đường Khuynh Ca thanh nhã tuyệt diệu, mà của Nhã Nhạc thì quỷ khóc thần sầu, mặc cho động tác tay của nàng y hệt Đường Khuynh Ca.

Sự kết hợp đó sẽ ra cái gì?

Chính là ... Thiên ma loạn âm!!!

Thiên ma loạn âm với sức công phá màng nhĩ cực kì mãnh liệt, khiến cho người nghe như nhìn thấy thiên đàng và địa ngục tồn tại song song, cảm giác bản thân như rơi vào Băng hỏa lưỡng trọng cực hình - cực hình tàn bạo nhất dưới Âm tào địa phủ.

Trên đây là những gì Nhã Nhạc chém ra trong lúc tuyệt vọng nghe tiếng đàn của mình.

Bất quá, muốn chém cũng phải có cơ sở. Thiên ma loạn âm sức công phá tuy không được như Nhã Nhạc chém, nhưng ảnh hưởng vẫn là phải có. Biểu hiện rõ rệt đầu tiên là đàn chim trên đỉnh núi không con nào bảo con nào mà trực tiếp bay lên. Biểu hiện thứ hai là từ phòng của Dương Quan bay ra một chiếc giày của Tương Kiến Hoan, bằng tốc độ xé gió lao đến đập tan cây đàn của Nhã Nhạc. (

May mắn Nhã Nhạc và Đường Khuynh Ca tâm tư tinh tế, nhanh mắt lẹ chân, khinh công bay xa 10 trượng, nếu không đã bị vụn gỗ của cây đàn đâm cho rách mặt rồi.(!!

Đường Khuynh Ca lau mồ hôi hột, một bụng đầy nghi vấn: Sự thúc khi nào thì bạo lực thế nhỉ? (Mỗ tác giả: Ai có thể trả lời? ())Nhã Nhạc thì chứng hững đến đen cả mặt. Hừ, coi như nàng không có duyên làm cầm sư thôi. ()

Và giấc mơ thành Cầm Thánh, cuối cùng đã bị Nhã Nhạc đập ra làm trứng ốp la ăn tối rồi.

[Chuyện ngoài lề] Một buổi chiều rảnh rỗi sinh nông nổiNhư mọi lần, chiều nay Nhã Nhạc lại lười biếng nằm ườn ra, vừa ăn hoa quả, vừa đập muỗi, vừa nhàm chán nghe Đường Khuynh Ca đánh đàn. Bỗng, một ý tưởng cực kì mới lạ theo kiểu điên rồ xẹt qua trong não bộ Nhã Nhạc làm nàng bật dậy vỗ tay bốp một cái. Đúng rồi, nếu nàng không có thiên phú đánh đàn, vậy thôi sao thì sao ta? Thẩm âm của nàng tốt như thế, chắc chắn phải giỏi một thứ gì đó chứ nhỉ.

Nghĩ là làm, Nhã Nhạc phóng đi mượn ngọc tiêu của Tương Kiến Hoan. Bỏ lại Đường Khuynh Ca còn đang cặm cụi nối lại dây đàn bị đứt vừa nãy do bị Nhã Nhạc làm giật mình.

May mắn, hôm nay hai lão không có làm... Vừa nghe Nhã Nhạc hỏi, Dương sư bá đã đưa ngay ngọc tiêu cho mượn. Nhã Nhạc vui vẻ định đưa tay nhận, bỗng một luồng ánh sáng bạch kim xẹt qua tầm mắt. Nhã Nhạc cảnh giác nhìn đằng sau Dương Quan, Tương Kiến Hoan đang cầm năm cây ngân châm dài nhọn lóe sáng a lóe sáng nhìn nàng.

Ý trong mắt mà Nhã Nhạc đọc được: [Người động vào nhạc khí lần nữa thử xem.]Nhã Nhạc: =__=|||Thế là ước mơ song tấu cùng Đường sư tỷ của Nhã Nhạc đã triệt để bị bóp nát từ trong trứng nước bằng phương pháp bạo lực như thế đấy.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hanh-trinh-ca-chep-vuot-vu-mon>